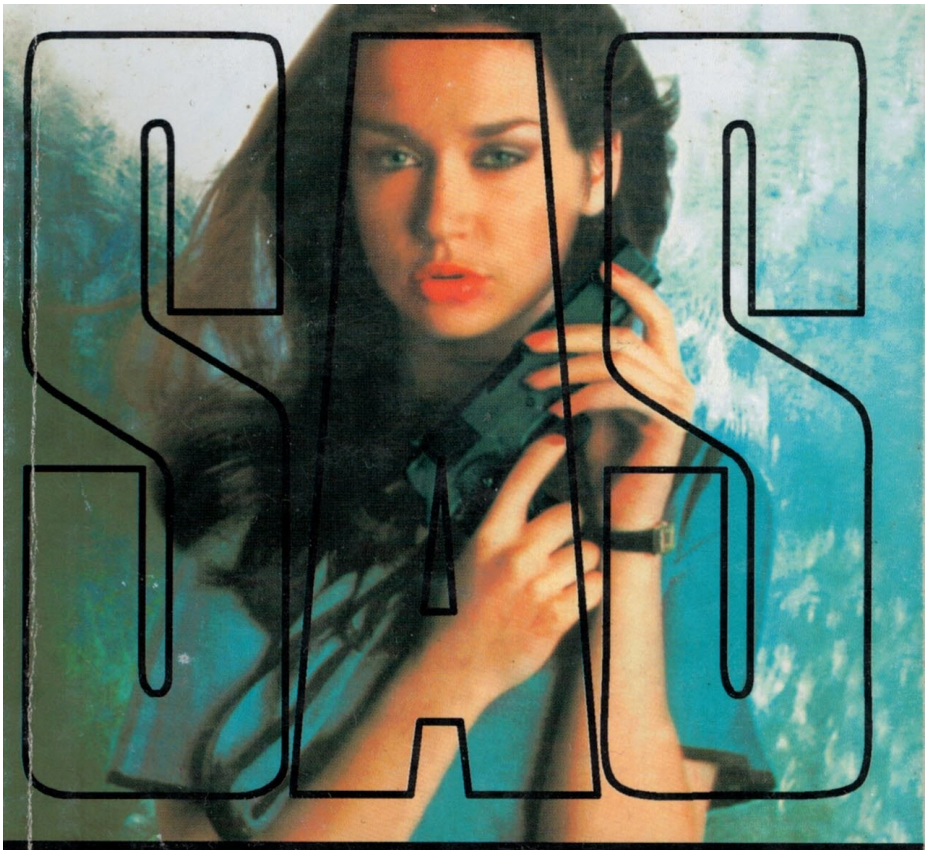

SAS

ATENTAT LA CAIRO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Atentat la Cairo

SAS-061

În românește de Maria Măciucă

TINERAMA, 2000

Capitolul I

Fifi Amber bătu cu piciorul în podea făcând să zornăie brățările pline de pietricele verzi ce-i înconjurau glezna. Ochii ei, strident machiați, umbriți de falsele gene lungi, aruncau fulgere de mânie. Sânii ei superbi, vag acoperiți de corsetul bătut în strasuri al costumului de scenă, se ridicau amenințători, gata să se repeadă în figura bărbatului de alături. Buzele ei groase erau strâmbate într-un rictus ce lăsa să se vadă dinții orbitor de albi. Semăna cu un câine gata să muşte. Cu mâinile puse în şolduri, ea țipă:

— Să piei din ochii mei, câine!

Abu Sayed suportă injuria fără să clipească. Ştia să rabde când era nevoie. În costumul său ajustat pe corp, cămaşa fără cravată şi pantofii cu vârfuri ascuțite, semăna cu unul din acei cântăreți de orchestră ce fac ravagii printre egiptence. Numai ochii, cu pupilele dilatate, mai negri ca de obicei, îi trădau starea de exasperare. Cu un gest automat el se întoarse să vadă dacă uşa de la cabina dansatoarelor era închisă. Fifi Amber îi urmări privirea şi profită. Dintr-un salt, ea fu lângă uşă, o deschise larg şi, înfiptă bine pe picioarele desculțe, repetă:

— *Balek!*[1]

Furia îi înfrumusețea chipul ei senzual de curtezană vulgară. Abu Sayed o dădu la o parte şi închise uşa. Nu avea de gând să plece mai înainte de a-şi îndeplini misiunea. Strângând sub brațul stâng pachetul cu care venise, el întinse mâna dreaptă şi-i atinse şoldul plinuț, între bolerou şi fusta ajurată.

— Habibi[2] spuse el cu o glasul conciliant, lasă-mă să-ți explic!

Fifi Amber făcu un salt înapoi, cu pieptul palpitând de indignare. Părul negru îi flutură pe spate, făcând-o să emane o senzualitate animalică. Abu Sayed simți un plăcut val de căldură în partea de jos a pântecelui. Lumina ce-i aprinse ochii nu trecu neobservată. Fifi apucă o sabie cu care trebuia să interpreteze dansul beduin şi i-o vârî sub nas.

— Înapoi sau te ucid!

---

1 Valea! (n.a.)

2 Dragă (n.a.)

În starea în care se afla afcum, ea era capabilă de orice. Cu un gest fulgerător, Abu Sayed o prinse de pumn, i-l răsuci, iar sabia căzu pe podea.

— Taci odată!

Ținându-i strâns pumnul, el o făcu să se dea înapoi până ajunse lângă perete. Zgomotul orchestrei străbătea prin uşa închisă. Peste un sfert de oră, Fifi trebuia să-şi înceapă numărul pe scena barului din hotelul *Sheraton,* în fața turiştilor din Golf, veniți să-şi sature ochii cu voluptățile interzise la wahabiții[3] puritani din Arabia Saudită.

Abu aşează pachetul pe măsuța de toaletă şi se apropie de dansatoare, lipindu-se de ea şi imobilizându-i mâinile. Furioasă, aceasta încercă să-l atingă cu genunchiul în părțile sensibile. Dar bărbatul reuşi să se ferească. El profită de mişcarea ei ca să-şi vâre un picior între coapsele pline ale femeii, apoi începu să se mişte în mod imperceptibil, fapt ce o înfurie şi mai tare

— Nu te-ai săturat de târfa aia de Farida! Te înşeli dacă crezi că am să culeg resturile lăsate de cățeaua aia!

Abu Sayed nu-i răspunse. Trebuia cu orice preț să o facă să uite ultrajul din ajun. Fusese în ziua de relaş a lui Fifi. Iar în locul ei era o tânără dansatoare nubiană. Prospătură culeasă dintr-o şcoală de dans de pe strada Mohamed Ali. Fata avea optsprezece ani şi un fund cambrat de toată frumusețea, capabil să-l înnebunească şi pe cel mai mofturos şeic. Gâtul ei era lung şi mândru, iar năsucul, în vânt. Era săracă şi locuia într-o colibă ridicată pe acoperişul unui imobil de pe strada Qasr El-Nil care dădea în piața El Tahrir, unde tatăl ei era *bawa.[4]*

Farida venea adesea să urmărească numărul lui Fifi Amber ca să-i fure secretele. Astfel putu Abu Sayed să o întâlnească. Ei stătuseră de vorbă destul de des în lojă, aşteptând ca Fifi să-şi termine numărul. Fata îi arunca ocheade timide şi asasine.

---

3 Sectă majoritară şi foarte strictă a Islamului, din Arabia Saudită (n.a.)

4 Un fel de portar de imobil (n.a.)

Nu era însă deloc uşor să o prindă singurică. Într-o zi, o invitase să bea un Perrier la cafeneaua *Riche,* unde au stat două ore sorbindu-se din ochi, cu picioarele strâns încolăcite sub masă. Unde să meargă însă? La un hotel era imposibil. Farida nu putea să-l ducă la ea acasă, iar el nu putea să-şi dezvăluie secretul domiciliului său. În acea zi, Farida îi spusese că marțea următoare avea să fie ziua ei. Acest lucru îi dădu o idee lui Abu. După ce hoinări un timp pe strada Or de Khan El Khalili, găsise o bijuterie ieftină, ce înfățişa capul lui Nefertiti, pe care plătise câteva lire egiptene.

Marți, fiind ziua de relaş a lui Fifi, el se duse la *Sheraton* cu o oră înainte de spectacol. Portarul, obişnuit să-l vadă mereu, îl lăsă să treacă. Farida, îmbrăcată deja în costumul de scenă, făcu ochii mari când îl văzu. Sayed îi dădu cutiuța făcându-i un compliment cu vocea lui seducătoare.

Farida i se aruncase în brațe şi rămaseră înlănțuiți minute în şir, timp în care el îi şoptise la ureche tot ce-i trecea prin minte, iar ea se unduia ca în transă în aşteptarea următoarei manevre. Cu ochii pe ceas, Abu Sayed nu se lăsă prea mult aşteptat. Dacă aştepta până la terminarea numărului pe scenă, farmecul s-ar fi destrămat. El reuşi să o împingă într-un colțişor şi o sărută cu foc. Apoi se eliberă rapid şi prinse mâna fetei, ghidând-o cu un gest autoritar către membrul său. Tânăra dansatoare scoase un țipăt de surpriză, apoi i se topi în brațe. Degetele ei îl țineau strâns, de parcă erau scurtcircuitate.

Fără să mai piardă timpul. Abu începu să o dezbrace. Venise momentul critic Dacă fata era virgină, avea să înceapă să urle. Fata părea că nu-şi dă seama că a rămas complet dezbrăcată. Degetele ei cu unghii roşii trăgeau de sexul lung cu stângăcie şi pasiune. Clinchetul brățărilor ei şi respirațiile lor agitate tulburau liniştea din jur.

Farida se lăsă străpunsă. Abu o penetră cu o grabă sălbatică. Un geamăt slab se auzi. Abu îşi începuse manejul cu mişcări violente. După câteva secunde, el începu să gâfâie răguşit simțind că este gata să ejaculeze. Atunci fata fu cuprinsă de groază şi îl respinse cât putu de repede. Frustrat, bărbatul trebui să se descarce în afara ei. Nu se liniştise complet când uşa se deschise brusc, iar în pragul ei apăru Fifi Amber. Scena era prea elocventă ca să poată fi greşit interpretată. După un moment de perplexitate, Fifi se năpusti la amantul infidel. Abu Sayed reuşi cu greu să o prindă de mâini şi să o blocheze. Farida profită de ocazie ca să-şi strângă hainele, să se îmbrace şi să dispară din cabină. Cu greu putu să o imite Sayed lăsând în urma sa femeia nebună de furie. După ce se urcase în primul autobuz, el se întoarse acasă blestemându-şi imprudența. Pusese în pericol săptămâni întregi de muncă, numai ca să reguleze o amărâtă care nici măcar nu-l lăsase să se bucure ca lumea... Acum era condamnat să se împace cu Fifi. Altfel risca să se confrunte cu probleme serioase.

Acesta era motivul pentru care trecuse la asalt cu o jumătate de oră în urmă. Fifi reacționase precum era de aşteptat. Reuşise însă să redeştepte focul ce mocnea în ea. În ochii ferpeii mocnea o luminiță nouă. Strâns între trupurile lor. Sexul lui Sayed atinsese dimensiuni impresionante.

Mai erau cinci minute până la intrarea ei în scenă. Abu Sayed aruncă o privire rapidă către pachetul pe care îl adusese. Totul avea să se termine cu bine. Cu gândul la amanta din ajun, vigoarea îi crescu şi trecu la asaltul final.

— Lasă-mă, ticălosule!

Vocea lui Fifi Amer era mai puțin agresivă acum. Hotărât lucru, dacă sânii îi tresăltau cu putere, nu era din cauza furiei.

— Te doresc! murmură Abu.

— La fel cum ai dorit-o pe nenorocita aia! mormăi Fifi simțind cum i se redeşteaptă ranchiuna.

— Crede-mă. Tipa a sărit pur şi simplu pe mine. Se dezvinovăți el.

— Dar ce căutai acolo? Doar ştiai prea bine că e ziua mea liberă...

— Uitasem de asta. Afirmă fără să clipească Abu.

Era prea gogonată, dar acum Fifi era prea tulburată ca să mai poată protesta. Abu Sayed îi dezgoli sânii şi prinse între degete sfârcul gros ca un vârf de creion, apoi începu să-l strângă, strivindu-i pântecele de zid. Pleoapele violete ale femeii se închiseră încet. Era una din mângâierile ei favorite. Toată furia se risipi. Abu Sayed profită imediat, aplicând acelaşi tratament şi la celălalt sân. Fifi începu să-şi unduiască şalele ca şi cum ar fi dansat, frecând paietele verzi ale costumului de pielea lui Abu. Acesta o prinse de umeri şi o întoarse cu o smucitură, lipind-o cu sânii goi de peretele murdar. Fifi se înălță în vârfurile picioarelor. Sayed îi smulse slipul verde. Dansatoarea tresări când îi simți virilitatea. Abu Sayed introduse mâna stângă între zid şi ea. Începând să-i răsucească sfârcul sânului. Apoi o penetră dintr-un singur elan, cu o violență nemaiîntâlnită. Femeia scoase un țipăt răguşit, apoi începu să tremure din tot corpul. Abu nu mai mişcă deloc. Dădu drumul sfârcului şi începu să-i şoptească la ureche obscenități alese. Cu chipul unei înecate, dansatoarea părea în al nouălea cer. Abu Sayed îşi acceleră ritmul şi se descărcă, fiind imediat urmat de Fifi. Când se despărțiră, erau iar în luna de miere. Abu Sayed exulta de bucurie.

Când o cunoscuse pe Fifi, cu trei săptămâni în urmă, îi fusese destul de uşor să o seducă. Fizicul său îl ajutase, ca întotdeauna. Fusese suficient să o întâlnească de trei ori. Iar Fifi nu se lăsă prea mult rugată. Nu-i pusese întrebări cu privire la persoana lui. Tot ce o interesa era duritatea sexului şi fizicul lui atrăgător.

Cineva bătu la uşă şi se auzi o voce strigând:

— Fifi, peste două minute, pe scenă.

Abu Sayed ştiu că trebuie să profite imediat. El se apropie de dansatoare, care începuse să se aranjeze.

— Ți-am adus un dar ca să mă ierți. Este adevărat că m-am cam lăsat dus de val, dar îți jur că voi fi credincios de acum înainte…

Vorbea cu un ton umil, aproape rugător.

Ochii dansatoarei se luminară de bucurie.

Abu Sayed îi întinse pachetul cu un zâmbet.

— Ia te uită…

Fifi Amer desfăcu ambalajul şi scoase o centură din lastex auriu, cu o prinzătoare imensă, în forma unui disc cu diametrul de zece centimetri. Nu se aşteptase la ceva atât de minunat.

— Am dat pe ea toți banii pe care îi aveam, *habibi*…

Fifi Amer îşi aduse aminte de demnitatea ei şi respinse centura cu un zâmbet disprețuitor.

— Dă-i-o târfei tale, ei îi va sta mai bine... Eu una trebuie să muncesc acum.

Abu îi tăie calea, mai mieros ca niciodată.

— Stai puțin!

El apucă centura şi i-o prinse pe talie, apoi i-o închise. După aceea o forță să se uite în oglindă.

— Uite ce frumoasă eşti cu ea! făcu el cu un ton admirativ.

Fifi se uită cu coada ochiului în oglindă şi văzu că-i stă bine.

Dorea la nebunie să păstreze acest dar scump, dar fără să-i ştirbească mândria.

— Nu, nu o vreau, făcu ea pe un ton sec.

Abu zise cu o voce mieroasă:

— Păstreaz-o, habibi. Te aştept până termini numărul şi ne vom împăca de-a binelea.

Dansatoarea ridică din umeri şi ieşi din încăpere fără să privească în urmă. Şeful orchestrei tocmai anunțase numărul ei. Ea străbătu barul cu paşi repezi şi intră în lumina proiectoarelor unde începu să danseze. Umerii ei tremurau, sânii grei, la fel, iar şoldurile executau o mişcare ca de pendulă, în timp ce mâinile împreunate deasupra capului se ondulau ca nişte şerpi. Fifi îşi adora profesia. Era fericită să simtă privirile avide ale bărbaților din primul rând. Putea să observe mai multe kouffiehuri albe. Erau mulți tipi din Golf care băuseră mult. Unul dintre ei se mişca în ritmul muzicii pocnind din degete, cu brațele ridicate deasupra capului...

Ea încercă să distingă silueta amantului său în fundul sălii cu pereții îmbrăcați în catifea roşie, dar lumina era prea slabă. Ea dansa prinsă de ritmul muzicii. Gesturile ei deveneau din ce în ce mai senzuale, chiar sexuale în timp ce mima o scenă de dragoste. Pântecele i se mişca sacadat în față, iar trupul era cambrat. Semăna cu o pisică satisfăcută. Din când în când, se apropia de public cu mâinile întinse ca şi cum ar fi vrut să-i îmbie pe scenă. Apoi se retrăgea înapoi, oferindu-le spectacolul trupului ei împlinit, al pântecelui înconjurat de paiete strălucitoare. Era o femelă strălucind de frumusețe ce făcea dragoste cu toți bărbații din sală. Fifi îşi spuse că nemernicul de Abu trebuia să fie excitat la culme privind-o şi zâmbi în timp ce degetele ei mânuiau castanietele în ritmul din ce în ce mai îndrăcit al muzicii.

Unul dintre arabii saudiți se sculă în picioare şi aruncă pe scenă un pumn de bancnote, urlând obscenități. Era mort de beat. Un altul îl imită... Fifi se distra de minune, călcând bancnotele cu picioarele desculțe, apoi începu să le adune cu mişcări de dans şi să le vâre în sutien. Cu părere de rău se gândi că avea să le împartă cu membrii orchestrei...

În acea seară, era hotărâtă să-l stoarcă de vlagă pe Abu Sayed.

★

Abu Sayed se uită la ceas. Trebuia să plece în cel mult trei minute. Cu greu reuşi să-şi desprindă privirea de pe silueta ce dansa în lumina multicoloră a proiectoarelor. Avea senzația că Fifi nu fusese niciodată atât de senzuală ca în această seară. El se dădu jos de pe taburetul său cu părere de rău. Scoțând o bancnotă de cinci livre ca să-şi plătească porția de J&B şi se strecură de-a lungul barului fără să se facă remarcat. Din fericire, un ascensor tocmai sosea. El lăsă lumea să iasă şi dispăru înăuntru.

★

Fifi Amer se mlădia lent pe scenă cu o sabie de beduin aşezată în echilibru pe vârful capului. Un surâs îi înțepenea trăsăturile vulgare ale feței. Ea se opri şi începu să-şi mişte pântecele înainte, ca pentru a-i invita pe spectatorii din primele rânduri să o posede. Avea picioarele larg desfăcute. Avea o atitudine orgolioasă şi provocatoare. Un arab saudit îi aruncă trei bancnote la picioare. Tocmai se pregătea să se lase încet în genunchi, când se petrecu totul. Fifi Amer nu simți nimic şi nu avu timp să-i fie frică. Lumea întregă dispăru pentru ea într-o uriaşă văpaie roşie, auzi un zgomot asurzitor şi simți o durere atroce în pântece.

Explozia se produse fără niciun semn de avertizare, de parcă scena ar fi fost lovită de trăsnet. În locul unde fusese dansatoarea, se înălța acum o uriaşă jerbă de flăcări. Totul nu dură decât câteva secunde, dar efectul fu îngrozitor. Sabia ce stătuse în echilibru pe capul lui Fifi țâşni şi se înfipse în pieptul unui spectator ridicat în picioare să o aplaude pe artistă, străpungându-l. Fragmente de metal auriu zburară în toate direcțiile ca nişte proiectile invizibile, dar mortale. Un bărbat îşi duse mâna la gâtul sfârtecat şi se prăbuşi într-un val de sânge Aproape toți spectatorii din primul rând erau morți şi răniți. Unul dintre instrumentişti privea consternat la brațul fără mână. Tăiat de o schijă metalică. Părul vecinului său ardea în vâlvătăi, la fel ca hainele flautistului.

Suflul exploziei mătură întreaga sală, transformând paharele şi farfuriile în tot atâtea proiectile. Geamurile clubului de noapte se volatilizară dezintegrate în noapte.

Apoi liniştea domni câteva secunde, tulburată numai de zgomotul făcut de flăcările ce cuprinseseră cortinele scenei şi fețele de masă. Apoi începu vacarmul. Un barman gemea rotindu-se ca un derviş dement. O femeie se ridică în picioare cu capul plin de sânge, făcu câțiva paşi, apoi căzu moartă. O alta alerga total dezbrăcată de suflu, urlând din toate puterile ca o sirenă. Pretutindeni nu se vedeau decât chipuri însângerate, desfigurate de dureri şi teroare. Focul cuprinsese întreg localul, iar cei ce scăpaseră cu leziuni mai uşoare se precipitau către ieşire.

★

Unda de şoc scutură întregul lobby al hotelului *Sheraton.* Portarul care tocmai arăta unor turişti pe unde să o ia către sălile de joc, simți cum i se strânge stomacul. O bombă! Nu era prima de acest fel la *Sheraton*!... Cu o mână tremurătoare, el ridică receptorul telefonului şi sună la pompieri. Doi soldați înarmați, în uniforme negre, santinele la Ambasada URSS aflată în vecinătate, îşi făcură apariția în hol.

— Este sus, la etaj! țipă unul din ei. Am văzut flăcările.

Deja doi gardieni din corpul de securitate se aflau la intrarea în hotel cu pistoalele în mâini. Toată lumea telefona în toate părțile. Primul ascensor se imobiliză la parter cu o macabră încărcătură de răniți cu chipurile pline de sânge. O femeie pierdea mult sânge dintr-o rană hidoasă în pântece. Imediat apăru o targă şi fu întinsă pe ea. Explozia se auzise în întreg centrul oraşului Cairo.

Soldații, polițiştii şi pompierii îşi făcură apariția în acelaşi timp şi se năpustiră la etajul 23, blocând toate ieşirile din hotel şi scotocind parchingul.

La apariția pompierilor, focul cuprinsese barul, ațâțat de curentul făcut din cauza ferestrelor sparte. Din cauza fumului nu se putea vedea nici la un metru. Peste tot erau trupurile celor grav răniți sau morți. Nimeni nu putea să spună ce se întâmplase. Un şef de poliție îşi croi drum prin fum îndreptându-se către scenă. El ocoli cadavrele şi mesele răsturnate şi ajunse în cele din urmă pe scenă. Aici situația era de-a dreptul terifiantă. O formă umană era lungită pe podea. Polițistul văzu paietele verzi şi o dâră lungă făcută de sângele ce se scursese din trup. Dansatoarea era moartă. Fusese practic tăiată în două. Polițistul întoarse capul şi vomă pe un rănit fără să se poată abține.

Un agent în civil din Mukhabarat[5] se apropie de el şi îl întrebă cu o voce isterizată:

— Dar ce s-a întâmplat? Ce anume?

— Un atentat, făcu polițistul cu o voce lipsită de orice inflexiune.

El privi la dansatoarea întinsă la picioarele sale. Biata fată. Cu siguranță că fusese frumoasă. Cu un gest mecanic, el luă o bucată de cortină aproape calcinată şi o aruncă peste hidoasa rană. Toate sirenele din Cairo păreau că se dirijează către hotelul *Sheraton.* Iar urletele lor sinistre sfâşiau noaptea rece şi înstelată..

Capitolul II

5 Serviciile de securitate egiptene (n.a.)

Conferința se ținea la etajul 23 al celei mai moderne clădiri din Cairo, ridicată pe țărmul vestic al Nilului, cu fațada către golful Geziret, la o distanță de numai trei sute de metri către nord. Faleza de promenadă era blocată de bariere păzite de soldați în uniforme negre şi un half-track, Chiar pe țărmul fluviului, se ridica una din reşedințele preşedintelui Sadat. Soția lui locuia în permanență acolo.

În apartamentul de la etajul 23, ai fi crezut că te afli în Franța, atât de elaborată era decorația, deosebit de prețioasă cu bibelourile şi cu scaunele imitație Ludovic XV. Singurul obiect modern era un aparat video Akai, completat cu un sistem PRO Akai, hi-fi. În jurul mesei joase erau adunați patru bărbați. Un egiptean cu trăsăturile buhăite şi ochi inteligenți fuma dintr-o pipă. Obrajii lăsați îl făceau să semene cu un câine prepelicar. Era Mohammed Riah, numărul trei în Mukhabarat. O fotografie îl reprezenta alături de preşedintele Sadat şi David Rockefeller.

La dreapta lui era aşezat un american deşirat, cu ochelari de baga cu lentile groase, care nu ştia unde să-şi întindă picioarele interminabile. Sacoul său roşu şi albastru sărea în ochi. Era John Ward, şeful centralei CIA din Cairo.

Cel de al treilea bărbat semăna cu o gravură în stil oriental, cu țeasta rasă, mustața clar desenată şi ochii negri ca tăciunele. Niciunul dintre participanți nu-i cunoştea adevăratul nume. I se spunea Mike. Sahariana simplă, impecabil croită, i se mula pe trupul musculos. Se mişca lent şi părea cu gândul dus în altă parte. Era aşezat cu spatele la fereastră, contra luminii, de parcă se temea să nu fie recunoscut. Era unul dintre cei mai buni agenți din Mossad[6], ce lucra la noua Ambasadă a Israelului din Cairo. Un specialist în lupta antiteroristă.

Cel de al patrulea personaj era un general egiptean care câştiga două sute treizeci de livre pe lună, mai puțin decât secretara lui bilingvă. Cu toate acestea era un bun profesionist, şef al Mukhabarat El Ascari[7]. Prin ferestrele deschise, se vedea traficul dement de pe podul El-Gama'a şi se auzea zgomotul permanent al claxoanelor. Pe fluviu înaintau alene şalupe şi ambarcațiuni de pază. Mohammed Riah scoase pipa din gură, adresă un surâs cald omologului său american şi spuse:

---

6 Serviciile speciale din Israel (n.a.)

7 Serviciile de informaţii ale Armatei (n.a.)

— Domnule Ward. Cred că putem trece la obiect.

— Vă rog, făcu americanul. Aţi reuşit să găsiţi ceva…

— Nu cine ştie ce… zise Mohammed Riah. Explozivul era ascuns în închizătoarea centurii pe care o purta dansatoarea. Este vorba de plastic. Circa o sută de grame, băgate între două foi subţiri de metal. A fost nevoie de un bun specialist că să sudeze cele două discuri fără să se producă un accident. De altfel, sistemul de aprindere este extrem de interesant şi sofisticat, cu declanşare întârziată, probabil zece minute. Cât despre explozivii ce au servit ca detonator, credem că este vorba de fulminant. Declanşarea nu a fost telecomandată, ci programată. Acest lucru implica în mod obligatoriu moartea persoanei purtătoare.

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Israelianul, cu ochii ţintiţi în tavan, părea total dezinteresat de cele auzite.

— Aţi putut determina cu exactitudine cum a intrat dansatoarea în posesia acestei centuri? întrebă John Ward.

— Aproape. Detonatorul a fost „animat” cu numai cincisprezece minute înainte de explozie. Este de la sine înţeles că dansatoarea habar nu a avut. Deci rămâne în cauză persoana care i-a oferit centura…

— Cine?

— Amantul ei. L-am interogat pe *bawa* care supraveghea cabinele dansatoarelor. Înainte de explozie, Fifi Amer a primit vizita unui bărbat cu care s-a mai întâlnit adesea în ultimele trei săptămâni. Ei s-au închis în cabină, iar martorii au auzit o ceartă violentă…

— Credeţi că poate fi vorba de o crimă pasională?

Mohammed Riah scutură din cap cu un zâmbet amar.

— Posibilitatea asta este extrem de mică. Potrivit martorilor, acest bărbat, căruia îi ştim doar prenumele, Abu, a fost şi amantul înlocuitoarei lui Fifi Amer. O fată mult mai tânără. Paznicul îşi aminteşte că, în seara exploziei, suspectul avea un pachet pe care îl pusese să-l desfacă. Înăuntru se afla centura. Bărbatul a părăsit hotelul înainte de atentat. A fost văzut la bar câteva secunde înaintea exploziei.

— Aţi reuşit să daţi de urma lui?

Egipteanul zâmbi forţat.

— Dacă l-am fi găsit, acum ar fi fost aici… Cei din DST au scotocit tot oraşul. Nu-i ştim nici adresa şi nici numele. Dansatoarea cea tânără nu a putut să ne ofere niciun indiciu util. Tipul pretindea că este student la Universitatea Al Azhar. Dar acolo nu-i nici urmă de vreun individ cu semnalmentele lui. Am interogat o mulțime de studenți şi i-am confruntat cu paznicul de la *Sheraton* şi cu dansatoarea. Fără niciun rezultat însă.

Din nou se lăsă liniştea. John Ward îşi consultă notițele şi înălță capul.

— Presupun că ați supravegheat frontierele.

— Nu credem că a putut părăsi țara, zise repede generalul. Toate avioanele au fost trecute prin filtru. Ar fi avut nevoie de complici extrem de puternici. Sau ar fi trebuit să traverseze deşertul.

— Aşadar, credeți că se află încă în Cairo, nu? Sau în restul țării.

— Da, aşa credem.

Mukhabarat-ul era renumit pentru eficacitatea sa. Toate elementele ostile lui Sadat fuseseră demult expulzate din țară. Cât despre aşa numiții agitatori, aceştia erau cunoscuți pe dinafară… în plus, maşinăria infernală fusese cu mult prea sofisticată ca să fi fost opera unui amator.

— Bănuiți ceva anume? întrebă Ward.

Mohammed Riah făcu un gest de descurajare.

— Pe Nebunul de la Tripoli, bineînțeles! Doar el ar fi putut fi în stare de aşa ceva. Am avut destule atentate asemănătoare în ultimii trei ani. Unul dintre ele, mai cu seamă, cel din trenul de Alexandria, a fost extrem de sângeros. De fiecare dată urmele duc către Kadhafi… Şi de astă dată găsim stilul său. A reuşit să infiltreze un agent cu material sofisticat.

John Ward se întoarse către Mike.

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Pare o ipoteză veridică, făcu israelianul cu o voce ştearsă. Sunt sigur că individul se bucură de complici numeroşi dacă a putut scăpa. Ultimele tentative au fost mai puțin sofisticate…

Generalul făcu un gest aprobator. În urmă cu trei luni, serviciile sale au interceptat în diferite localități din Egipt pe cinci bărbați veniți din Libia. Fiecare avea câte cinci mii de dolari ascunşi în pijamale asemănătoare. Bancnotele erau numerotate la rând, iar paşapoartele aveau aceeaşi serie…

— Deci reţineţi ipoteza unui atentat destinat menţinerii unui climat de insecuritate? întrebă americanul.

— Poate că s-a dorit şi descurajarea oamenilor din Golf, care continuă să vină la Cairo. Printre cei cinci morţi, se află şi doi arabi saudiţi.

— Dar de ce să folosească un mijloc atât de complicat ca să comită acest atentat? întrebă John Ward. Puteau să procedeze cu mult mai simplu. Abandonând centura pe undeva, de exemplu.

Riah tocmai voia să răspundă, când Mike îi tăie vorba cu glasul său mieros:

— Mă întreb dacă nu avem de a face cu integriştii lui Khomeini. Asta ar explica prezenţa dansatoarei orientale. Ei consideră acest tip de spectacol ca o insultă adusă religiei.

Mohammed Riah îşi încruntă sprâncenele, vizibil contrariat. Ca şi John Ward, ştia că micile grupuri integriste, care gravitau în cadrul mişcării Fraţilor Musulmani, nu erau „penetrate" de Mukhabarat. El îl fixă pe agentul Mossad-ului.

— Nu ar fi imposibil, dar cei mai periculoşi dintre ei sunt în exil.

Unii dintre ei fuseseră eliminaţi definitiv după amestecul în atacul de la Mecca... Cu cât se gândea mai bine, cu atât lucrurile i se păreau şi mai bizare. Bilanţul era dur: cinci morţi şi şaptesprezece răniţi grav... Teroristul îşi asumase un mare risc, putând fi recunoscut de personalul hotelului. În plus, nu era ceva în stilul integriştilor ca să fii amantul unei dansatoare. Cum tăcerea se prelungea, Riah îl întrebă pe general:

— Nu aţi primit nic o informaţie de la Tripoli?

— Nimic, mărturisi generalul.

De obicei, egiptenii erau preveniţi imediat ce Kadhafi începea să se gândească la un atentat. În Orient este greu să păstrezi un secret...

— Dar dumneavoastră? îl întrebă el pe israelian.

— Nici eu.

Se spunea că la trei activişti palestinieni, existau doi informatori din Mossad... Lucru care explica unele morţi violente.

— Suntem într-un cerc vicios, zise şeful centralei CIA. S-a produs un atentat. Nu ştim cine l-a comis, nu ştim din ce cauză şi nu avem nicio idee despre locul unde se află vinovatul. Şi nici nu ştim dacă nu are de gând să dea o altă lovitură.

Generalul egiptean interveni în forţă:

— Dar suntem în alertă. Îi cunoaştem semnalmentele şi, în cele din urmă, îl vom identifica.

Israelianul număra muştele de pe plafon. Americanul i se adresă:

— Ce părere aveți, Mike? Cine credeți că este în spatele acestui atentat? Chiar credeți că este o lovitură din partea Fraților Musulmani?

Mike îşi mângâie mustața impecabilă.

— Este posibil, având în vedere personalitatea victimei şi a persoanelor vizate.

— Au trecut totuşi zece ani de când nu-i mai persecutăm pe Frații Musulmani, remarcă mândru generalul.

Mike zâmbi.

— Ştiți cum sunt aceşti oameni... Trăiesc în altă lume.

— Mike, semnalmentele teroristului nu vă spun nimic? întrebă Ward. Aveți doar un fişier serios, ce naiba?

— O. Desigur, recunoscu Mike. Elementele de care dispunem sunt însă foarte vagi. Am cerut o anchetă la Tel Aviv, dar poate dura ceva timp.

El se uită la ceas în mod ostentativ, iar Riah profită de acest lucru şi-i spuse:

— Cred că am spus tot ce ştim despre această problemă. Serviciile noastre se vor strădui să-l găsească pe criminal. Noi vă vom ține la curent. La fel şi dumneavoastră în cazul în care aflați ceva nou.

Israelianul înclină din cap. Cei patru bărbați se despărțiră, după ce-şi strânseră mâinile cu căldură. Generalul se ridică, apoi se reaşeză. Pentru el nu se terminase încă. Israelianul şi Ward se urcară împreună în ascensor. Vreo şase *bawas* stăteau pe treptele scării principale. Aveau sarcina să le păzească pe cele două fiice ale preşedintelui Sadat, care locuiau la etajul de deasupra. Tot personalul hotelului era retribuit de Mukhabarat.

Când se văzu în lift, Ward îl întrebă pe Mike.

— Credeți cu adevărat că este o lovitură din partea integriştilor?

Mike înălță din umeri.

— Poate fi şi Kadhafi. Făcu acesta. A trecut ceva timp de când nu a mai făcut nimic pe aici. Vom afla adevărul de la Beirut. Destul de repede. Imposibil să nu se audă adevărul.

Cei doi se despărțiră la malul Nilului. Maşina Dodge neagră a lui Ward aştepta în fața restaurantului Swissair, instalat la parterul clădirii. Israelianul plecă pe jos către bulevardul El Giza. John Ward se gândi că acesta ar putea fi luat drept un egiptean. Vorbea araba şi se pierdea perfect în mulțimea orientală. Raportul cu el era corect, nimic mai mult. Mossad-ul le spunea strictul necesar, dar nu avea încredere în CIA.

— La ambasadă, zise John Ward şoferului său. Acesta lucra în secret ca prim consilier comercial. Această acoperire era însă mai subțire ca o foiță de țigară... Şoferul făcu un tur pentru a se întoarce pe podul El Gama'a de peste Nil. Apoi se pierdu în circulația de nedescris. O căruță trasă de cai ce mergea cu trei kilometri pe oră blocase o sută cincizeci de autoturisme care se întreceau într-un concert furios şi inutil de claxoane. Locuitorii oraşului erau însă destul de răbdători. Patruzeci de secole de mizerie îi învățaseră ce înseamnă resemnarea. John Ward ajunse la biroul său tocmai la timp ca să-şi ia porția zilnică de J&B la *Shepheard,* în fața ambasadei. Era cel mai vechi hotel din Cairo, construit în 1841, ars şi reconstruit într-un stil şarmant şi bătrânesc. Din sala de mese, se puteau vedea felucile ce navigau cu încetineală pe Nil. Un taxi abandonat pe trei roți în mijlocul şoselei bloca intersecția cu bulevardul El Manyal. Îngrozit, un polițist de la circulație se dusese să se calmeze cu o cafea. Se făcea cald. Cerul era complet albastru şi cele douăsprezece milioane de locuitori ai oraşului Cairo încercau să supraviețuiască în ciuda sărăciei lor.

Cine oare provocase moartea dansatoarei orientale de la *Sheraton*?

John Ward trăia în Orientul Mijlociu de mai bine de zece ani, mândrindu-se că vorbea bine araba şi că începuse chiar să o înțeleagă. „Simțea" această țară. Era ceva ce îl deranja, ceva ce auzise în timpul conferinței ce tocmai se terminase, dar nu-şi dădea seama ce anume era. Era clar că egiptenii încercau să minimalizeze istoria. Era şi normal.

Israelianul nu dorea să se amestece prea tare în problemele integriştilor. Şi asta era normal.

Profilul atentatului se încadra perfect în tiparul unor acțiuni extremiste religioase. Cu toate acestea, ceva îl sâcâia. În timp ce maşina stătea pe loc, el deschise dosarul primit de la Mukhabarat şi începu să-l răsfoiască...

★

John Ward se afla cum pe Shari El Corniche, în față la *Méridien,* când descoperi lucrul care-l şocase. Autopsia dansatoarei sfârtecate în două de încărcătura explozivă, dovedea că avusese raport sexual cu puțin înainte să moară. Ştiindu-se modul în care îşi petrecuse timpul, era clar că cel vizat era suspectul cu pachetul.

Americanul închise dosarul, încercând să nu audă claxoanele. O asemenea atitudine nu cadra cu stilul extremiştilor.

Dodge făcu un salt înainte. Aproape că ajunseseră în fața superbei vile albe înconjurate cu un zid înalt, ce servea ca ambasadă, chiar în spatele hotelului *Shepheard.* Acum îl aşteapta o sarcină neplăcută: să expedieze un raport la Langley. Raport clasat după ce i se făcea o sinteză de trei rânduri. Tot ce nu era legat de ostetecii din Teheran sfârşea în coşul de gunoi. Secretara sa îl aştepta pe peron.

— A telefonat Mr. Gordon, îl anunță ea. Este la Heliopolis. Vă aşteaptă.

— Shit!

Era cu neputință să sune la Heliopolis. Telefonia din Cairo suferea de alergii bizare şi constante. Ambasada Elveției rămăsese doi ani fără telefon, iar o întreprindere franceză a trebuit să dea anunț la un ziar ca să poată obține o linie…

Într-o asemenea țară nu te mai mira faptul că un terorist putea să trecă prin ochiurile unei plase.

★

Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge privea distrat cum cădeau frunzele din copacii ce creşteau în curtea castelului său, din Liezen. Iarna avea să vină mai repede ca de obicei, iar în Austria asta însemna mult frig şi multă zăpadă. Tocmai îşi adusese de la Viena un superb aparat video Akai, prevăzut cu o telecomandă şi un sistem ce permitea programarea sa cu opt zile mai devreme. Bineînțeles, luase şi mai multe casete erotice, cu care avea să-şi condimenteze lungile seri de iarnă în compania unei femei încântătoare. El se uită la ceasul Seiko quarț. Alexandra, capricioasa sa logodnică, întârzia. Erau invitați la bal într-un castel vecin, ca să sărbătorească aniversarea căsătoriei unui văr. Pretext de a petrece câteva momente agreabile.

Că să-şi mai omoare timpul, Malko luă ziarul *Kurier* şi începu să citească noutăţile din străinătate. În Austria nu se petrecuse nimic important. Pe pagina a cincea, atenţia îi fu reţinută de două fotografii. Reprezentau un băiat pletos, cu o mustaţă mongoloidă, şi o fată cu trăsături energice şi seducătoare. Citi articolul. Poliţia elveţiană descoperise la Zürich o ascunzătoare cu terorişti vestgermani din banda lui Baader. Din nefericire, nu erau decât persoane fără importanţă. Poliţia dăduse însă de urmele cuplului celui mai periculos. Otto Mainz şi Hildegard Müller. Printre documentele descoperite, existau indicii din care rezulta că serviciile speciale libiene îi ajutaseră să fugă din Germania.

Malko puse ziarul deoparte. Se auzi cum scrâşneşte pietrişul din curte sub roţile unei maşini. Recunoscu vechiul Volkdwagen al Alexandrei. Imediat, Elko Krisantem ieşi în prag să o întâmpine. Malko vru să facă acelaşi lucru, când îi veni în minte un articol citit cu câteva zile în urmă. Era despre un atentat comis la Cairo împotriva unei dansatoare. Deşi între cele două întâmplări nu exista nicio legătură, simţi că ceva îl tulbură. Cairo fusese prea multă vreme liniştit... Simţul său de agent secret era pe cale să miroase ceva, când îşi făcu apariţia Alexandra.

El se ridică în picioare şi îi ieşi în întâmpinare.

— Credeam că vei pune rochie lungă, remarcă el.

— A, nu-ţi place cum arăt?

Ea se dădu cu un pas înapoi şi făcu o piruetă. Trupul ei de un metru şaptezeci şi şase, ca de top model, era îmbrăcat cu un smoking de seară cu croială masculină. În ciuda fustei mini, a ciorapilor negri şi a pantofilor escarpen cu tocuri înalte, Malko văzu cusăturile ciorapilor... Alexandra făcuse un efort deosebit. Părul blond şi lung era prins într-un turban din catifea neagră ce-i conferea un aer de şcolăriţă.

Fata se lăsă să cadă pe canapeaua din piele neagră, alături de Malko. Fusta i se ridică pe coapse. În mod automat, Malko puse o mână pe genunchiul rotund. Alexandra zâmbi.

— O să întârziem.

Nu făcu prea multe mofturi când Malko îi desfăcu faldul fustei. Pe dedesubt nu purta decât portjartierul şi ciorapii.

— Nu te speria, am un slip în geantă.

Ea închise ochii în vreme ce el o mângâia. Nailonul foşnea sub atingerea degetelor provocându-i fiori de plăcere. Ce minunat era… Alexandra alunecă puțin pe canapea, iar Malko se pomeni stând în genunchi pe covorul gros, în fața ei. Vechea oglindă aşezată deasupra şemineului îi trimise o imagine atât de erotică, încât renunță la nişte preliminarii prea lungi. Ținând-o pe Alexandra de şolduri, o trase uşurel spre el şi o penetră cu gingăşie. Apoi făcură dragoste pe îndelete până ce ajunseră la climax aproape în acelaşi timp. Cât timp orologiul bătu cele opt lovituri de gong, ei rămaseră nemişcați. În cele din urmă, Alexandra spuse cu un oftat:

— Să mergem. N-aş vrea să ajungem prea târziu. Altfel, cine ştie ce îşi vor mai imagina…

Malko o lăsă să-şi retuşeze ținuta. Creierul său începu să lucreze. Nici nu ieşi bine Alexandra din cameră, că el ridică receptorul şi formă numărul de telefon din Statele Unite.

Capitolul III

Richard Wallace, deputy director al Diviziei Operațiuni din Central Intelligence Agency, avea o memorie de elefant. El pretindea că imensele cantități de cafea caldă pe care le înghițea zilnic îi biciuiau celulele cenuşii. De când se îmbolnăvise David Wise, începuse să ia deciziile de unul singur. Apropierea de sfârşit a mandatului administrației Carter promitea serviciului său zile mai puțin plicticoase…

După ce primise telefonul lui Malko, el începu să răsfoiască un vraf de telexuri comunicate de BND, serviciile speciale germane. Toate erau relaționate de cuplul de terorişti Otto Mainz şi Hildegard Müller. BND confirma contactele lor cu agenții libieni din Ambasada libiană din Berna. El termină de citit documentul trimis de şeful Centralei CIA din Cairo în legătură cu atentatul de acolo, apoi bău dintr-o singură răsuflare jumătate din ceaşca umplută cu lichidul insipid şi maroniu. Se sculă în picioare, contemplă îndelung parchingul ce se zărea de la fereastra sa şi apăsă pe butonul interfonului.

— Rose. Cheamă-l pe *Riche*r, de la Direcția Orientul Mijlociu.

Marc *Richer* se ocupa în special de Libia, ştiind o groază de lucruri. Peste treizeci de secunde, secretara îi făcu legătura cu acesta.

— Salut, făcu Richard Wallace. Aş dori doar o informaţie. Ce noutăţi ai despre „Crazy Joe”?

Era porecla dată colonelului Kadhafi.

— Se pare că este furios în legătură cu lovitura de la Tobruk ce este atribuită lui Sadat. Acum s-a retras în deşert ca să mediteze acolo, în apropiere de frontiera tunisiană. De ce mă întrebaţi?

— Doar aşa, ca să fiu la curent. Mulţumesc.

El puse telefonul în furcă. Lovitura de la Tobruk fusese o tentativă destinată destabilizării regimului libian, organizată în mare parte de serviciile egiptene. Treaba avusese loc cu două luni în urmă.

Deputy director se aşeză iar, îşi termină cafeaua şi începu să reflecteze. Cele trei elemente pe care le poseda nu-l ajutau prea mult. Avea însă o mare încredere în presimţirile prinţului Malko. Vechi angajat al companiei. Pe de altă parte, CIA era destul de prost văzută în Orientul Mijlociu ca să intenteze un modest *come-back.* Dacă ar fi putut însă să-i ajute pe egipteni, acest lucru ar fi contribuit desigur la reabilitarea sa.

Se vedea prins într-un sistem ce funcţiona mai mult cu ajutorul calculatoarelor decât cu ajutorul celulelor cenuşii. În plus, administraţia greoaie devenea asemenea unei paralizii totale.

El închise gânditor dosarul. În aparenţă, atentatul de la hotelul *Sheraton* şi informaţia de la Zürich nu aveau nicio legătură între ele. El se gândi să-i ceară lui John Ward o informaţie suplimentară. Din nefericire, îi cunoştea prea bine pe şefii de centrale. Orice muncă suplimentară era considerată ca o sclavie.

Egiptenii ştiau de existenţa acestui dosar al poliţiei germane, dar informaţiile fuseseră înghiţite de greoiul aparat birocratic.

El îşi aprinse o ţigară ca să poată gândi mai bine. David Wise. Directorul Diviziei Plan. Era în vacanţă sau în spital. De când cu cancerul său nu se mai ştia ce face. Singurul care ar fi putut să-l ajute era un coleg de-al lui. Ed Skeetie, care ţinea „contabilitatea neagră” a Diviziei. Era un texan vorbăreţ şi grăsan. Un munte de şuncă ce nu se gândea decât cum să-şi umple mai bine burdihanul, după trei ani de pensie…

— Ed?

— Veah?

— Sunt Dick. Ai luat masa?

— Nu. De ce?

— S-a deschis un nou restaurant franțuzesc pe strada N.

— *No shit!* cum se numeşte?

— *Vițelul de Aur.* Am câştigat la un *football-game.* Dacă vrei, am putea da o raită împreună pe acolo.

— Închid imediat biroul ăsta nenorocit şi ne întâlnim în parcare, făcu Ed Skeetie.

Ed Skeetie termină de lins ce mai rămăsese în farfurie, îşi umplu paharul cu vin Beaujolais, scutură din cap şi îi zâmbi fericit tovarăşului său.

— *Splendid food!*[8] Şi acum, *motherfucker,* ce voiai de la mine?

Richard Wallace îşi ridică mâinile cu un gest comic.

— Ascultă… Eu te-am…

— Lasă vrăjeala. Îi tăie vorba Ed. Nu ai cheltuit tu atâția bani doar de dragul ochilor mei. Aşa că, dă-i drumul!

Era plăcut să vezi că ştie cum stau lucrurile.

— Mai ai ceva prin sertarele tale? îl întrebă precaut Wallace.

— Fii mai concret.

— Nu cred că ți-ar strica ceva în genul a vreo zece mii de dolari…

— Ce să fac pentru ei?

— O mică excursie prin Egipt.

Lui Ed îi sclipiră ochii.

— Ai găsit vreo tembelă care are chef să se reguleze pe piramide?

— Nu, atâta primeşti pentru un serviciu.

— Atunci de ce nu faci o cerere oficială?

— Pentru că ar arunca-o la coş. Nu e ceva foarte clar.

— Despre ce e vorba?

Richard Wallace ezită.

— Ascultă, trebuie să facem o evaluare a armatei egiptene, cu toate materialele noi.

Ed Skeetie izbucni în râs sănătos.

— Nu-i nevoie să trimiți un fraier pentru aşa ceva. Toate informațiile ți le pot da fără să-mi dezlipesc fundul de scaun. Aşa că nu ține poanta cu evaluarea. Trebuie să găseşti altceva.

---

8 Splendidă haleală! (n.a.)

— Păi nu pot să-ți spun despre ce e vorba, făcu Wallace. Nu că n-aş avea încredere în tine, dar nu pot. Găseşte tu un motiv plauzibil. Poate că ar trebui să faci vreo inspecție pe acolo…

Ed făcu un gest de lehamite.

— OK! OK! Pot să trimit un fraier să măsoare piramidele dacă vrei. Nu vreau să-mi stric digestia. Spune-mi deci despre ce e vorba.

— Nu e nevoie de un tip dinăuntru. Poți folosi un *stringer[9]*. Dar să fie dintre cei mai tari. Nu se ştie peste ce poate da acolo.

— Vrei un „Păcăleşte Moartea". Pentru zece barosane. Ştii pe cineva anume?

— Nu. Dar o să vorbesc cu COS din Cairo. Va găsi el pe cineva.

Din nou, Ed râse cu poftă.

— Dacă şmecherul tău reuşeşte să cumpere Egiptul cu un milion de dolari, ar putea să-l vândă cu un mic profit. După ce îl mai spală nițel.

— Păi, asta l-ar costa prea scump, făcu Richard Wallace.

★

Abu Sayed trase un fum din narghileaua sa, scoțând un pufăit agreabil. În cafeneaua din fața moscheii Sayedna Al Husseio nu erau primiți decât bărbații. Toți fumau aruncând priviri distrate la trecătorii de pe strada îngustă ce se termina în Khan El Khalili. Vechiul cartier al arabilor souks. Abu Sayed îşi tunsese părul scurt, îşi răsese mustața şi purta ochelari cu lentile rotunde în rame de oțel, ce îi dădeau un aer de student.

Trecuse deja o lună de când se afla în mod clandestin în Cairo.

Pătrunsese în Egipt cu un paşaport kuweitian fals, fabricat pentru secțiunea „Afaceri în străinătate" a biroului arab de legătură din Tripoli. Era cel mai simplu. El nu şi-ar fi putut duce niciodată misiunea la bun sfârşit fără ajutorul unui egiptean ce lucra ca emigrant, întâlnit în Libia cu câteva luni în urmă. Acesta îi spusese că nevastă lui lucra ca paznic la o casă muzeu, situată în Khan El Khalili, pe strada Haret El Darb El Asfar, la numărul 19. Pe vremuri, casa unui negustor bogat, clădirea era acum în curs de restaurare.

9 Angajat cu contract de colaborare (n.a.)

Cei doi soți nu au pus niciun fel de întrebări când Abu Sayed s-a prezentat, oferind o sută de livre pe săptămână, cu condiția ca nimeni să nu ştie de prezența sa. Acest lucru era simplu de realizat: Abu Sayed nu ieşea decât după lăsarea întunericului. El se instalase într-un vechi harem al negustorului, camera cea mai mare, ce semăna cu un camping. „Materialele" îi sosiseră prin intermediul ambasadei din Yemenul de Sud. Îi fusese foarte frică în zilele ce urmaseră atentatului, dar cei doi nu făcuseră nicio legătură. În ochii lor, el era un simplu propagandist libian, venit să cheltuiască banii Nebunului din Tripoli. Bani de care profitau şi ei.

Când se dăduse jos din autobuz, pe bulevartul El Giza, văzuse flăcările ce țâşneau pe ferestrele hotelului *Sheraton*

Era sigur că Fifi Amer nu avusese timp să-şi dea seama de nimic. Sayed era responsabil şi de alte atentate ucigaşe şi nu suferea de tulburări de conştiință. Dimpotrivă, în sinea sa se felicită pentru tehnica sa perfectă şi pentru imaginația de care a dat dovată... „Comanda" pe care o primise nu era deloc uşor de realizat. A fost nevoit să cutreiere multe zile prin El Badestane, loc în care se aflau negustorii de obiecte de cupru, înainte de a descoperi centura de lastex auriu cu enormul disc, făcut din două plăci sudate între ele.

Abu Sayed începuse prin a tăia cu fierăstrăul groasa încuietoare ce măsura aproape zece centimetri în diametru. Apoi a început să cresteze în metal şănțulețe fine care să poată facilita fragmentarea proiectilelor mortale în timpul exploziei. După aceea, într-o cutie de carton, a introdus clandestin în țară o substanță gălbuie cu aspect de mastic din care a cântărit o sută de grame, cu ajutorul unui cântar de bijutier. Era plastic, un exploziv puternic şi stabil: 26% nitroglicerină şi restul amidon. Cu acest amestec a umplut una din cupele de metal, apoi a pus maşina infernală. Fusese partea cea mai delicată...

Abu Sayed avusese nevoie de multe ore ca să pună la punct sistemul de aprindere cu întârziere.

Mai întâi, a trebuit să pregătească detonatorul: după ce a spart cu multă băgare de seamă fiola, a măsurat zece grame de fulminant. Era dublu față de un detonator obişnuit, dar obținea astfel un efect de suflu extrem de puternic. Înfăşurase filamentul cu fulminant, făcând o mică bulă, pe care, cu ajutorul unui cartonaş, o separase de tetril. Bateria cumpărată de el avea 6 volți, iar filamentul avea 4,5 volți. La trecerea curentului, filamentul devenea incandescent, declanşând explozia fulminantului, apoi a tetrilului şi, prin simpatie, cea a încărcăturii de plastic... Trebuia numai ca explozia să se producă doar când centura avea să fie purtată de victimă, cu o întârziere suficient de mare ca Abu Sayed să se poată îndepărta. Acest lucru a fost cel mai delicat de realizat, dar în cele din urmă a reuşit.

Din fericire, dansatoarea nu putuse rezista dorinței de a purta centura. Certa dintre ei ar fi putut da totul peste cap. Se blestema şi acum pentru uşurința de care dăduse dovadă. Dacă Fifi Amer nu ar fi acceptat centura, toată munca lui ar fi fost în zadar. Iar pielea lui nu ar fi valorat nimic. El se uită la ceas. Angajatorul său avea să sosească în curând. Va afla atunci dacă atentatul lui servise la ceva.

Capitolul IV

Mansour Karoun număra rar mătăniile din chilimbar, recitând la fiecare bobiță unul dintre cele nouăzeci şi nouă de nume ale lui Dumnezeu. După fiecare serie de treizeci şi trei, bătrânul căpitan se oprea şi îl blestema cu foc pe Anuar Al-Sadat. Necredinciosul aliat cu Marele Satan. Protectorul ateilor. În ochii lui Mansur Karoum, numai Republica Islamică a lui Iman Khomeini respecta legea cea adevărată. El se ruga din toate puterile ca şi în Egipt să se instaureze un regim similar.

În timpul regimului Naser, putuse să scape de închisoare şi tortură, practicând cu fervoare Katman, plecând de la principiul că un câine viu este mai util unei cauze decât un erou mort. De când cu liberalizarea lui Sadat, se simțea frustrat şi avea impresia că îşi trădează credința. Acum avea să treacă la acțiune. Cei din Mukhabarat îi controlau în mod regulat telefonul şi lunar îi vizitau biroul, la care aveau un rând de chei, ca să se încredințeze că nu se ocupă de activități subversive. În mod ostentativ, el se întâlnea cu vechii săi prieteni în jurul mescheii Al Hussein ca să discute punctele litigioase ale teologiei.

În realitate, el făcea parte din gruparea Takfiz Wa Hegra, care era una dintre cele mai intransigente grupări integriste. După ei, lumea ar fi trebuit să renunțe la civilizația modernă ca să plece în deşert şi să locuiască în corturi. În ochii lor, chiar şi Wahhabiții erau infectați de Marele Satan. O dansatoare orientală ale cărei contorsiuni erau menite să provoace instinctele cele mai josnice ale bărbaților, era odioasă. Iar hotelul *Sheraton,* un loc în care se serveau băuturi alcoolice şi în care exista atâta dezmăț, încât trebuia să fie ras de pe suprafața pământului.

Mansour Karoun încetă să numere mătăniile ca să contemple cerul încărcat de stele.

Era instalat într-un fotoliu de răchită, pe veranda micului său bungalou, construit în plin deşert, în fața piramidelor. Erau acolo în jur de treizeci de case, ce aparțineau clasei burgheze din Cairo, construite între piramide şi Sahara City, pe fâşia de deşert ce domina valea Nilului, în partea de est a oraşului. Venea aici să petreacă zilele de joi şi vineri, pentru că aerul era curat şi liniştea, absolută.

Bungaloul lui Mansour era o cabană simplă din lemn, cu două camere pentru dormit şi bucătărie. În schimb, era foarte bine plasat, la capătul fâşiei de nisip, de unde avea în faţă întreaga panoramă a văii. Cel mai apropiat bungalou se afla la cinci sute de metri distanţă şi era pustiu ca de altfel toate celelalte. În afară de turmele de capre nu mai era nimeni în deşert. Cele trei piramide se conturau pe fondul luminos al imensului oraş, ca nişte semne ezoterice. Mansour Karoum îşi reluă şiragul cu mătănii. Îngrijorarea îi cuprinse inima. Oare se va ţine de cuvânt prietenul său? Fără el, tot planul conjuraţilor se ducea de râpă. Erau deja la cea de a doua tentativă. A treia va fi imposibilă. Se uită la ceas. Era ora nouă şi jumătate. Spera să nu i se fi întâmplat nimic rău…

Mansour Karoun luă câteva seminţe de fistic şi începu să le mestece pe-ndelete. Se antrena să mănânce din ce în ce mai puţin ca să poată rezista atunci când va fi băgat la închisoare… Dacă atentatul său eşua, se jurase că se va înrola în Iran sub steagul lui Khomeini. Auzi zgomotul unei maşini pe drumul ce urca spre bungalou. Tresări şi coborî din verandă. Luminile farurilor se apropiau încet. Nu se linişti decât când recunoscu vechiul automobil De Soto al prietenului său, Generalul Mastabat.

Maşina se opri lângă bungalou şi bătrânul general coborî. Ca de obicei, era îmbrăcat cu două cămăşi. Avea părul negru, ochelari de baga şi trupul său planturos te făcea să te gândeşti la acei *„sitting-paşa”* de pe plaja golfului El Geziret care îşi duceau zilele trăgând din narghilea toate zilele dăruite de Alah… Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu pasiunea a doi îndrăgostiţi. Mansour Karoun vorbi primul:

— Ai adus-o, frate?

— *Aiwa.*[10]

Urmă o nouă îmbrăţişare. Ochii lui Mansour aruncau flăcări ca şi cum ar fi fost posedat. Nerăbdător, el se apropie de portbagajul maşinii.

— Este aici?

Generalul îşi şterse fruntea.

---

10 Da (n.a.)

— Da, dar să ştii că nu a fost deloc uşor! Sper că nimeni nu-şi va da seama. Face parte dintr-un stoc de patru sute de bucăți. Din fericire, îl cunosc pe responsabilul cu gestiunea lor. Tipul are dreptul la un mic procent din ele ca să facă testarea bateriilor. A trebuit să o declare ca făcând parte din acest lot

Mansour Karoun abia îl mai asculta. Ardea de nerăbdare să vadă arma ce avea să schimbe destinele Egiptului. Deşertul din jur era la fel de întunecat şi liniştit. Mahomed spusese că salvarea va veni din deşert. Profeția sa era pe cale să se realizeze.

Generalul Mastabat deschise portbagajul maşinii, iar Mansour văzu o ladă de lemn de un metru şaizeci lungime şi cincizeci de centimetri lățime.

— Ajută-mă, făcu generalul care arunca priviri neliniştite în jurul lui.

Cei doi scoaseră lada din portbagaj şi o duseră în interiorul bungaloului. Lada era surprinzător de uşoară: nu avea mai mult de douăzeci de kilograme. Capacul cedă cu uşurință, căci mai fusese desfăcut înainte. Integristul se aplecă fericit deasupra lăzii. Vântul deşertului sufla acum sinistru, iar lampa cu acetilenă dădea o lumină spectrală cu un efect destul de deprimant.

În ladă se afla un cilindru de culoare verzuie din fibre de sticlă, întărit cu patru cercuri metalice. Cilindrul avea o lungime de un metru cincizeci şi un diametru de opt centimetri. O maşinărie bizară era montată sub cilindru. Era un al doilea cilindru, cu un diametru mult mai mic şi lung de douăzeci de centimetri, montat pe o cutie dreptunghiulară din care ieşea un mâner gros de revolver cu detentă. Cilindrul cel gros avea un mâner fixat pe el, ce permitea să fie dus ca un sac de golf. Capetele cilindrului erau apărate de nişte capace din material plastic.

— Iată-l. Este complet, făcu generalul.

Mansour Karoun atinse cu mâna fibra de sticlă vezuie. Era pentru prima oară în viață când vedea un proiectil teleghidat, cu propulsie autonomă. Era o armă *„Strella”,* de fabricație sovietică, mai bine cunoscută sub numele de *Sam 7.*

— Acesta este proiectilul? întrebă el.

— Nu. Este doar tubul de lansare, care serveşte drept container pentru stocare şi pentru transport. Proiectilul se află înăuntru. Nu trebuie decât să-l scoți din cutie, căci are aripile pliate în două. Se armează depliind aripile.

Mansour apucă de mâner lansatorul de rachete.

— Nu este chiar aşa de greu.

— Proiectilul are nouă kilograme două sute, lansatorul, nouă sute de grame, iar crosa, şapte sute. Recită generalul dintr-o răsuflare.

— Şi ţinteşte departe?

— La trei kilometri şi jumătate. Este un model mai vechi.

— Dar funcţionează, nu? făcu neliniştit Mansour.

— Da, da, sigur că funcţionează. Bateria a fost verificată.

— Şi cum funcţionează? vru să ştie Mansour.

— O, destul de simplu.

Generalul scoase capacul din faţă şi puse degetul pe calota transparentă ce se putea vedea în vârful armei.

— Aici este sistemul de ghidaj cu infraroşu. Cu ajutorul lui, se găseşte obiectivul.

— Nu poate greşi ţinta?

— Nu. Are o viteză de 1.450 km/h.

Mansour contempla fascinat obiectul din faţa lui.

Pe mânerul lansatorului era un trăgaci ca la o bazooka. Generalul îi arătă micul cilindru din faţa mânerului.

— Aici este partea cea mai importantă, zise el. Este vorba de bateria termică. Odată activată, îţi pui lansatorul pe umăr ca pe o bazooka şi îl îndrepţi în direcţia în care crezi că este obiectivul tău…

— Da. Şi pe urmă…

— Pe urmă, apeşi pe declanşator. Există două elemente. Primul activează sistemul de ghidare al proiectilului. Dacă obiectivul se află în raza de acţiune a celulei cu infraroşii, se aprinde un beculeţ roşu şi se aude un semnal sonor. Etapa asta se numeşte detectarea obiectivului. După aceea, când eşti sigur de el, se apasă uşor pe trăgaci. Atunci se declanşează focul pentru încărcătura propulsoare, care arde în întregime în interiorul tubului de lansare. Totul durează o treime de secundă. Proiectilul este aspirat de căldură şi explodează.

— Are o încărcătură mare?

— Nu, sunt suficiente trei sute de grame.

Mansour Karoun îşi ridică ochii la cer şi-i mulţumi lui Alah.

— Este fantastic, aş putea să o folosesc chiar eu.

Generalul râse.

— Atenție! Trebuie mare atenție cu bateria! Nu durează decât o sută optzeci de secunde. Apoi moare şi proiectilul nu mai serveşte la nimic. Nu trebuie să eziți prea mult. Nu am putut obține decât o singură baterie. Ar fi mai bine să laşi un profesionist să se ocupe de tot.

— Înțeleg, făcu decepționat integristul.

Se şi văzuse punând pe umăr lansatorul Sam 7 şi apăsând pe declanşator. Ce clipă minunată... Generalul îl smulse din visare.

— Nu mai pot rămâne aici. Unde ai de gând să o pui?

— Chiar aici. Frate. Sub pat. Nimeni nu vine la mine. Iar locul este încuiat cu lacătul. Nu o scot decât în ultimul moment...

— Să fii cu mare băgare de seamă. Nu mai pot obține un alt lansator.

— Fii pe pace. O să-l păzesc ca pe virtutea fiicei mele celei mari...

Acestea nu erau vorbe în vânt. Fratele său îşi omorâse fiica pentru că o bănuise că a întreținut relații sexuale cu un tânăr. Din nefericire, autopsia a arătat că fata fusese virgină... Ucigaşul făcuse şase luni de puşcărie...

Mansour îl conduse pe general până la maşină, unde se îmbrățişară îndelung. Apoi rămase să privească după maşina ce se îndepărta spre Cairo. Generalul îşi asumase un mare risc. Era însă un om acrit care dorea să se răzbune cu orice preț. El crezuse în sovietici, făcuse chiar şi un stagiu militar în URSS, invitat acolo de către omologii săi. Sub regimul lui Nasser avea un viitor strălucit în față. Prăbuşirea regimului a fost urmată de propria lui cădere. Fusese pus pe linie moartă. Lucra într-un birou obscur, făcând afaceri ce nu se finisau niciodată. Dacă acest complot ar fi reuşit, şi-ar fi regăsit uniforma şi vechiul prestigiu...

Mansour Karoun se întoarse în bungalou. Apucă cilindrul verde şi îl aşeză pe umăr. Fără să iasă din încăpere, îl îndreptă către stelele ce se zăreau prin uşa deschisă. Era extraordinar de uşor. Şi când se gândea că o maşinărie atât de uşoară putea să schimbe soarta unei țări...

Murea de dorința de a-l lua la el acasă, dar ar fi fost un risc mult prea mare. Mai bine îl lăsa aici unde era. Cei din Mukhabarat nu veneau niciodată la bungaloul aflat la răscruce de vânturi. Vârî lada sub pat şi îndesă peste ea mai multe pături. Cine avea să o caute aici? Închise apoi uşa şi se întoarse cu fața către Mecca să-i mulțumească lui Alah pentru succesul său.

Totul începuse cu câteva săptămâni mai devreme, cu ocazia pelerinajului anual făcut la Mecca. Înainte de ruperea relațiilor diplomatice, Mansur Karoun făcea acest pelerinaj în fiecare an. Într-o seară, cineva bătu la uşa camerei sale de la hotel. Era un necunoscut care nu voise să-şi spună numele, dar care-i înmânase un bilet pentru Beirut.

— Cineva vrea să vă întâlnească acolo, îi spusese acesta. Este vorba de un scriitor libian, Ahmad Sharati... Cred că ar trebui să vă duceți acolo, dar într-un mod cât mai discret, bineînțeles...

La auzul numelui lui Ahmad Shari, Mansour tresărise. Era un cunoscut scriitor libian, dar toată lumea ştia că este unul dintre creierele organismului ce se ocupa cu pregătirea atentatelor pentru colonelul Khadafi. Desigur că Mansour, fiind atât integrist, cât şi un opozant al regimului Sadat, era trecut pe listele Mukhabarat-ului libian...

El plecă la Beirut. Întrevederea avusese loc la piscina de lângă resturile hotelului Saint George. Libianul fusese direct cu el. Ştia că Mansour Karoun, fiind un integrist fanatic, era un om de încredere.

— Frate, spusese el, dorim să salvăm Islamul şi numai oameni ca dumneata, care nu se tem de moarte şi nici de închisoare, pot să ne ajute. Trebuie să debarasăm Egiptul de Sadat, ca țara dumneavoastră să reia lupta împotriva sionismului şi ca legea să triumfe.

— *Allah Akbar!* repetase ca un ecou Mansour. Ce doriți de la mine?

Libianul îl privi drept în față.

— Vreau un lucru foarte important, vital chiar. Noi am încercat să introducem în Egipt material ca să putem să-i venim de hac lui Sadat. Din nefericire, curajoşii noştri mudjahidini au fost prinşi de o furtună de nisip şi au pierit în marele deşert. Nici nu i-am mai putut găsi. Aşa că trebuie să găsim pe altcineva cât mai repede cu putință. Ştim că aveți contacte în armată.

Mansour Karoun reflectase, făcând în gând lista prietenilor săi. Lucrul nu era uşor. Dar nici imposibil de realizat.

— Ce am de făcut în continuare? întrebă el.

— Este vorba de o operațiune de mari proporții. Oamenii noştri vor face totul ca treaba să meargă. Nu pot să vă spun mai mult fără să ştiu dacă sunteți de acord.

Karoun îl privi pe libian drept în ochi.

— Frate, sunt de acord, dar cu o singură condiție.

— Care?

— Până acum, şeful vostru a vorbit mult. Dar a făcut prea puțin. Mulți dintre prietenii săi, devotați cauzei, au întâlnit moartea, fără ca el să intervină în ajutorul lor. Este ca un tigru fără dinți.

— Nu-i adevărat, frate, protestase libianul. Noi suntem hotărâți să mergem până la capăt. Cu ajutorul dumneavoastră, bineînțeles.

— Vă voi ajuta numai dacă nu veți ezita să vărsați sângele impur al duşmanilor Islamului.

— Spuneți, frate, ce vreți de la noi?

— Vreau ceva foarte simplu. În acest oraş este un loc de pierzanie în care vin să păcătuiască împotriva lui Alah oameni ce se proclamă credincioşi. Vin să contemple femei păcătoase şi impure. Tot ce vreau este să le dau o lecție care să-i zguduie.

— Cum vreți să procedați?

Omul chiar credea în cruciada lui…

Mansour Karoun îi explică ce anume aştepta de la viitorii săi aliați. O bombă, care să distrugă în acelaşi timp pe dansatoare cât şi pe cei ce o privesc… Nimic nu putu să-l facă să renunțe la gândul său. În cele din urmă, libianul fu nevoit să accepte, în pofida voinței lui.

Mansour era singura persoană care putea să-i procure un Sam 7.

Acum, aliații săi îndepliniseră condiția preliminară. Era rândul său să-şi țină promisiunea. Trebuia numai să-l înştiințeze pe coordonatorul întregii operațiuni, care îşi riscase viața ca să-i satisfacă lui un capriciu de integrist. Mai aruncă o privire în direcția lansatorului, închise uşa cu lacătul şi se îndreptă către Fiatul său, apoi porni spre moscheia Al Hussein.

Capitolul V

— Aici, în Egipt, funcționează sistemul IBM, spuse John Ward, şeful Centralei CIA din Cairo.

— IBM? Ce-i asta? făcu întrebător Malko. Privind traficul demențial din shari El Corniche, prin mijlocul căruia abia dacă puteai trece cu lungi sunete de claxon.

— *„Inch Allah. Buchara. Maalesh."* Adică „Dacă o vrea Dumnezeu. Mâine. Nu are importanță." Nu există nicăieri oameni mai blânzi ca egiptenii, dar îşi bat joc de orice.

— Îmi dau seama, zise Malko. Din cauza asta întreg oraşul stă pe punctul să se prăbuşească?

Sosise la Cairo în ajun, venind direct de la Paris cu un Airbus Air France. Ar fi putut veni şi de la Lyon, de la Nisa sau din Marsilia: de două ori pe săptămână, Air France deservea oraşul Cairo, având plecări din toate cele trei oraşe ale Franței. Aeroportul din Cairo era un adevărat caravanserai unde campau sute de familii ce stăteau uneori direct pe pământ, păzite de soldați, în spatele sacilor umpluți cu nisip, vestigii teoretice ale stării de război cu Israelul.

După acestă viziune apocaliptică. Malko simți o adevărată uşurare când zări hotelul *Méridien,* o modernă clădire în formă de arc de cerc, cu cincisprezece etaje, ce domina apele mâloase ale Nilului. Hotelul era situat în plin centrul oraşului Cairo în partea nordică a golfului Geziret. Venind de la aeroport, avusese impresia că traversează un oraş bombardat. Casele erau în ruine, cu zidurile leproase şi îngrozitor de murdare, iar locuitorii erau într-o stare de mizerie de neimaginat. Ferestrele aveau geamurile sparte, balcoanele atârnau în gol, gata să se prăbuşească. Circulația pe străzi era ceva de nedescris. Autobuzele roşii, vechi parcă de o sută de ani, îşi pierdeau şuruburile la fiecare hop, iar pasagerii stăteau ca ciorchinii oriunde se puteau agăța. Toate vehiculele se întreceau pentru prioritate, printre căruțele trase de măgari, cămile şi vechile maşini americane, cârpite pe toate părțile ca nişte ciorapi. Peste tot domnea un vacarm ce putea să înnebunească până şi pe un cântăreț de rock.

— De fapt oraşul se prăbuşeşte datorită sistemului, închirierile sunt blocate de mai bine de jumătate de secol. Locatarii pot însă să subînchirieze. Un apartament pentru care un chiriaş plăteşte opt livre egiptene pe lună, îi poate aduce acestuia şase sute de livre! În schimb, contractele de închiriere se pot transmite urmaşilor ca moştenire! Singura speranţă a unui proprietar este ca imobilul să se prăbuşească... Din când în când, există câte unul mai nervos care dă un brânci uşor, cu câteva bare de dinamită. Nu poţi însă să-l condamni!

De douăzeci de minute mergeau de-a lungul Nilului, deşi nu parcurseseră decât un kilometru! Evitând o cămilă, maşina Dodge se opri în faţa unui mic imobil aşezat alături de un bloc turn, cu treizeci de etaje, la ale cărui ferestre atârnau rufe puse la uscat şi pe care se înălţa un imens panou publicitar pentru ţigările Belmont. Hotelul *Méridien* era la doi paşi.

— Iată şi minunata noastră infrastructură! făcu John Ward. Este mai discretă decât o ambasadă.

El făcu semn către o casă veche şi prăpădită, având un peron ce ducea direct la primul etaj. O grădină mică era în jurul ei. Pe uşă, era o placă pe care scria: *International Business Help. Second Floor.* Ascensorul aflat în pană era rezervat doar pentru Muzeul de Artă Deco. Vreo zece egipteni aşteptau într-un holişor. Într-o cameră alăturată, cinci oameni de afaceri japonezi priveau la un film documentar despre Egipt.

— Ni s-a atribuit o linie telefonică internaţională, zise John Ward. Lumea vine să sune de aici. Altfel, poţi să aştepţi o săptămână. Veniţi să vi-l prezint pe Mel Smith. Adjunctul meu.

Ei pătrunseră într-un birou ce dădea către stradă. Asurzit de zgomotul claxoanelor. Malko văzu un bărbat corpolent, jovial şi roşu la faţă, cu părul negru şi dinţii îngălbeniţi, care veni spre el cu mâna întinsă.

— Mel Smith, anunţă nou-venitul.

— Smith este şeful oficial al „structurii" noastre, îi explică John Ward. Se află aici de doisprezece ani şi vorbeşte araba. Avem un serviciu de muncă temporară şi o persoană care se ocupă de oamenii de afaceri în trecere pe aici. Aşa ca dumneavoastră, adăugă zâmbind Ward. Faptul că lucrez sub acoperire ca ataşat comercial facilitează raporturile cu Mei. În acest mod mai poate câştiga şi ceva bani...

— Dar egiptenii sunt la curent cu asta? întrebă Malko.

— Desigur. Avem relații „totem” cu ei. Mai mult, asociata egipteancă al lui Mei este căsătorită cu un tip care s-a ocupat mult timp de securitatea lui Sadat. Este inutil să vă spun că acesta are contacte cu cei din Mukhabarat. De altfel, nu avem nimic de ascuns egiptenilor. În fine, aproape nimic... Ei ştiu prea bine că faceți parte din Companie.

Malko sosise în Egipt sub adevăratul său nume şi fusese primit la aeroport de un funcționar egiptean din cadrul „structurii”, un aşa-zis reprezentant al lui Siemens într-o afacere cu telefoanele. Venise împreună cu Elko Krisantem, fidelul său valet turc. Nu uitaseră să ia cu ei şi o ladă cu Moet et Chandon, imposibil de găsit în Egipt. Dacă ajungeau în fața unei moschei, Elko ar fi putut să se prosterneze mai bine decât el. Malko nu ştiuse niciodată prea bine în ce direcție se află Mecca. Turcul rămăsese la *Méridien* ca să-i calce costumele. Era o vreme închisă şi răcoroasă, dar soarele începea să iasă de sub nori. Malko îşi părăsise castelul din Liezen cu inima uşoară. După o nouă lună de miere, Alexandra părea ceva mai calmă şi îi promisese că-l va aştepta cuminte. Această misiune pe care o provocase el însuşi, avea să-i aducă suficienți bani ca să poată plăti cheltuielile iernii ce se apropia. În plus, nu-i displăcea nici gândul că va putea vizita Egiptul. El şi faraonii aveau ceva în comun: dragostea pentru pietre! Pentru el. Castelul Liezen era ca o piramidă.

Primii fulgi de zăpadă ce căzuseră în Austria îl făcură să plece cât mai repede. Ca şi gândul la egiptencele despre care se spunea că sunt târfe la fel de bune ca unguroaicele...[11]

— Ce le-ați spus egiptenilor despre misiunea mea?

— Le-am spus că veniți pentru a face o apreciere politică a situației actuale. Oricum, zilnic îmi reproşează că nu ne implantăm mai mult.

Malko se aşeză într-un fotoliu încrustat cu fildeş. Cele patru ore petrecute în cabina silențioasă şi spațioasă a avionului îl liniştiseră. Profitase din plin de această călătorie

— Aveți ceva noutăți din Germania? întrebă el.

— Nimic, dar e posibil ca cei doi terorişti să fi trecut cu paşapoarte false. Există foarte mulți turişti în această perioadă.

— Dar în afacerea *Sheraton,* mai ştiți ceva nou?

Mel Smith se aşeză în fața lui.

---

11 Vezi *S.A.S. Capcană la Budapesta* (n.a.)

— Azi dimineață l-am văzut pe omologul meu din Mukhabarat. Continua să-l caute pe terorist, dar fără niciun rezultat.

Acum, că se afla în Cairo, Malko simți că-l cuprinde panica, neştiind de unde să înceapă. Speculațiile sale intelectuale nu aveau niciun sprijin concret. John Ward îi citi parcă gândurile.

— Sunt fericit că vă am aici. Mi s-a vorbit adesea despre simțul special al dumneavoastră. Se ştie că puteți să adulmecați imediat dacă ceva este putred.

— Ar trebui să am ce adulmeca, remarcă Malko. Culpabilul a dispărut, iar victima este la cimitir…

Mel Smith îşi arătă dinții gălbejiți.

— Nu uitați că a mai rămas ceva de adulmecat. Cea de a doua dansatoare orientală. Cea pe care a agățat-o acel tip.

Malko citise dosarul la ambasadă şi cunoştea toate detaliile atentatului de la *Sheraton.*

— Au interogat-o egiptenii, presupun. Nu văd ce ar putea spune în plus.

— Nici eu nu-mi dau seama, mărturisi americanul, dar nu se ştie niciodată. Poate că-i veți pune întrebări la care aceştia nu s-au gândit…

— Araba mea este foarte limitată. Îl avertiză Malko. *Aiwa* şi *la[12]*.

— Avem noi un interpret, îl asigură Mel Smith. Asociata mea. Magda Butros. Ea va colabora cu dumneavoastră în anchetă. Farida, dansatoarea, lucrează acum într-un local aproape de Cairo, în Sahara City. Egiptenii au prevenit-o. Fata va vorbi cu dumneavoastră.

— Şi dacă nu-mi spune nimic?

Se auziră bătăi în uşă. Mel Smith se ridică şi anunță:

— Prințe Malko. Permiteți-mi să v-o prezint pe Magda Butros.

12 Da şi nu (n.a.)

Malko avu un şoc. Magda Butros era o brună micuță de statură, ai cărei ciorapi cenuşii scoteau în evidență picioarele fuselate. Era îmbrăcată cu un taior negru, foarte sobru. El se aplecă deasupra unei mâini albe, cu unghii roşii, şi ochii negri ai fetei îl arseră. Egipteanca îşi întoarse privirea ca o fetiță timidă. Magda Butros avea părul scurt, atât de strălucitor, de parcă era o perucă, iar ochii ei erau machiați ca ai reginei din Saaba. Năsucul cârn conferea prsonalitate chipului ei senzual. Era o femeie superbă a cărei vârstă era dificil de ghicit. Între treizeci şi patruzeci de ani. Lui Malko îi trecu prin cap că avea să o aibă îi patul său. Ea se aşeză, lipindu-şi picioarele cu un gest pudic.

— Prințul Malko Linge lucrează pentru noi, îi explică Mel Smith. Va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră atât timp cât va sta în Cairo. Pentru început îl veți acompania la întâlnirea cu Farida de astă-seară, în Saraha City.

— Astă-seară? Dar trebuia să iau cina cu soțul meu.

Vocea Magdei era tulburată.

— Explicați-i despre ce este vorba, spuse oarecum brutal Mel Smith. Veți cina cu prințul Malko şi-l veți iniția în tainele oraşului.

— Fie, consimți Magda cu o strârtgere de inimă, apoi i se adresă lui Malko:

— Locuiți la *Méridien,* aşa că ne-am putea întâlni la restaurant în jurul orei zece. La *Pavilion Royal* este cel mai bun loc.

— Este cel mai bun din Cairo, sublinie Smith cu entuziasm. Vă recomand lup în saramură…

— În regulă, voi fi acolo la ora zece, spuse Malko.

Magda Butros se ridică şi ieşi din încăpere lăsând în urma ei o dâră de parfum scump. Malko remarcă talia ei fină, lucru destul de rar la o egipteancă. Femeia degaja o senzualitate lipsită de orice urmă de vulgaritate.

— Asociata dumneavoastră este o femeie superbă, remarcă el.

Mel Smith râse.

— Fiți atent, este sălbatică rău! Chiar ea mi-a spus că a fost virgină până la douăzeci şi şapte de ani! Poate că tocmai din cauza asta este nebună de gelozie din cauza soțului ei… Niciodată nu ştie unde se află şi asta o înnebuneşte… în seara asta, cu siguranță că nu va scăpa ocazia să o înşele dacă va fi liber.

★

Polițaiul postat în mijlocul intersecției El Corniche privea dezgustat maşinile care îl evitau cu greu. Cu un gest de descurajare, el renunță să le mai țină piept şi se refugie sub umbrela sa, abandonându-l pe Malko în fața unui autobuz care fu cât pe-aci să-l tamponeze. Pentru doar douăzeci de livre pe lună, polițistul nu putea face mai mult…

Malko privi la apa mâloasă a Nilului ce tăia în două oraşul, de la nord la sud. Douăsprezece milioane de locuitori muritori de foame erau îngrămădiți în jur. Mai era şi pătura aristocrației cosmopolite. Din toate timpurile, Cairo fusese un cuib de spioni. Sovieticii plecaseră după ce stătuseră acolo zece ani. Cu siguranță că lăsaseră acolo câțiva agenți de sămânță… Desigur, preşedintele Anuar al-Sadat avea duşmani destui în lumea arabă, dar adevărații săi adversari erau ruşii.

Un paznic controla bagajele la intrarea în hotel. Malko urcă în camera sa. Elko Krisantem nu era acolo, dar o cămaşă şi un costum îl aşteptau pe pat, călcate cu grijă. O sticlă de şampanie Moet et Chandon era pusă într-o frapieră! Turcul se simțea ca într-o țară prietenă. Malko ieşi pe terasă şi admiră panorama. Câteva ambarcațiuni urcau pe Nil. Peisajul era stricat de prezența unei construcții turn, neterminate. La stânga sa, pe malul fluviului, observă o platformă micuță de aterizare pentru elicoptere, iar alături se ridica o vilă albă, cu coloane dorice, înconjurată de grădină. Acolo locuia în permanență soția preşedintelui Sadat. De o parte şi de alta a Nilului, se întindea oraşul cât vedeai cu ochii. Pe podul El Tahrir, maşinile circulau într-un şir neîntrerupt. La vest, siluetele colinelor despădurite, de culoare roşietică, se estompau în spatele mândrelor minarete ale moscheielor bătrânei cetăți, ce dominau oraşul vechi. Către sud, coşurile nenumăratelor fabrici de cărămidă scuipau un fum negru şi gros. Cu douăsprezece etaje mai jos, o barcă urca lent împotriva curentului. Un bărbat vâslea sub privirile unei tinere femei care stătea la provă. În locul lui ar fi putut fi el, Malko…. Îi veniră în minte podelele ceruite ale castelului său, donjonul, portretele de familie, lucruri ce reprezentau atât de multe pentru el. Un singur coridor adăpostea trei secole din viața familiei sale.

Acum însă, era un soldat al norocului, un samurai modern, aruncat de soartă mereu pe alte coclauri, în căutarea unui Graal inaccesibil. Totul până în clipa în care un glonte sau o boală necruțătoare va termina cu el. Era mulțumit însă că trăia în acord cu el însuşi, purtând războiul său personal contra unui sistem ce îi făcea silă. El se aplecă să privească mai bine Nilul, gândindu-se la ultima sa misiune din Salvador[13], unde un om murise de mâna lui. Şeful Centralei CIA de acolo. O făcuse, pentru că aşa îi dictase codul său moral. David Wise, directorul Direcției Operațiuni ştia adevărul şi îl acoperise.

Acolo, în Salvador, domnea brutalitatea. Aici, finețea. Erau oameni care îşi schimbau prietenii de la o zi la alta, după cum bătea vântul. Când se plătea cu prețul sângelui, orice ofensă se ştergea... Dar ce preț ar fi putut răscumpăra măcelul de la *Sheraton*? Cine putea fi bărbatul care a putut face dragoste cu o femeie, ştiind că-i rezervase o moarte atroce peste numai câteva minute? Ce oare avea să mai afle de la amanta unui ucigaş?

★

— Vedeți turnul din golful Geziret?

— Da.

Magda Butros era îmbrăcată cu o rochie de lână, mulată pe corp, care îi punea în evidență formele pline. Machiajul îi era mai accentuat ca în ajun, iar câteva inele şi o cruce egipteană completau ansamblul. Tocmai terminaseră de mâncat.

— Se spune că CIA a vrut să-l cumpere pe Nasser, îi explică egipteanca. El a primit banii şi a jurat că va face cu ei ceva complet inutil... Astfel, a ridicat acel turn...

Era o construcție gigantică, semănând cu un minaret, ce strica perspectiva insilei Geziret. În vârful lui fusese construit un restaurant rotativ, care înțepenise de multă vreme. Ascensoarele sale erau în permanență stricate. Doar erau în Egipt... Malko se uită la ceas. Era aproape de miezul nopții.

— Plecăm?

— Cum doriți.

---

13 S.A.S.: *Teroare în Salvador.*

În hol, portarul îi urmări cu o privire admirativă. Magda Butros nu putea trece neobservată. Băuse destul de mult din vinul local, iar ochii îi erau mai strălucitori, deşi ea era la fel de distantă. Lui Malko îi plăcea parfumul ei greu. Ca printr-o minune, maşina 504 pe care o închiriase încă mai funcționa. El dădu câțiva piaştri unui biet zdrențăros care îi spălase parbrizul şi o luă înspre Sahara City.

La ora aceea se circula ceva mai bine, deşi cicliştii fără lumini avertizoare se învălmăşeau prin fața maşinilor cu o iresponsabilitate sinucigaşă. Malko respiră uşurat când ajunse pe Pyramids Road, un imens bulevard, lung de unsprezece kilometri, ce ducea la piramide. Şoseaua era uşor înclinată spre dreapta. Magda Butros îi spuse:

— Acest bulevard are povestea lui. Şeicul care l-a construit era îndrăgostit nebuneşte de împărăteasa Eugenia. Datorită înclinației şoselei, el putea să o aibă strâns lipită de trupul său.

— Lată un tip care ştia cum să cucerească o femeie! făcu râzând Malko.

Hotărât lucru, Egiptul era țara tuturor nebuniilor. Bulevardul era mărginit de localuri de noapte triste în care turiştilor li se oferea spectacolul tipic cu dansatoare orientale. În cele din urmă, în stânga lor apărură piramidele, iar Malko o ocoli pe cea mai mare dintre ele.

— Continuați-vă drumul, localul nostru se află în plin deşert.

Ei lăsară piramidele în urmă şi străbătură deşertul presărat de vile micuțe. Piramidele lui Kheops şi Khefren se profilau în noaptea clară într-un mod impresionant. Aerul era mai rece, lipsit de praful ce asfixia oraşul. În depărtare se putea desluşi o imensă inscripție luminoasă: *Sahara City.*

Malko opri în plin deşert. În fața uneui cort ca de circ. Prin materialul subțire străbăteau sunetele ascuțite ale unui flaut.

— Am ajuns, spuse Magda.

Când coborî din maşină foşnetul făcut de ciorapii de nailon îi produseră lui Malko un fior plăcut, ca o descărcare electrică. Rochia ei de lână nu avea însă nimic provocator, dar îi sublinia formele armonioase. Ce avea oare să găsească în acest şantan?

Capitolul VI

Pe scenă ploua cu bancnote, în ritmul rapid al tobelor. Cu brațele ridicate spre cer, dansatoarea îmbrăcată în lame auriu se unduia din ce în ce mai repede, făcând ca sânii să-i tremure ca gelatina. Anumiți spectatori înghesuiți sub imensul cort se ridicaseră în picioare bătând din palme în ritmul îndrăcit al dansului. Orchestra se afla în spatele scenei înconjurate de mese, sub imensul portret al lui Sadat. O fată grasă sări pe scenă şi începu să se mişte în mod grotesc spre indignarea artistei şi veselia asistenței. Grăsuna se mai fâțâi nițel, apoi ieşi din scenă în aplauzele publicului.

— Să mergem, zise Malko.

Cei doi lăsară neatinsă pe masă cina deloc îmbietoare ce le fusese servită. În public nu se vedea niciun occidental. Sahara City era un loc rezervat turiştilor arabi, dornici să se destrăbălează. Un arab saudit o urmări pe Magda Butros cu priviri libidinoase, în timp ce ea se strecura printre mese urmându-l pe Malko.

Cabina artiştilor, aflată în spatele scenei, era foarte mică. Farida tocmai îşi punea un pantalon din pânză, când cei doi intrară. Ea se întoarse brusc cu ochii înnebuniți de spaimă. Magda o linişti spunându-i ceva în arabă. Malko văzu că este mai frumoasă decât pe scenă. Avea un bust țanțoş, cu sânii ridicați şi ascuțiți, trăsăturile ei erau fine, aproape distinse, iar nasul era în vânt, lucru rar la egiptence.

— Să mergem mai bine în restaurant, propuse Magda Butros.

Un chelner în costum verde îi conduse la o masă ceva mai îndepărtată de scenă, pe care erau nişte sticle mici cu J&B. Pe scenă îşi făcea numărul un scamator. Farida părea intimidată şi încurcată. Ocupanții mesei alăturate o priveau cu aviditate.

— Ce doriți să ştiți? întrebă Magda Butros.

— Tot ce ştie despre terorist, răspunse Malko. Cum l-a cunoscut, ce raport a avut cu el, semnalmente.

Magda traduse. Dansatoarea răspunse imediat, cu un zâmbet chinuit.

— Poliția a interogat-o deja. Nu mai ştie nimic în plus față de ce a declarat deja. L-a cunoscut prea puțin pe acel bărbat, amantul celeilalte dansatoare. I-a făcut doar puțină curte. Nu i-a spus nici unde locuieşte şi nici ce cu ce se ocupa. Pe aici, femeile nu prea pun întrebări!

— L-a fost amantă?

Magda traduse întrebarea.

— Ea spune că nu, dar că tipul a încercat.

Mirosea a minciună de la o poştă.

— Asta a declarat ea poliției?

— Da.

— Şi au crezut-o?

— Nu, şi au amenințat-o.

— De ce?

— Polițiştii credeau că ştie unde se ascunde. Au ținut-o închisă mai multe zile şi au maltratat-o…

Malko o privi pe dansatoare. Fata îşi mişca tot timpul picioarele, nervoasă.

— Întrebați-o dacă ştie de ce a fost comis atentatul.

— Nu ştie.

— Să mi-l descrie pe acel bărbat.

Dansatoarea se execută, de bine de rău, îndemnată de Malko, care îşi nota cele auzite. Doar chestii banale. Mustață, păr lung şi negru, nas drept, un metru şaptezeci şi cinci, bărbie proeminentă, dinți frumoşi şi mâini îngrijite. Era o descriere ce se potrivea celor mai mulți dintre arabi… Malko se decise să forțeze puțin nota.

— Sunt sigur că s-a culcat cu el. Vreau să-mi dea nişte detalii intime.

Magda Butros traduse. Imediat Farida se făcu roşie ca focul şi amuți. În cele din urmă bâlbâi câteva cuvinte.

— Spune că nu s-a culcat cu el.

— Spuneți-i că nu o cred, răspunse Malko. Că dacă nu-mi spune adevărul, voi declara poliției că a mințit şi atunci va avea mari necazuri.

Farida lăsă capul în jos şi murmură ceva.

— Spune că nu a făcut-o decât o singură dată. Traduse Magda.

Malko profită imediat de ocazie.

— Să-mi descrie sexul lui, ceru el imediat.

Magda Butros ezită un pic, apoi traduse cu o voce cam alterată. Urmă un moment de tăcere. Apoi Farida spuse un singur cuvânt.

— Vânjos, traduse Magda.

— Nimic particular?

— Nu. Doar că era excepțional.

— Unde au făcut dragoste?

— În cabină, doar o singură dată.

— Tipul s-a dezbrăcat?

Urmă traducerea, apoi, răspunsul.

— Nu. Doar atât cât a fost necesar.

Farida era lac de transpirație şi nici Magda nu se simțea mai bine. Malko îşi imagină scena.

— Şi cum era îmbrăcat bărbatul?

— Cu pantalon, tricou şi sacou. Şi-a scos doar haina.

— Ea i-a văzut pielea, nu a remarcat niciun semn distinctiv, o aluniță, ceva?

De astă dată, Farida rămase pe gânduri. După un timp, înălță privirea şi spuse ceva.

— Avea o mare cicatrice pe spate. În partea dreaptă, la nivelul centurii. A simțit sub degete pielea mai îngroşată, traduse Magda Butros.

Malko îşi notă în agendă. În sfârşit, avea un indice!

Nu putu să mai scoată nimic de la dansatoare.

— Vă roagă să nu spuneți nimic poliției despre faptul că a făcut dragoste cu el. Ar avea urmări foarte greve.

— Spuneți-i să stea inişti tă.

Farida schiță un surâs timid şi puse o întrebare.

— Vă întreabă dacă am putea să o ducem în oraş.

— Desigur, făcu Malko.

Ei ieşiră din cort. În față se aflau încă multe maşini. Farida urcă pe bancheta din spate a maşinii 504.

În vreme ce rulau pe interminabilul Pyramides Road. Malko întrebă:

— Unde locuieşte?

— În centru, pe strada Qasr El Nil. Zise Magda. Tatăl ei este bawa. Au construit o colibă pe un acoperiş. Sunt oameni săraci. Dar acum nu se duce acasă. Puteți să o lăsați la *Sheraton*?

— Mai lucrează acolo?

— Nu, se duce să se întâlnească cu cineva.

La ora două în zori… Curios, Malko întrebă:

— Cu cine?

— Are un amant arab saudit.

— L-ar recunoaşte pe terorist dacă ar vedea o fotografie de-a lui?

— Crede că da. Dar nu este prea sigură.

★

Magda Butros o privi pe Farida cum intră în hotel, apoi se întoarse spre Malko.

— Ați speriat-o cumplit.

— Cum de nu au reuşit cei din Mukhabarat să afle adevărul de la ea?

Femeia zâmbi ironic.

— După cele spuse de ea, am impresia că polițiştii nu s-au mulțumit numai cu bătaia. Cum nu era virgină, au profitat de ea. Doar este o fată frumoasă... Şi-au dat seama că nu a fost complicea teroristului. Pe aici, nu se obişnuiesc interogatoriile prea lungi.

Desigur, sistemul IBM funcționa de minune...

Malko se uită la ceasul său. Era ora două şi zece minute. Îi pierise tot somnul.

— Ați fost admirabilă, zise el. Vă invit să bem ceva. Unde am putea merge? Mi-ar plăcea un local fără dansatoare orientale. Ne-am făcut deja plinul pentru o seară.

— Este prea târziu, iar în Cairo e greu de găsit un asemenea loc. Eu trebuie să mă întâlnesc cu soțul meu la o discotecă, la Borsalino. Am putea bea acolo ceva în timp ce-l aşteptăm.

— Perfect, făcu Malko. Vă rog să mă ghidați până acolo.

Ei o luară pe Giza Road până la podul El Tahrir, iar de acolo ajunseră în plin centrul oraşului. Magda îi arătă un imens edificiu cenuşiu, construit în stilul greoi al arhitecturii sovietice. Clădirea ocupa partea de sud a pieții El Tahrir.

— Aici este cimitirul tuturor proiectelor egiptene, zise Magda cu tristețe. Aici se află toată administrația Egiptului. Mecca funcționarilor ce reprezintă singura forță reală a țării: inerția.

Malko trecu prin fața Ambasadei Marii Britanii şi opri pe un teren viran, unde un panou luminos anunța Borsalino.

★

Farida încercă să adoarmă, dar nu reuşi. Nu rămăsese la *Sheraton* decât câteva minute. Tipul lipsea de acolo. Evocarea singurului moment în care făcuse dragoste cu Abu o tulburase. Ascunsese cu grijă darul primit de la acesta: capul lui Nefertiti. Ca cele mai multe egiptence, Farida avea o fire romantică. Pentru prima dată în viața ei era îndrăgostită.

Ea ascunsese polițiştilor un lucru foarte grav. Îl urmărise pe Sayed într-o zi. După ce îl pândise când venea pentru Fifi Amber. Îl văzuse de două ori la rând cum intră într-o casă veche de pe Khan El Khalili. Era o informație pe care o ascunsese în străfundul memoriei sale. Deşi atentatul o îngrozise, nu putea să-l dea pe mâna poliției pe bărbatul de care era îndrăgostită. În plus, dispariția acelei nesuferite de Fifi Amber o lăsa destul de rece. Ea îşi puse mâna pe pântece, apoi închise ochii şi începu să se gândească la amantul ei de o zi. Îşi spuse că trebuie să-l revadă, chiar dacă nu va putea vorbi cu el.

Biata fată nu avea prea multe bucurii în viață.

★

O femeie enormă, moartă de beată, dansa într-un mod extrem de provocator în ring, cu un bărbat ce-i ajungea până la umeri. Magda Butros îi privi şocată. Borsalino semăna cu orice discotecă europeană. Acolo se aflau tinerii cei mai spilcuiți din Cairo, printre care şi fiica mai mare a fostei împărătese Farah. J&B curgea în valuri, dar era imposibil să găseşti acolo o sticlă de Dom Perignon sau de Moet et Chandon.

Malko i se adresă Magdei:

— Să dansăm.

Se cânta un slow. Egipteanca se lăsă luată în brațe. De aproape, parfumul ei era şi mai îmbătător. Malko o simțea însă rigidă şi distantă. Nu înceta să se uite către uşa de la intrare. Dansară vreo trei dansuri, fără ca să se simtă vreo schimbare în atitudinea ei. Cam iritat, el o întrebă:

— Chiar va veni soțul dumneavoastră?

— Nu ştiu, dar aşa cred. Poate că s-a dus direct la culcare.

— Este de neiertat ca să abandoneze o femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră, remarcă Malko.

Magda nu răspunse, dar se detaşă de el după câteva clipe, îndreptându-se către masa lor. Părea furioasă. Ca să mai destindă atmosfera. Malko spuse:

— Nu există în Cairo şi locuri mai modeste, unde să se poată întâlni şi tinerii cu mai puțini bani?

— Or desigur că există. În centru, există câteva hoteluri unde se întâlnesc tot felul de hippies. La hotelul *Menara,* de exemplu, este clubul *Méditerranée...*

— Ați putea să-mi arătați şi mie aceste hoteluri?

— Cum doriți, făcu Magda uitându-se în mod ostentativ la ceas. Acum însă, am de gând să plec acasă. Soțul meu nu mai are de gând să vină, iar mâine trebuie să încep lucrul la ora nouă.

Malko plăti consumația. Afară noaptea era rece. Când se urcă în maşină Magda lăsă să se vadă o fâşie de piele deasupra ciorapului. Suficient ca să-l facă să viseze. Gestul nu fusese deloc provocator.

— Locuiesc pe Corniche Road, zise ea.

Peste cinci minute, o lăsa în fața casei. Când îi sărută mâna, ea făcu un gest imperceptibil de recul şi spuse cu o voce rece:

— Dacă sunteți singur în Egipt, aş putea să vă prezint o prietenă. Multe egiptence sunt înnebunite după străini.

— Mulțumesc, spuse Malko. Obişnuiesc să-mi aleg singur partenerele.

El o privi îndepărtându-se şi se jură în sinea lui că o va face să plătească. Din păcate, acum avea altceva de făcut.

Capitolul VII

Marele Jeep de fabricație rusească se opri în fața unei construcții înalte din centrul oraşului Tripoli. Era Palatul Poporului. Un tip mustăcios, cu picioare scurte, aştepta în fața unei intrări laterale, deasupra căreia, pe o pancardă scria în arabă şi engleză: Biroul de relații externe. Acesta se îndreptă cu mâna întinsă către tânăra pereche ce tocmai coborâse din Jeep-ul sovietic.

— Bine ați venit la Tripoli. Antrenamentul dumneavoastră a luat sfârşit.. Mă numesc Ahmad Sharati şi mă voi ocupa de sejurul dumneavoastră aici.

El vorbea o germană bolovănoasă pe care Hildegard Müller şi Otto Mainz de abia o înțelegeau. Totuşi, după o săptămână petrecută în cort, în deşert, era plăcut să le întâlneşti cu o urmă de civilizație. Cei doi tineri germani îl urmară pe ghidul lor de-a lungul unor coridoare sinistre, apoi într-o încăpere, unde fură serviți cu ceai şi nfşte prăjituri uscate.

— Lată paşapoartele dumneavoastră, făcu Sharati întinzându-le documentele.

Erau paşapoartele false din Germania Democrată, cu care călătoriseră de la Zürich. Otto obiectă cu timiditate:

— Dar noi aveam nevoie de…

— Veți primi altele. Vă voi prezenta unui bărbat foarte important. Este şeful organizației Maktab. Tafsir Athaura. Coordonează operațiunile contra duşmanilor Islamului.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat durduliu şi ras în mod neîngrijit, care le întinse mâna fără să se prezinte. Cum intră, zise:

— Cred că v-am făcut un serviciu extrem de mare…

Otto şi Hildegard nu răspunseră nimic. De patru luni fugeau de poliția germană antiteroristă traversând Europa. Lațul începuse să se strângă în jurul lor, când fuseseră puşi în legătură cu filiera libiană. Atunci, totul se aranjă ca prin minune. Li s-a găsit un adăpost sigur şi confortabil, bani, precum şi două paşapoarte nemțeşti. Apoi sosiră biletele de avion pentru Tripoli, unde au stat într-o tabără de antrenament. Acum veneau de acolo.

— Vă mulțumim, zise Otto.

— Pentru nimic, zise arabul. Acum suntem noi cei ce vă cer un serviciu. Este vorba de o misiune foarte importantă.

— Despre ce este vorba? întrebă Otto Mainz.

Tafsir Athaura îl fixă cu un aer grav.

— De Egipt, unde preşedintele Sadat duce o politică contrară intereselor arabe şi palestiniene.

El vorbi mult. Cu numeroase precizări şi detalii, pe care cei doi tineri le ascultau cu gura căscată. Erau flatați şi speriați totodată. Acum înțelegeau sensul antrenamentului pe care îl făcuseră. Erau din nou pe cale să înfrunte pericolul şi viața clandestină. Din păcate, nu aveau de ales. Fără libieni, acum s-ar fi aflat într-o închisoare estgermană.

— Ce părere aveți? îi întrebă Sharati.

— Este periculos, ar trebui să avem sprijinul necesar…

— Îl veți avea. Făcu arabul. Vă voi prezenta pe unul dintre prietenii noştri care vă va fi de mare folos.

Din nou, străbătură coridoarele, apoi ajunseră la maşină. Fură duşi la o mare clădire cenuşie, cu aspect de cazarmă, păzită de soldați. Sharati se întoarse către cei doi germani şi le spuse:

— Veți pătrunde în sediul Mukhabarat-ului nostru.

Mukhabarat semăna cu toate organizațiile de acest gen.

Otto şi Hildegard se aflau untr-un birou, împodobit cu o imensă hartă a Orientului Mijlociu. Acolo se afla un european cu părul sur şi chip aspru. Acesta se însenină când îi zări. Sharati făcu prezentările.

— Iată-l pe maiorul Birkenau, din Republica Democrată Germană. Este unul dintre cei mai buni consilieri tehnici ai noştri în materie de securitate. Cunoaşte proiectul nostru şi crede că este excelent.

— Absolut adevărat, aprobă maiorul în limba germană. Vreau să vă spun că sunt mândru de voi şi mă bucur că doi compatrioți de-ai mei vor participa la această acțiune. Voiam să vă asigur de sprijinul nostru şi să vă garantez că, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură neprevăzută, ambasada noastră din Cairo va primi instrucțiunile necesare ca să vă vină în ajutor.

Fură din nou serviți cu ceai. Otto şi Holdegard erau foarte impresionați. Maiorul, foarte amabil, le arătă un anumit număr de lucruri pe hartă. Apoi, se uită la ceas şi îi pofti să plece.

Pe culoar, Sharati îl prinse pe Otto de braț.

— Acum sunteți liniştiți? Maiorul va fi mai târziu şeful vostru pentru toate operațiunile desfăşurate în străinătate...

— Este perfect, îl asigură Otto.

— Wunderbar. Adăugă Hildegard, impresionată de statura prusacă a maiorului.

— Bine. Făcu Sharati. Având în vedere că suntem întru totul de acord, am să vă încredințez acum pe mâinile unuia din cei mai buni prieteni ai mei, Bechir Solum, numărul doi în Biroul Arab de Legătură. El se va ocupa de intrarea dumneavoastră în țara vecină. Bineînțeles, veți pleca cu paşapoarte diferite, cu via Malta, unde veți găsi o parte din material.

★

Un elicopter de culoarea nisipului se rotea deasupra acoperişurilor, îndreptându-se către nord, pe cursul Nilului. Mel Smith spuse:

— Iată, este Sadat care pleacă.

Malko se uită pe fereastra deschisă a elicopterului ce se afla deja la nivelul turnului televiziunii.

— Vine adesea pe malul Nilului?

— Da. Zise americanul, dar nu doarme niciodată de două ori la rând în acelaşi loc. Este foarte prudent, mai ales de când cu Camp David. Se împarte între această reşedinţă în care locuieşte soţia lui, proprietatea de la barajul Nilului, casa de lângă piramide, Asuan şi Ismailia. Orarul său nu este niciodată acelaşi şi foloseşte câte două elicoptere. Este uşor de reperat. Niciun elicopter civil nu are voie să survoleze Cairo. Acum, spuneţi-mi ce aţi găsit nou la Sahara City, în afară de purici?

— Poate că nu este mare lucru, mărturisi Malko.

Americanul ascultă descrierea teroristului, apoi clătină din cap.

— Am putea cere ajutorul egiptenilor, deşi cred că mai bine, ne-am adresa israelienilor. Mai ştiţi ceva în plus?

— Nimic, pentru moment, zise Malko. Apropo, Magda Butros este aici?

— Va reveni într-o jumătate de oră. De ce?

— Aş dori să o revăd pe dansatoare.

— Magda este în centru, la Air France. Aştept să mă sune. Dacă nu mă înşel, Farida locuieşte în Qasr El Nil. Foarte aproape de aici. Aş putea să v-o trimit cam într-o oră. Bine?

— OK. Aprobă Malko. Până atunci mai dau o raită prin zonă.

★

Nimic nu arăta că la *Sheraton* fusese un atentat. Malko parcurse lobby-ul vechi fără să vadă nimic interesant. Erau numai bărbaţi, în afară de două femei strident machiate. Avu nevoie de o oră ca să traverseze insula Geziret ca să ajungă în centru şi găsi un loc în faţa unei maşini acoperite cu o husă, chiar pe Qasr El Nil. O animaţie de necrezut domnea în acest cartier. În ciuda condiţiei lor mizere, locuitorii oraşului aveau o natură veselă. Mirosul mirodeniilor de tot felul estompa duhoarea oraşului. Poliţia nu părea prea vigilentă, doar ici colo, câte un soldat cu cască, ce păzea podurile, cu arma în mână. Malko se gândi la Magda Butros: colaboratoarea CIA îl respinsese cu fermitate. Cu toate astea, balansul lejer al şoldurilor şi anumite văpăi ale ochilor ei negri indicau un caracter pasional şi focos. Trebuia să găsească cheia cu care putea ajunge la inima acestui sfinx...

La numărul 33 de pe strada Qasr El Nil, era un imobil de cincisprezece etaje, prăpădit şi murdar. El pătrunse în holul întunecos şi urât mirositor. Magda nu sosise încă. El ieşi în stradă şi aşteptă pe trotuar. Trecură zece minute şi brusc, din imobil îşi făcu apariţia o persoană cunoscută. Era Farida. Dansatoarea se îndepărtă cu paşi rapizi. În mod automat. Malko se luă după ea. Era un reflex profesional.

Ea strigă un taxi colectiv. Malko abia mai avu timp să fugă la maşina lui. Din fericire, se puse stopul şi putu să se strecoare prin învălmăşeală cu lungi sunete de claxon. Între texiul felei şi maşina lui erau încă două maşini, dar reuşi să le depăşească. Era un zgomont demenţial, căruţele trase de măgari se amestecau cu autobuzele şi cu automobilele, încurcând circulaţia. La dreapta lui Malko apărură minaretele moscheii Al Azhar, negre, de parcă ar fi fost muiate în smoală. Acolo era cea mai veche universitate islamică din lume... Malko văzu la timp taxiul care o lua la dreapta. Ca prin minune, găsi un loc liber în faţă! Un *bawa* răsări ca din pământ şi îl ajută să parcheze, apoi începu să-i şteargă cu sârg parbrizul.

Farida dispăruse. El o reperă pe pasarela ce trecea peste strada Al Azhar. Se repezi după, ea, îmbrâncind o femeie gravidă, care ţinea în echilibru pe cap o cafetieră. În apropiere, un bărbat vindea vipere vii, pe care le ţinea în mână de parcă ar fi fost un buchet de flori.

Străbătură amândoi pasarela, iar dansatoarea traversă micul parching din faţa moscheii Al Hussein. De acolo începea cartierul Khan El Khalili. Cel mai vechi cartier din Cairo. Avea străzi înguste pe care vehiculele se strecurau cu greutate, case pe jumătate ruinate şi nenumărate moschei. Farida intră în acest labirint apoi, brusc, făcu cale-ntoarsă. Malko abia avu timp să se ascundă într-o moscheie, că imediat lângă el îşi făcu apariţia un ghid care se încăpăţâna să-l convingă să o viziteze.

Malko îi vârî în mână o bancnotă de o livră ca să-l lase în pace. Din păcate, Farida reuşise să se facă nevăzută. El o luă la stânga şi pătrunse într-o stradă îngustă. Shari El Nahassin. Era strada bijutierilor. Continuând să se uite în interiorul buticurilor, Malko se întoarse din drum. Dar fu inutil. Pe fiecare latură a străzii se deschideau nenumărate pasaje. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în strada Qasr El Nil, unde Magda Butros probabil că îl aştepta deja.

★

Abu Sayed plecase că facă nişte cumpărături în souks şi acum se întorcea acasă, hoinărind şi uitându-se la fete. De la atentat, practic nu mai ieşise din casă şi începuse să se plictisească. Tocmai ajunsese la el acasă: când văzu silueta unei femei, ascunsă într-o nişă. Cu prudență, el o privi mai atent şi simți că îngheță.

Era Farida! Amanta sa efemeră. Simți cum îl cuprinde o panică viscerală. De unde ştia ea unde locuieşte? Verde la față, el rămase înțepenit. Farida observă trăsăturile crispate ale arabului. După o clipă de derută, Sayed se întoarse şi o luă la goană spre o ieşire.

După câteva secunde, dispăru în mulțime.

Farida înțelese brusc: Abu credea că ea îi adusese pe agenții din Mukhabarat pe urmele lui! Era ceva oribil! Ea se repezi să-l ajungă din urmă. Pe strada vopsitorilor, şi îl prinse în fața moscheii Lunii. Îl luă de braț şi-i spuse cu un glas rugător:

— Abu, nu te teme. Voiam să-ți spun un lucru foarte important. Eşti în mare pericol…

Abu Sayed se opri. Ar fi putut să se refugieze în moscheie, dar ea l-ar fi aşteptat afară.

— Cum de m-ai găsit? o întrebă el cu brutalitate.

Ea lăsă capul în jos.

— Te-am urmărit de mai multe ori… înainde de… Voiam să te văd.

— Ştii unde stau?

— Da, dar să nu-ți fie frică, nu aş spune nimănui. Poliția m-a interogat deja şi nu a scos nimic de la mine…

— Şi de ce ai venit azi?

— S-a întâmplat ceva nou. Foarte periculos pentru tine…

Ea îi povesti cele întâmplate cu agentul americanilor, evitând să amintească cele spuse de ea. Abu Sayed asculta împietrit de groază. Asta însemna că este din nou în pericol. Tocmai acum când trebuia să înceapă etapa a doua a operațiunii. El privi în ochii înnebuniți ai Faridei.

— Îți mulțumesc. De altfel, aveam de gând să plec mâine din Cairo.

Farida nu îndrăzni să răspundă. După ce-l mai privi o dată, ea dispăru în pasajul vânzătorilor de obiecte din cupru, cu lacrimi în ochi. Simțea că moare de tristețe la gândutcă nu-l va mai putea vedea pe Abu Sayed. Era însă extrem de mândră că-i făcuse un serviciu.

★

Ashraf Butros pătrunse în curtea barului *Sea-Horse.* Inspectând mesele goale. Inima îi bătea cu putere. Nu se aşteptase să primească acel telefon la biroul său, cu câteva ore mai devreme. Interlocutorul său fusese foarte laconic. Era un semn de prudență. Ashraf contramandase întâlnirea cu secretara sa pe care o invitase la masă.

Sea-Horse era un local rustic, gol la acea oră. Era prea devreme. El alese o masă chiar la țărmul Nilului. În depărtare, către vest, se vedeau piramidele lui Kheops şi Gizeh, care semănau cu uriaşe grămezi de steril. O ambarcațiune cobora încet pe apele fluviului. Restaurantul aflat în sudul oraşului era plin joia şi vinerea, însă în restul săptămânii era mai puțin frecventat din cauza traficului aglomerat. Din precauție. Ashraf nu venise cu Mercedesul său cu telefon, uşor de recunoscut, ci cu un taxi. Oraşul era plin cu oamenii din Mukhabarat. Fusese doar şeful lor, ştia însă că mai au şi unele lipsuri.

— *Salam alekum! [14]*

Se întoarse. Mansour Karoun sosise deja. Avea ochii tot aşa de strălucitori, era neglijent bărbierit şi prost îmbrăcat. Doar luminița de nebunie din ochii săi indica o personalitate de excepție. El se aşeză în fața lui Butros. Cei doi bărbați păstrară un moment de tăcere. În timp de chelnerul luă comanda: creveți prăjiți şi mezzes[15]. Ca să nu-l şocheze pe Karoun, Butros ceru bere.

— Ce noutăți mai ai? făcu Butros cu un ton de veselie forțată.

Cei doi se mai întâlniseră cu două săptămâni în urmă într-un avion „707” al Saudi Airlines, pe ruta Riad-Cairo. Nu fusese din pură întâmplare. Venit la Riad pentru afaceri, Ashraf Butros cinase cu numărul doi al Serviciilor saudite, Mahmud Şafic. Fiind şi el un vechi membru al Securității egiptene, se întâlneau adesea în călătoriile lor. Sauditul îl avertizase:

---

14 Pacea să fie cu tine (n.a.)

15 Vinete (n.a.)

— Avem o informație foarte interesantă. Un tip pe nume Mansour Karoun, integrist. A avut contacte cu libienii. A făcut chiar şi o călătorie la Beirut ca să-l întâlnească pe Sharati... Dacă doriți, am putea aranja cumva lucrurile ca să-l puteți întâlni ca din întâmplare într-un avion, de pildă. Vrea să plece din nou mâine.

Ashraf Butros acceptase. În avion, stătuse alături de integrist. Imediat legară o conversație. Desigur, Mansour Karoun nu pomenise de călătoria lui la Beirut, dar nu făcuse niciun mister în legătură cu opiniile sale contra lui Sadat. Auzise vorbindu-se de Butros, ştia că acesta se află în opoziție. Butros luase poziție în mod public împotriva acordului încheiat la Camp David. Cei doi bărbați căzuseră de acord în legătură cu numeroase probleme şi îşi promiseseră unul altuia că se vor mai întâlni. Nu stabiliseră însă nimic precis.

Butros nu vorbise cu nimeni despre această întâmplare. Nu era sigur dacă arabii saudiți nu încurajau în mod secret vreo acțiune contra lui Sadat. Un integrist nu era făcut să displacă wahabiților, paznici înfocați ai locurilor sfinte de la Mecca. Dacă lucrurile stăteau aşa, Ashraf Butros avea de jucat o carte foarte importantă. Regreta timpurile în care îşi avea birourile în palatul prezidențial. Îl detesta pe Sadat pentru că-l eliminase... Acum ar fi putut să-şi ia revanşa...

— S-au întâmplat destul de multe de la întâlnirea noastră, zise rar Mansour Karoun.

Ochii lui păreau că îi citesc cele mai ascunse gânduri. În jurul lor se ocupaseră câteva mese.

Li se servi o mâncare de vinete, apoi icre tarama, creveți şi brânză de capră.

— Ce voiați să-mi spuneți? îl întrebă Butros.

— Voiam să vă spun că a sosit momentul să facem ceva.

— Ce anume?

Mansour nu răspunse direct.

— Sunteți de partea mea sau nu? întrebă el deodată. Vă cunosc valoarea, dar ştiu de asemenea că nu ați făcut nimic de când câinele americanilor v-a îndepărtat de la putere.

— Nimeni nu a făcut nimic, ripostă Butros.

— Este adevărat, admise Karoun. Dar acum, lucrurile sunt diferite. Am primit destule încurajări în ultima călătorie. În mintea lui Butros se aprinse un beculeț. Simți că saudiții îşi vârâseră şi ei coada. Zâmbi.

— Puteți conta şi pe mine. Ce vreți să fac?

Din nou, Mansour răspunse pe ocolite.

— Ştiu că aveți încă destule relații în anturajul preşedintelui. Ați putea să-mi furnizați orarul deplasărilor sale într-o zi anume?

Butros simți un fior de gheață pe şira spinării. Ştia prea bine ce însemna asta.

— Cred că da, zise el.

— Bine, atunci ați putea să aflați când vrea să meargă la reşedința sa din insula Geziret?

Ashraf Butros ezită.

— Poate că da, dar nu cu mult timp înainte. Bineînțeles, va trebui să fiu extrem de prudent când voi pune asemenea întrebări…

— Ştiu, zise integristul, dar o persoană ca dumneavoastră este deasupra oricărei suspiciuni.

Ashraf Butros abia se atinsese de mâncare.

— Ce vreți să faceți?

— Nu am voie să vă spun. Cu cât veți şti mai puțin, cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Dar totul va fi extrem de bine organizat. Avem mijloace excelente…

Butros profită de ocazie.

— Atunci de ce aveți nevoie de ajutorul meu?

— Pentru că ştjm cine sunteți. Reprezentați încă mult în țara asta. Mai târziu vom şti să ne arătăm recunoştința.

Butros îşi disimulă bucuria. Mansour se şterse la gură cu un şervet. La *Sea-Horse* nu se servea cafea.

— Va trebui să ne revedem, zise el. Veniți în fiecare zi la ora cinci, la moscheia Al Hussein.

Capitolul VIII

Obosit după o oră de aşteptare la un blocaj al traficului, Malko îşi abandonă maşina în faţa hotelului *Méridien* şi plecă pe jos. Găsise la recepţie un mesaj de la Mel Smith, care îi cerea să se întâlnească urgent. „Structura" CIA se afla la două sute de metri depărtare şi ajungea acolo mai repede pe jos. În plus, putea să se scuze faţă de Magda pe care o lăsase să-l aştepte atâta.

De cum intră pe uşa biroului, americanul sări în picioare.

— Splendid! strigă el fluturând un telex. Aţi avut dreptate, israelienii sunt al naibii de bine informaţi.

— L-au identificat pe terorist?

— Aşa se pare. Au o fotografie şle-a lui. Urmează să ne-o expedieze. Citiţi telexul.

Malko luă telexul şi citi:

Abu Sayed, cu numele adevărat de Mohamed ben Sidar. Născut la Jaffa, la 16 decembrie 1945. Palestinian, a început studiile de medicină la Universitatea din Beirut. Intră în Rezistenţa palestiniană în 1968, după războiul din 1967, devine foarte repede membru eminent al Serviciului de Acţiune al OEP, sub comanda doctorului Habbache. Este bănuit că ar fi participat la masacrul de la München.

Localizat ultima oară la Beirut, în anturajul FPLP. Este bănuit că are contacte cu libienii. Călătoreşte cu mai multe paşapoarte: irakiene, libiene şi kuweitiene.

Restul telexului era scris cu majuscule:

INDIVID EXTREM DE PERICULOS. A PIERDUT UN RINICHI ÎN URMA UNEI RĂNI PROVOCATE PRIN ÎMPUŞCARE ÎN URMA UNEI REGLĂRI DE CONTURI ÎNTRE PALESTINIENI, LA BEIRUT. ÎN 1976. SPECIALIST ÎN EXPLOZIVE. SE PRESUPUNE CA A PARTICIPAT LA ATENTATUL DE LA SWISSAIR ÎN 1971.

A VOIAJAT ÎN EUROPA UN OARECARE TIMP PENTRU ACHIZIŢIONAREA DE MATERIAL MILITAR SOFISTICAT, ÎN CONTUL OEP, APOI A DISPĂRUT MAI MULTE LUNI. SE PRESUPUNE CĂ SE GĂSEŞTE ÎN LIBIA SAU A FOST DOBORÂT DE O FRACŢIUNE RIVALA.

SE AFLA ÎN DEZACORD CU ŞEFII OEP ŞI CU YASSER ARAFAT.

Exista o notă suplimentară, adresată şefului de staţie.

Se pare că semnalmentele corespund individului căutat de egipteni. A se transmite la Mukhabarat.

— Este incredibil că egiptenii nu l-au putut repera, spuse Mel Smith. Cairo este împânzit de agenți din Mabaes şi din Mukhabarat. Străinii sunt reperați foarte repede. Unde s-a putut ascunde? Desigur nu într-un hotel... Poate are un apartament pe undeva...

— În orice caz, remarcă Malko, sunt puține şanse să mai fie aici. Sunt convins că a şters-o imediat după atentat, cu acte false.

— Asta nu e absolut sigur. Dacă a putut să se ascundă câteva săptămâni la Cairo pentru a-şi prepara atentatul, ar putea să continue.

— E adevărat, spuse Malko. Asta le va da egiptenilor de furcă. Imediat cum intrați în posesia fotografiilor, trimiteți-le la Mukhabarat...

— Eu vreau să aştept un pic, spuse Mel Smith, cu un aer misterios.

Malko îl fixă surprins.

— De ce? Doar nu vreți să-l protejați.

— Bineînțeles că nu, încheie americanul. Dar aş prefera să fim noi cei care îl vom găsi. Astfel am avea un atu în plus față de Sadat. De la Langley am primit un telex ultrasecret cu acest subiect. Pentru moment, noi vom continua totul singuri. Să facem din nou presiuni asupra fetei, poate mai scoatem ceva de la ea.

— Pentru asta am nevoie Magda Butros, remarcă Malko.

— Nu abuzați de ea, recomandă Mel Smith zâmbind. E supărată rău că o înşală bărbatul şi că nu reuşeşte să-l prindă în flagrant delict.

— Când veți avea fotografia lui Abu Sayed?

— Mâine, dacă lucrurile merg bine.

— Ar fi bine să mergem cu fotografia la Farida să vedem cum reacționează.

— Cum doriți, zise americanul.

★

Malko scoase din plicul cafeniu fotografia pe care Krisantem o adusese de la Mel Smith, cu o jumătate de oră mai devreme. Reprezenta un arab de treizeci de ani, cu o față osoasă, cu trăsături energice. Cu ajutorul retuşului fuseseră adăugate o mustață şi plete lungi ce-i acopereau urechile. Documentul trimis de israelieni era fotografia lui Abu Sayed; presupusul terorist de la *Sheraton.* Acum se putea duce cu ea la dansatoare.

Era aproape de ora şase. Elko Krisantem privea Nilul în timp ce îşi curăța cu nostalgie vechiul său revolver Astra. Îi era dor de acțiune. De când venise la Cairo nu făcuse altceva decât să calce costumele stăpânului şi să-i prepare băuturile în apartament. Când îl văzu că se pregăteşte de plecare, îl întrebă cu ochi strălucitori:

— Merg şi eu. Alteță?

Malko zâmbi.

— Nu, nu încă, Elko. Mă întâlnesc cu o femeie frumoasă ca să mergem să vedem o altă femeie.

Turcul dezamăgit rămase fără replică.

Când ajunse în fața uşii Magdei Butros. Malko simți cum inima îi bate să-i spargă pieptul. O servitoare îi deschise imediat şi îl conduse într-o încăpere imensă şi prost luminată, plină cu plante, cu mobilier greu şi întunecat, cu incrustații de fildeş.

Singurele lucruri ce contrastau puternic cu acest cadru vetust erau televizorul şi aparatul video Akai. Magda Butros apăru din umbră. Îmbrăcată în rochia de lână verde. Îi întinse o mână moale şi rece. Când Malko îi spuse că îl identificase pe terorist, îşi ascunse cu greu surpriza.

— Cei din Mukhabarat au aflat? îl întrebă ea imediat.

— Nu, spuse Malko. Întâi să aflăm mai mult despre el.

Ascensoarele de o murdărie crasă dădeau coşmaruri celor ce aveau tendințe către claustrofobie. Malko răsuflă uşurat când se văzu afară. Nici scara nu arăta mai bine. Cât despre acoperiş, ai fi crezut că a trecut printr-un bombardament. O bătrânică îi conduse până la o colibă din chirpici, luminată de o lampă chioară. Înăuntru, un bătrân îşi încălzea mâncarea. Acesta tresări când îi văzu intrând pe uşă. Imediat începu să vorbească în arabă cu Magda Butros. Aceasta i se adresă lui Malko.

— Spune că Farida este acasă, dar că este foarte bolnavă şi că nu poate primi pe nimeni.

— Insistați, zise Malko. Vreau să-i arăt fotografia.

Urmă un nou dialog. Bătrânul scutura capul îndârjit, dar se înmuie când Magda îi strecură în mână o bancnotă de cinci livre. Pentru el era salariul pe o săptămână... Cu părere de rău, deschise o uşă şi îi lăsă să intre într-o cămăruță în care domnea o duhoare grea. Într-un colț, era un divan pe care era întinsă o femeie. Era Farida. Aproape de nerecunoscut. Avea ochii umflați, o vânătaie mare pe partea dreaptă şi buzele enorme Magda se aplecă spre ea.

— Ce-a pățit? întrebă Malko. Gândindu-se imediat că au intervenit cei din Mukhabarat.

Magda Butros o întrebă pe dansatoare cu blândețe. După câteva minute de ezitare, aceasta se porni să vorbească precipitat, printre hohote de plâns. Magda începu să traducă:

— Are un amant saudit, în vârstă, care trage la *Sheraton* o dată pe lună. De fiecare dată, îi dă câte o sută de livre... Trebuia să-l întâlnească aseară. Or, tocmai ieri a văzut că i-a venit ciclul. Farida a crezut că va muri de frică. În ochii unui wahhabit, nu există nimic mai impur decât o femeie în această stare. Tipul a reacționat ca un nebun! A început să injure de mama focului, iar ea a vrut să fugă. Atunci a prins-o din urmă şi şi-a chemat secretarul, un iemenit. Acesta a început să o bată în timp ce moşul urla că a plătit de pomană o sută de mii de dolari ca să-şi redobândească virilitatea.

— Şi ea nu a putut chema pe nimeni în ajutor?

— Nu. N-ar fi venit nimeni... Când ea era aproape ca şi moartă, arabul i-a poruncit secretarului său să o violeze pe la spate cu o sticlă de Coca-Cola. Asta drept pedeapsă. Ea a simțit o durere atroce apoi a leşinat. A fost găsită pe culoar, lângă resturile de la cină.

— Care este numărul de telefon de la camera acestui nenorocit? întrebă Malko.

— 864 şi 866, răspunse Magda după ce o întrebă pe Farida. De ce?

— Va fi o surpriză, răspunse Malko. Acum, arătați-i fotografia.

Magda se execută, iar Farida o privi îndelung, apoi o înapoie şoptind un singur cuvânt:

— La.

— Nu l-a recunoscut?

— Nu.

Malko scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte zece livre şi le puse alături de fată. Apoi ieşi din încăpere decepționat şi scârbit. Tot eşafodajul său se prăbuşea. Ştia tot atât de mult cât egiptenii. Îi mai rămânea doar o pistă extrem de slabă, cea cu cei doi terorişti germani. Magda era şi ea tulburată. Coborâră scările în tăcere.

— Puteți să mă duceți la unul din acele hoteluri pentru hippies?

Era singurul lucru care îi mai rămânea.

★

Abu Sayed era nebun de furie şi totodată cuprins de o panică viscerală. De la întâlnirea cu Farida, nu mai trăia. Dansatoarea reprezenta un risc mortal pentru el. Dacă venise o dată, putea oricând să se întoarcă. Fără să-l mai pună la socoteală şi pe acel agent străin, care reprezenta o nouă amenințare.

Abu Sayed fuma pipa cu apă. Cu fruntea încruntată. Ce avea să facă era un risc în plus pentru el. Nu avea însă încotro, între două rele, trebuia să aleagă unul.

După ce plăti, se pierdu în mulțimea din fața moscheii Al Hussein. Un taxi colectiv trecea, iar el se sui din mers.

Coborî în piața Al Tahrir. Destul de departe de strada Qasr El Nil şi continuă să meargă pe jos până la locuința dansatoarei. Strada era destul de animată ca să nu poată fi remarcat. Prefăcându-se că se uită la o vitrină cu pantofi, supraveghea intrarea casei şi nu intră decât când văzu că nu-l pândeşte niciun pericol. Holul întunecat era pustiu. Preferă să urce scările, nevrând să rişte o întâlnire cu cineva în lift.

Când ajunse pe acoperişul plat, era perfect calm. Farida îi descrisese locul în care locuia, şi reuşi imediat să repereze coliba. Chiar în momentul în care se îndrepta într-acolo, uşa colibei se deschise şi apăru un bătrânel, tatăl dansatoarei, desigur. Abu Sayed se retrase într-un ungher, lăsându-l să plece. Când bătrânul dispăru în culoarul ce ducea la ascensor, Sayed se grăbi să intre în casă. Uşa era descuiată. Dansatoarea deschise ochii. O rază de bucurie îi lumină chipul când îl recunoscu pe Sayed.

— Habibi!

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cu mâinile în buzunare, palestinianul se apropie de pat. Se întinse alături de ea. Iar braţul fetei îl cuprinse pe după gât în clipa în care el scoase mâna din buzunar. Lama unui cuţit ţâşni din teacă, făcând un zgomot sec, şi Sayed o împlântă cu putere în pântecele dansatoarei. Ochii negri ai Faridei se deschiseră mari de groază. Sayed o lovi din nou, mai sus de astă dată. Farida scoase un urlet de fiară, încercând să se apere.

—La, la!

Cu maxilarele încleştate, Abu Sayed o lovea ca un dement, la întâmplare. Părea un mecanism bine uns. Deodată, văzu ochii sticloşi ai Faridei şi realiză că îşi pierde timpul de pomană. Şterse lama cuţitului şi ieşi în goană. Cu tâmplele în flăcări, el coborî în fugă cele cincisprezece etaje, apoi se pierdu în mulţimea de pe strada Qasr El Nil.

★

Malko şi Farida voiau să traverseze intersecţia străzii Shari Sherif cu Qasr El Nil. Când văzură un bărbat care se repezea strigând îngrozit către poliţistul ce dirija circulaţia. Bărbatul începu să-l tragă de mână, iar poliţistul se hotărî să-l urmeze. Cei doi se îndreptară gesticulând către imobilul de la numărul 33.

— Să vedem ce s-a întâmplat, făcu Malko, mereu curios.

Când intrară în micul hol, bărbatul urla înconjurat de o ceată de curioşi. Magda se apropie de ei. Ascultă ce spuneau şi apoi se întoarse la Malko, albă la faţă.

— Cineva a omorât-o pe dansatoare!

Ei se repeziră la ascensor, împreună cu tatăl fetei, care continua să se vaite, şi cu poliţistul. Înainte de a se aventura pe acoperiş, acesta din urmă îşi scoase revolverul. Nu găsiră însă decât cadavrul Faridei. Lângă pat, Malko văzu bancnotele lăsate de el. Deci nu jaful fusese mobilul acestei crime. Bătrânul povestea ce ştie, printre hohote de plâns. Magda îi traduse lui Malko:

— El plecase să dea un telefon în biroul de la etajul doisprezece. Când s-a întors, s-a întâlnit pe scări cu un un bărbat care îşi ascundea faţa. Apoi, şi-a găsit fiica într-o baie de sânge.

— Să mergem, zise Malko.

Nu mai avea nimic de descoperit aici. Coborâră pe scări şi se întoarseră la maşină. Malko era cuprins de o mare tulburare.

— Ar putea să fie amantul ei arab, zise el.

— M-ar mira să fie el, făcu Magda tulburată. Este cu totul altceva decât maltratarea unei prostituate într-un hotel.

— Înseamnă că nu ne rămâne decât o singură posibilitate. Abu Sayed.

Cei doi se întoarseră la apartamentul Magdei. Malko o urmă în mod automat. O servitoare le aduse o tavă cu nişte sticle şi pahare, apoi se retrase. Egipteanca îşi turnă coniac Gaston de Lagrange. Iar Malko se servi cu votcă Stolicinaia. Magda îşi bău coniacul pe nerăsuflate.

— Ce motiv ar fi avut Abu Sayed să o ucidă? Atentatul de la *Sheraton* a avut loc de mult timp.

Malko îşi frământa creierii să găsească un răspuns la această întrebare. În apartament era o lumină plăcută şi dulce, iar zgomotul circulației de afară se diminuase. Magda bău al doilea pahar cu coniac şi-i turnă din nou. Era vizibil tulburată.

— Asta înseamnă că a apărut un fapt nou, zise Malko. Să admitem că Farida ne-a mințit pe toți şi că a rămas în contact cu Sayed. Să admitem că ştia unde se ascunde acesta. Poate că vizita noastră a speriat-o atât de tare, încât s-a dus să-şi prevină amantul. Acestuia i-a fost teamă că-l va trăda şi a lichidat-o. Sau este vorba de o poveste care nu are nimic de-a face cu Sayed. Doar nu ştim nimic despre viața acestei fete

— Ea nu l-a recunoscut pe Sayed în fotografie, spuse Magda.

— Acest lucru s-ar explica dacă ar fi continuat să-l vadă. Voia să-l protejeze.

— Ar trebui să-i anunțăm pe cei din Mukhabarat. Spuse Magda. Să le spunem ce am aflat…

— Dar nu ştim nimic precis, obiectă Malko. Avem numai presupuneri. Să-l lăsăm pe Mel Smith să decidă.

— Cum doriți dumneavoastră.

Vocea îi era alterată. Când se ridică în picioare. Magda se clătină, iar Malko crezu că o să leşine pe covorul albastru.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia surâse.

— Vă rog să mă scuzați, tot sângele acela…

Ea făcu câțiva paşi, gata să se prăbuşească. Malko o prinse în braţe. El simţi sub degete protuberanţa făcută de jartiere sub rochia de lână strânsă pe corp. Egipteanca se lăsă. Purtată pe braţe. Malko se aplecă spre ea şi îi atinse buzele întredeschise şi calde. Sărutul lor nu dură decât o fracţiune de secundă. Dintr-un salt. Magda îşi reveni. Se smulse din braţele lui Malko. Ochii îi aruncau fulgere de mânie.

— Lăsaţi-mă! spuse ea cu o voce uscată. Nu sunt o târfă.

Malko văzu roşu înaintea ochilor. Contactul cu această femeie atrăgătoare, atingerea morţii, ambianţa plăcută a apartamentului, toate îl provocaseră să-şi asculte instinctele. Furios, el o prinse de talie şi o atrase către el. Magda se zbătu şi căzu pe spate pe canapea. Rochia i se ridicase pe coapse, dezvelindu-i picioarele. Apoi se ridică în picioare cu iuţeala unei cobre..

— Plecaţi imediat! Să vă fie ruşine! Soţul meu trebuie să sosească acasă!

— Nu mi-a fost niciodată ruşine să doresc o femeie, ripostă Malko.

— Nu sunt un obiect. Plecaţi! spuse Magda cu un ton glacial.

Ea îl împinse spre uşă, ciufulită şi cu ochii aprinşi de mânie. Când se văzu la volanul maşinii, lui Malko îi trecuse iritarea. Se îndreptă către hotelul *Méridien,* luând-o pe podul El Manyal. Viziunea trupului ciopârţit al Faridei îl urmărea încă. Când ajunse în camera sa, îl sună pe Mel Smith. Acesta locuia în Maadi, într-o veritabilă colonie de americani, departe de centru. Din fericire, telefonul funcţiona! Malko îl puse la curent cu cele întâmplate şi cu ipotezele sale.

— Ar trebui să transmitem fotografia lui Sayed la Mukhabarat, sugeră el. Dacă Farida ne-a minţit când a spus că nu-l recunoaşte, ar putea fi un fapt important. Tipul a venit de prea multe ori la *Sheraton.* Şi un bawa l-ar putea recunoaşte.

— Desigur, aprobă americanul. Mâine vom hotărî.

Malko închise telefonul când Elko intră în cameră. Acest lucru îi aduse aminte de ceva.

— Elko, cred că e cazul să intri în acţiune. Ai lenevit destul. Până una alta, toarnă-mi nişte votcă cu gheaţă multă.

El se instală în fotoliu cu faţa către Nil. Instinctul său îi spunea că Sayed o omorâse pe Farida. Mai rămânea o întrebare fundamentală. De ce palestinianul se mai afla încă la Cairo? De ce îşi asumase un risc atât de mare? Ce punea oare la cale?

Asta era singura problemă cu adevărat importantă.

Capitolul IX

Şaptesprezece lovituri de cuțit. Aproape toate mortale. *The Egyptian Times,* în care se relata numai faptul divers, anunța moartea Faridei pe prima pagină. Despre Abu Sayed nu pomenea nimic. Era şi o fotografie. Malko parcurse articolul. Poliția credea că este vorba de o crimă sadică sau de o poveste pasională. Era un lucru curent în Egipt. Tatăl victimei declarase că nu ştie nimic…

Telefonul sună. Era Mel Smith.

— Aveți noutăți de la egipteni? îl întrebă Malko.

— Tocmai acum pleacă de la mine. Desigur, tatăl fetei le-a vorbit despre dumneavoastră. Erau supărați că nu au primit ei mai întâi fotografia. În sfârşit… Acum au plecat să caute martorii de la *Sheraton.* Diseară vom şti mai mult.

— Farida nu a lăsat nimic în scris?

— Nu. Au scotocit totul la bătrân acasă. Oricum, fata era analfabetă. Acest lucru limita riscurile.

— Până când vom fi siguri în privința lui Abu Sayed, am de gând să dau o raită prin oraş, zise Malko.

Elko Krisantem plecase la *Sheraton.* Avea de îndeplinit o misiune particulară, în contul lui Malko.

Acesta îşi luă maşina şi se îndreptă către *Khan El Khalili.* După asasinarea dansatoarei, reflectase îndelung. Oare în ziua când o urmărise, nu se ducea la Abu Sayed? Era o simplă intuiție, dar merita să-i acorde nițică atenție. El îşi parcă din nou maşina în fața moscheii, alături de impresionantele piramide de fructe, apoi se pierdu în uriaşul labirint al prăvăliilor. Vacarmul ce domnea pe străduțele vechi şi înguste era de nedescris. Casele păreau gata să se dărâme, iar locuitorii lor trăiau la fel ca acum două mii de ani, cu scribii publici, vânzătorii de apă şi micii artizani aplecați deasupra tarabelor. Străduțele urcau şi coborau, se întretăiau, pline de moschei şi de nenumărate maghernițe. Malko nu ştia precis ce anume caută. Voia doar să înțeleagă, să ghicească unde ar fi putut să se ascundă un om ca Abu Sayed în acest furnicar unde toți păreau că se cunosc între ei. Locul trebuia să fie plin cu informatori din Mukhabarat. Prezența unui străin ar fi fost imediat semnalată. Abu Sayed trebuia să se ascundă în altă parte. După ce merse kilometri întregi, Malko se opri la terasa unei cafenele, în fața moscheii Al Hussein şi comandă un ceai cu mentă.

Era total descurajat.

Dacă Mukhabaratul, cu mijloacele de care dispunea rețeaua sa de informatori, nu-l găsise pe terorist, el nu avea nicio şansă. După ce-şi bău ceaiul, plecă pe strada Al Azhar, ce cobora către centru. Sub razele soarelui, Cairo era de nesuportat. După o oră se afla în piața El Tahrir. Din nou. Plecă pe jos, urcând strada Qasr El Nil, până ce ajunse la piața Taluat Harb, în centrul cartierului. Aici se afla unul din hotelurile semnalate de Magda. *Tulip.* Malko ocoli piața, coborî din nou spre El Tahrir, ca să inspecteze al doilea hotel, aflat în fața companiei Lybian Airlines. Era ca şi cum ar fi căutat un ac în carul cu fân. Cartierul era plin cu mici bărulețe unde se vindeau alcool şi haşiş, dar şi fete. Erau şi destule cafenele în stil european, vestigii ale ocupației britanice. În drum spre maşină sa, trecu prin fața uneia dintre cele mai vechi cafenele din Cairo, *Riche.* Ceva îi atrase privirea. Era părul blond al unei fete. O europeancă singură, îmbrăcată în blugi şi tricou citea o revistă în fața unei ceşti cu cafea. Se aflau destui bărbați singuri şi câteva perechi, dar nimeni nu o deranja. Ea îşi întoarse uşor capul, şi Malko văzu un profil superb. Fata avea ochi albaştri. Malko se simțea atât de obosit, încât nu mai voia decât un singur lucru: să facă un duş fierbinte. Altfel, ar fi încercat să-şi facă o prietenă…

În timp ce o observa, blonda se ridică de la masă, plăti şi se îndreptă către o străduță îngustă, care se întindea de-a lungul terasei *Riche.*

★

Vocea lui Mel Smith răsuna agitată în receptor.

— L-au identificat! urlă el. Barmanul de la *Sheraton.* Fata de la vestiar şi bawa. Este chiar Abu Sayed.

— Egiptenii ar trebui să vă binecuvânteze, spuse Malko.

— O, ei pretind că erau deja pe punctul de a-l identifica pe terorist. În realitate, dosarul era aruncat într-un sertar… Acum au început să-i treacă printr-o sită fină pe toți locuitorii din Cairo.

— Au vreo idee în legătură cu motivul pentru care Sayed se mai află încă în Cairo?

— Niciuna. Şi asta-i face nervoşi, făcu Mei.

— Din partea noastră, ancheta este ca şi terminată, zise Malko.

— Mai aşteptați un pic. Poate găsiți încă ceva. Nu uitați de cei doi terorişti germani. Ați aflat ceva despre ei?

— Nu încă. Am văzut o fată blondă într-o cafenea, dar ca ea trebuie să fie sute în Cairo. Poate că ar trebui să cerem Mukhabarat-ului să ne trimită lista cu străinii care au venit în Cairo.

— Glumiți, asta le-ar lua săptămâni de muncă. Tipii pot pleca uşor după ce-şi fac de cap pe aici. Au nevoie doar de paşapoarte false. Sezonul turistic stă să înceapă şi cu siguranță că sunt străini cu sutele. Numai la *Club Mediterranée* sosesc săptămânal câte două sute de turişti. Luați-o şi pe Magda cu dumneavoastră prin hotelurile acelea. Dacă într-o săptămână nu găsiți nimic, vă las să plecați. Până atunci, puteți s-o duceți pe frumoasa doamnă Butros la Luxor.

— M-ar mira să accepte, remaarcă Malko. Mi se pare prea înnebunită după soțul ei.

— Tipul nu o merită, făcu Mel Smith. În afară de cele cincizeci de milioane de dolari, nu-mi dau seama ce vede la el. Tare proaste mai sunt femeile astea.

După această sentință definitivă, americanul închise telefonul, lăsându-l pe Malko perplex. În afară de moartea violentă a Faridei nu avea nimic special la îndemână.

Un singur element continua să-l tulbure: faptul că dansatoarea îl minţise. Deci ea îl apărase pe palestinian Aşadar, nu era imposibil ca acesta să ştie despre existența lui Malko.

★

Ashraf Butros fuma o țigară ascultând-o pe soția sa cum povesteşte ce a făcut toată ziua. Erau amândoi întinşi pe un pat uriaş cu baldachin. Terminaseră de făcut dragoste, fapt ce-l scutise să-i dea explicații plictisitoare. Magda era fericită, în sfârşit satisfăcută de bărbatul care o neglijase cam mult în ultima vreme. Pentru moment, Butros avea alte griji şi îşi neglijase chiar şi amantele... Magda tocmai îi povestise cum agentul CIA îi făcea o curte asiduă, iar el se prefăcu indignat. Era prea sigur de fidelitatea Magdei ca să fie îngrijorat. Deşi îi cunoştea antipatia față de Sadat, nu-i spuse nimic. Astea nu erau afaceri pentru femei. Întrevederea avută cu Mansour Karoun îi lăsase un gust amar. Îl speria fanatismul integristului. Acesta ardea de nerăbdare să devină un martir, în timp ce el, Ashraf Butros nu visa decât puterea. Alianța dintre ei nu putea fi decât de circumstanță. În plus, Karoun nu juca după cum îi cânta el. Sforile erau trase de altcineva. Ashraf Butros ar fi vrut să fie mai sigur în privința asta.

Ca să-şi mai uite frământările, el întrebă:

— Şi ce caută în Cairo agentul ăsta al tău, în afară de faptul că vrea să te călărească?

Magda îl lovi peste sex furioasă.

— Taci din gură. Este ceva foarte serios. Americanii cred că se pregăteşte un atentat împotriva preşedintelui.

Ashraf crezu că face infarct. Din fericire, în cameră era întuneric. Magda nu observă nimic. Forțându-se să pară cât mai detaşat, el întrebă:

— Se ştie ceva precis?

— Nu, spuse ea. Ştiu doar că în Cairo se află un terorist palestinian. El a asasinat-o ieri pe o dansatoare şi tot el a comis atentatul de la hotelul *Sheraton.*

Ea îi povesti mai multe despre interogatoriul Faridei. Butros nu mai înțelegea nimic. Mansour nu făcuse niciun comentariu despre atentatul de la *Sheraton.* Dar ştia că se află deasupra unui vulcan.

— Să sperăm că tipii aceştia vor fi arestați, făcu el cu toată sinceritatea de care era capabil.

— O, doar lucrează în colaborare cu americanii, zise Magda. Dar am vorbit destul despre toate astea. Ce vrei să faci mâine pe la ora cinci?

— De ce mă întrebi?

— Este o iraniană care vinde bijuterii şi aş vrea să vii cu mine.

— Am o întâlnire, răspunse soțul ei.

Magdei îşi scoase ghearele.

— Cu cine?

— Nu pot să-ți spun. Este ceva confidențial.

— Mincinosule, explodă ea. Iar te întâlneşti cu o târfă. Fii atent, într-o zi te voi urmări şi te voi ucide!

Ashraf nu o contrazise, ştia că este capabilă de orice. Numai că nu putea să-i spună că a doua zi trebuia să se întâlnească cu bărbatul care plănuise să-l asasineze pe Sadat.

★

Malko contempla apele Nilului în timp ce lua micul dejun pe terasa apartamentului său. Platforma de ciment care răsărea în mijlocul Nilului ca o floare din piatră strica peisajul. Era o fântână arteziană după modelul celei din Geneva, care nu funcționase decât de trei ori. După aceea a servit ca refugiu pentru pescari şi perechile de îndrăgostiți.

Elko Krisantem plecase să caute nişte vin. Acesta se vindea numai în localuri.

Dacă teoria lui Malko era justă, de ce un terorist venit să-l asasineze pe Sadat se făcuse remarcat printr-un atentat atât de spectaculos? Nimic nu părea că se leagă cu adevărat. Cu gândul dus la fata blondă de la cafeneaua *Riche,* el se duse să scoată din servieta diplomat fotografia celor doi terorişti germani, primită de la BND, pe care o examină din nou. Fata ar fi putut fi Hildegard. Potrivit semnalmentelor din fişă, avea aceeaşi talie. Tipa avea un palmares elocvent. Hildegard Müller era o fanatică periculoasă, amestecată în omorârea lui Hans Schleyer. Dacă se lăsa pe nădejdea egiptenilor ca să o prindă, putea pierde săptămâni întregi, mai ales că nu ştia sub ce nume se ascunde acum. Trebuia să-şi încerce singur norocul. La urma urmelor, Cairo era un oraş cu douăsprezece milioane de locuitori. Străinii se înghesuiau în centrul oraşului. Malko nu avea decât să mai cutreiere împrejurimile pieții El Tahrir.

Ultimele turiste ieşiră din muzeu şi se urcară în maşinile lor, încercând să scape de mâinile întinse ale ghizilor. Soarele ardea nemilos. După ce parcursese în zadar întregul cartier, Malko venise să arunce o privire în micul parching din fața muzeului. Fără niciun rezultat însă. Asfixiat de gazele de eşapament şi transpirat, el se hotărî să se ducă la Air France ca să se intereseze de biletul de întoarcere. Nu avea de gând să bată străzile din Cairo până la sfârşitul zilelor sale…

Trecând prin fața cafenelei *Riche,* aruncă o privire automată în interiorul ei şi se opri brusc. Necunoscuta blondă se afla acolo, la aceeaşi masă, cu ochii ascunşi de ochelari fumurii, citind o revistă în fața unei ceşti cu cafea. Malko pătrunse pe terasă. Un chelner se apropie, iar el îi comandă o cafea.

— Masbut?[16]

— Masbut.

El încercă să privească mulțimea de pe stradă pentru a nu atrage atenția necunoscutei. Cu ochelarii fumurii, era imposibil de identificat cu precizie. Revista pe care o citea era englezească. Nu era o coincidență prea mare faptul că venea două zile la rând în aceloşi loc? Pe cine oare aştepta acolo?

Strada era plină de mişcare, la fel şi cafeneaua. Cei mai mulți dintre bărbați se uitau la blondă, dar nimeni nu o aborda. Malko fu nevoit să bea trei cafele. Trecuse aproape o oră de când se aşezase la masă şi nu se întâmplase nimic. Era tentat să găsească un telefon şi să anunțe Mukhabarat-ul prin intermediul lui Mel Smith. Nu era însă total sigur că în fața lui se afla Hildegard Müller Dacă o arestau, puteau să distrugă complotul încă în faşă fără să ştie cine era creierul care trăgea toate sforile.

Blonda se ridică de la masă şi ieşi atât de repede, încât Malko fu cât pe-aci să-i piardă urma. Ea mergea agale, sigură pe sine, cu o geantă atârnată pe umăr. Nu se deosebea cu nimic de tinerele care se aflau în Cairo. Poate că era cu mult mai frumoasă. Avea nişte picioare care nu se mai terminau. Ea se strecura prin mulțime, indiferentă față de privirile admirative ale trecătorilor. Când ajunse în piața Talaab Harb ea o traversă şi intră în imobilul hotelului *Tulip.*

---

16 Cu zahăr? (n.a.)

Malko aşteptă câteva minute, refugiindu-se într-o librărie din apropiere, apoi intră şi el acolo. Ascensorul nu mai funcţiona de la potopul lui Noe, culoarul nu avea lumină, iar duhoarea ce domnea acolo îţi evoca un abator. El o luă pe o scară mizeră. La etajul trei era cabinetul unui ginecolog. Malko se întoarse la parter. În micul birou al recepţiei era un funcţionar. În dreapta, se afla sala de mese. Prin geamul de la intrare, el o văzu pe blondă stând de vorbă cu un tânăr brunet cu părul lung.

Era imposibil să mai rămână acolo. Afară, pe trotuar, aştepta o motocicletă mare. Un Kawasaki, înmatriculat în Germania de Vest. El memoră numărul, şi se urcă în maşina lui.

Abu Sayed încercă să nu fugă. Mergând drept înainte, el se pierdu în mulţimea din piaţa Talaat Harb. Fusese pe punctul de a cădea în capacană! îl văzuse imediat pe străinul blond când trecuse într-o rundă de recunoaştere prin faţa cafenelei *Riche,* înainte să meargă la întâlnirea cu Hildegard Müller. Bărbatul blond nu făcea parte din clientela obişnuită a localului şi semăna extraordinar cu portretul agentului american, făcut de Farida. Abu Sayed era un profesionist. Nu credea în coincidenţe. Mai ales când era vorba de o întâlnire importantă.

Totul fusese organizat la Tripoli. După ce îşi terminaseră antrenamentul, Otto şi Hildegard, înarmaţi cu documente false şi cu o motocicletă, deveniseră doi studenţi în vacanţă, care vizitau Africa. În mod oficial, veneau din Tunisia. Odată ajunşi la Cairo, singura lor obligaţie era să se ducă în fiecare zi la cafeneaua *Riche,* între ora patru şi cinci. Abu Sayed trebuia să îi contacteze.

Rolul lor era limitat în timp. Trebuia numai ca palestinianul să-i aibă la îndemână, gata să-i folosească cu un preaviz de câteva ore. El se urcă dintr-un salt într-un autobuz ce se îndrepta către est. Era torturat de neliniște. Trebuia să-i anunțe imediat pe ceilalți. Își muşca mâinile că venise la Cairo. De fapt nu avusese încotro. OEP-ul pusese un premiu pe capul său din cauza unei operațiuni. El îl dăduse pe mâna arabilor saudiți pe un prieten de-al lui, Abu Ayad, numărul doi în OEP. Ayad fusese decapitat imediat. Asemenea fapte nu se iertau niciodată. Dacă ar fi rămas la Beirut, mai devreme sau mai târziu, praful s-ar fi ales de el. Numai că libienii nu l-ar fi protejat pe gratis. Sejurul său în Egipt trebuia plătit scump. Mai ales, cu un nebun ca Mansour Karoun, care nu se gândea decât la cruciada sa. Toată povestea de la *Sheraton* fusese o mare nebunie. Nu avusese însă cum să scape. Mansour era singurul om care putea procura un Sam 7, iar fără această armă, nu ar fi fost posibilă operațiunea.

Acum trebuia să rezolve problema creată de străinul blond, sau să lase baltă totul. Abu Sayed nu avea chef să atârne la capătul unei funii.

★

Ashraf Butros îşi parcă maşina pe un trotuar de pe strada Al Azhar şi plecă pe jos către moscheia Al Hussein. O mulțime compactă se îndrepta într-acolo şi întunericul începuse să se lase. Din fericire, încă mai rămăseseră destui credincioşi care să se grăbească la lăcaşul de rugăciune la acea oră.

Muezinul începu să psalmodieze cu vocea sa tărăgănată. Butros se strecură printre cei ce se rugau, căutându-l pe Mansour. Integristul era prosternat într-un colț al moscheii. Butros trebui să aştepte să-şi termine rugăciunea, ca să i se poată adresa. Mansour părea liniştit. Numai ochii săi continuau să arunce văpăi.

— Am ceva noutăți pentru dumneavoastră, îi spuse Butros.

— Despre ce este vorba?

— Preşedintele Sadat va dormi în reşedința sa de la țărmul Nilului peste opt zile, când va fi aniversarea soției sale. El va pleca acolo în dimineața zilei de joi.

— A, foarte bine, făcu Mansour. Alah este cu noi.

— O clipă, mai este ceva. Mai puțin plăcut. Suntem supravegheați de americani.

— De americani?

Butros îi relată repede tot ce aflase de la Magda.

Mansour părea căzut din cer. După ce Butros termină de vorbit, el spuse liniştit:

— Trebuie să-l eliminăm pe reprezentantul Marelui Satan. Este obligaţia dumneavoastră să o faceţi!

— Dar cum? Eu nu pot…

Mansour îşi ridică braţele către cer.

— Alah te va inspira, o, frate. Mergi în pace.

Integristul se cufundă în rugăciune cu faţa către Mecca, de parcă Ashraf Butros nu ar fi fost acolo. Acesta părăsi moscheia cu sufletul răvăşit. Se întreba dacă încrederea integristului în el era justificată. Ar fi vrut să dea înapoi, dar era deja prea târziu. Deja îi transmisese lui Mansour o informaţie capitală, aflată de el din pură întâmplare, de la prietenul său Mohammed Riah, numărul trei în Mukhabarat.

Magda Butros se întoarse repede în magazinul de unde ieşise, ca soţul ei să nu o vadă. Era profund surprinsă. Nu-i venea să creadă! De când îl cunoştea pe Ashraf, niciodată nu îl văzuse intrând într-o moscheie. Şi asta, după ce străbătuse tot oraşul! Ea nu putuse să vadă ce face el în interiorul moscheii, deoarece femeile nu puteau pătrunde în partea rezervată bărbaţilor. Dar de acum nu o mai interesa. Principalul era că nu se întâlnea cu una din târfele lui. Mirată la culme, ea se urcă în maşină. Soţul ei continua să-i facă noi surprize!

★

Abu Sayed sosi gâfâind la întâlnire. El îl detesta pe Mansour pe care îl considera drept un fanatic periculos. Era ca şi nitroglicerina pură. Era însă obligat să-i asculte ordinele. El era cel care făcea legătura între nemţi şi Mansour Karoun. Integristul nu vorbea decât araba.

Mansour stătea în cafeneaua lui obişnuită, de lângă moscheie, şi trăgea din narghilea. Când îl zări, îi făcu semn să se aşeze. Acolo erau liniştiţi. Era un locşor rezervat integriştilor, unde băgăcioşii din Mukhabarat nu aveau acces.

— *Salam alekum,* frate, zise Mansour cu o voce calmă.

— Pacea să fie cu tine, frate, răspunse palestinianul scrâşnind din dinţi. Am veşti proaste.

El îi povesti despre întâlnirea cu străinul blond, explicând cum ratase întâlnirea cu terorista nemțoaică. Mansour îl ascultă fără să clipească apoi spuse:

— Sunt deja la curent cu toate astea. Marele Satan doreşte să se pună de-a curmezişul în calea noastră, dar noi nu-l vom lăsa. Ştiu cine este bărbatul acela şi ştiu cum vom scăpa de el. Nu va mai avea timp să ne împiedice, dacă Alah o vrea.

Abu Sayed era sătul până în gât de Alah. Simțea că se află în pericol de moarte. Ochii lui Mansour trâmbițau deja victoria.

— Vom da lovitura peste opt zile, spuse el

Capitolul X

Elko Krisantem bătu uşor la uşa cu numărul 866. Nu se auzi niciun răspuns. El bătu ceva mai tare. În cele din urmă, se auzi un glas furios ce întreba în arabă:

— Cine este acolo? Şeicul se odihneşte!

— A izbucnit un foc, trebuie să ieşiți imediat! spuse Krisantem.

— Foc!

Cheia se întoarse în broască şi uşa se deschise, iar în pragul ei se ivi o matahală cu capul ras, îmbrăcată într-un cămăşoi alb. El îl măsură din ochi pe Krisantem cu un aer neîncrezător.

— Unde este focul?

— Aici, făcu turcul.

Piciorul său stâng se destinse cu forța unui fotbalist profesionist, lovind pe uriaş în plin pântece, cu o precizie de invidiat. Începută sub asemenea auspicii, conversația lor nu putea să fie prea lungă. Yemenitul se îndoi din şale, verde la față. Elko Krisantem, căruia îi plăcea ca treaba să fie bine făcută, îşi fuă avânt şi îl izbi de astă dată în tâmplă. Şocul îl făcu pe malac să se prăbuşească în interiorul camerei. Turcul intră după el, închizând uşa în urma sa. Aşteptă ca adversarul său să se ridice în patru labe ca să-i stâlcească de astă dată mutra, cu o directă ce ar fi ridicat în picioare un întreg stadion. Paznicul nu rămase neutru mai mult de un minut. Din camera vecină se auzea un uşor sforăit. În încăpere era un miros acru-dulceag şi peste un maldăr de casete pornografice zăcea o carcasă de pui. Alături, era o cameră video în miniatură, cu i care şeicul îşi imortaliza aventurile sale amoroase.

Krisantem pătrunse în vârful picioarelor în camera unde dormea bătrânul şeic. Acesta se sculă într-un salt chiar în clipa în care turcul îi petrecea lațul în jurul gâtului. Țipătul i se opri ca retezat. Şeicul scoase un gâlgâit înspăimântător şi îşi vârî mâna într-o servietă plină cu bani, scoțând de acolo o grămadă de bancnote a câte o sută de dolari pe care i-o întinse lui Krisantem cu o mimică expresivă. Acesta îi trase o lovitură zdravănă peste mână. Iar banii se împrăştiară pe covor.

Elko se uită în jurul lui. Venise aici cu o misiune foarte precisă. Pe o măsuță se aflau mai multe sticle goale. Era exact ce-i trebuia... Trăgându-l pe şeic cu lațul ca pe un câine în lesă, el apucă o sticlă de Coca-Cola, apoi îl trase pe arab pe pat. Îl răsturnă cu fundul în sus şi îi dezveli fesele slabe şi negricioase.

Când arabul îşi dădu seama ce are de gând să-i facă turcul, începu să scoată un zbierăt gâlgâit.

Krisantem era gata să-l încalece pe şeic, când dinspre uşă veni un zgomot. Yemenitul reuşise să se târască în living şi se oprise acolo. Fără să-i pese prea mult de el, turcul se aşeză confortabil în spinarea arabului, cu capătul laţului înfăşurat pe pumnul stâng. Acum nu-i mai rămânea decât să treacă la operaţiunea principală. Stăpânul său nu precizase ce tip de sticlă să folosească, dar consideră că o sticlă de Coca-Cola poate face bine treaba. Când şeicul simţi gâtul sticlei străpungându-l, se contorsionă ca o fiară sălbatică, dar Elko îl linişti strângând un pic lasoul. Apoi apăsă mai bine sticla, făcându-l pe arab să scoată un urlet dement. În ciuda acestui fapt, personalul hotelului nu interveni, fiind ştiut că arabii saudiţi nu trebuiau să fie deranjaţi. Din când în când, şeicul avea câte o mişcare de furie, apoi cădea inert, în timp ce Krisantem îşi continua savantul viol prin intermediul unei sticle de Coca-Cola.

Transpirat de atâta efort, el mai apăsă o dată sticla cu toate puterile sale. Sfincterul cedă şi un val de sânge îi inundă mâinile. Arabul nu mai mişca. Era ori leşinat, ori mort.

Elko îşi desfăcu laţul şi-i luă pulsul: Acesta mai bătea, dar în mod neregulat. Urmând întocmai instrucţiunile primite de la stăpânul său, turcul îl chemă la telefon pe portar.

— Seicu! este bolnav; zise el. Trimiteţi un medic la camera 866.

El închise telefonul şi, lăsând bancnotele împrăştiate pe jos, ieşi din apartament păşind peste trupul yemenitului. Coborâse deja cinci etaje, când medicul hotelului intră în apartamentul şeicului.

★

Mel Smith era în culmea veseliei. Nu mai puţin de bine dispus era însă Malko, încântat de rezultatul expediţiei lui Krizantem. Cu ajutorul unui telefon dat la *Sheraton,* Aflase că şeicul Abdul Al Mugattam fusese transportat de urgenţă la spital din cauza unei crize cardiace. Având în vedere calitatea spitalelor egiptene, şeicul avea puţine şanse să mai poată revedea Mecca. Nefericita Farida fusese răzbunată.

Acum îi mai rămânea să se concentreze asupra anchetei sale.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să înştiinţaţi Mukhabarat-ul imediat?

Americanul îndreptă un deget grăsun spre el.

— Am mai multă încredere în dumneavoastră. Imaginați-vă ce poziție am putea câştiga dacă le-am duce pe tavă pe capii acestui complot. Şi asta chiar acasă la ei!

Pe chipul lui Malko miji un zâmbet înghețat.

— Tare aş vrea să vă văd în momentul în care presa va anunța că Sadat a fost asasinat.

Bucuria lui Mel Smith se risipi pentru câteva clipe.

— Încercați să aflați ceva mai mult despre cei doi germani. Trebuie să-i identificați cu certitudine. Continuați să-i supravegheați împreună cu omul dumneavoastră. Cât despre Magda Butros, aş prefera să nu o amestecați prea mult în stadiul acesta. Soțul ei are prea multe relații în Mukhabarat. Ar fi capabili să ne toarne.

Malko se abținu să-i spună că ar fi preferat de o mie de ori compania frumoasei egiptence în locul lui Krisantem.

— Nu ar strica poate să încerc să mă împrietenesc mai bine cu ea. Este destul de frumoasă ca să-i pot face curte fără să-i trezesc suspiciuni.

— Fiți însă foarte atent. Avem de-a face cu oameni periculoşi. Vedeți doar ce a pățit Farida.

— Se mai ştie ceva nou?

— Nimic încă. Ai crede că palestinianul are puterea de a se face invizibil.

Malko îl descoperi cu greu pe Krisantem. Turcul dispăruse în spatele piramidelor de fructe ale unui negustor ambulant de pe strada Mohammed Bassiuni. Uriaşa motocicletă era în continuare parcată pe trotuar, în față la *Tulip.* Unde aveau să-l ducă cei doi germani de astă dată? Tot ținându-se după ei, vizitase deja muzeul din piața El Tahrir, piramidele, Muzeul de artă orientală şi souk-urile. Cei doi nu se mai despărțiseră. Iar fata nu se mai întorsese pe terasa cafenelei *Riche.* Cu cât îi vedea mai bine, Malko era aproape 95% sigur că este vorba de cei doi terorişti germani.

— Cei doi nu au ieşit încă. Spuse Krisantem.

— Aş vrea să comand o cafea, zise Malko.

Nu făcu însă douăzeci de metri, că turcul îl ajunse din urmă: cu sufletul la gură.

— Tocmai au coborât din hotel!

Cei dei germani se învârteau în jurul motocicletei. Tânăra purta un costum dintr-un material negru lucios.

— Adu repede maşina. Îi spuse Malko turcului.

Cei doi tineri dădură motocicleta jos de pe trotuar, apoi se urcară în şa şi plecară în viteză spre piața El Tahrir. Malko însoțit de Elko reuşi să-i ajungă la un stop.

Cele două vehicule se îndreptau în viteză în direcția piramidelor.

„Se duc iar la piramide!" îşi spuse Malko. Cei doi aveau însă altă intenție. Ei pătrunseră pe un drum îngust, paralel cu un canal. După vreo vreo zece kilometri de mers. Malko observă un indicator: Sahara. Era alt loc istoric plin cu piramide şi morminte. După ce plătiră pentru accesul la aceste minunății, ei intrară în plin deşert, către sud. Drumul şerpuia printre dunele de nisip, piramide şi morminte ce se pierdeau în ocrul peisajului. Nemții se opriră în cele din urmă în fața unei piramide, pe care o ocoliră pe jos. Din fericire, erau o mulțime de turişti în jur, aşa că cei doi urmăritori puteau trece neobservați.

— Ne pierdem timpul aici, zise Malko.

Chiar şi nişte terorişti aveau dreptul să fie turişti.

Cei doi nemți se urcară pe motocicletă şi plecară mai departe. Ascunşi în spatele unei dune. Malko observa scena. Cei doi coborâră în fața unei ruine, pe jumătate îngropată în nisip. Era unul din nenumăratele morminte risipite pretutindeni în deşertul Sahara. De astă dată, cei doi germani păreau că se feresc de cineva. Fata se uită de mai multe ori în jur, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmăriți. Cât se vedea cu ochii nu era nici picior de turist. Era locul ideal pentru o întâlnire discretă.

Malko ezită. Ce puteau căuta aici cei doi? Desigur, nu un pachet abandonat. Prin părțile acelea bântuiau prea mulți jefuitori de morminte ca să mai existe ceva demn de furat. Dacă era vorba de vreo întâlnire clandestină, merita să aştepte şi să vadă. Oricine putea să-l creadă un turist. Cei doi germani se făcuseră nevăzuți în interiorul ruinelor.

— Aşteaptă-mă aici! îi spuse Malko turcului. S-ar putea să iasă în timp ce eu sunt înăuntru.

El pătrunse în ruine printr-o altă intrare. Imediat răsări lângă el un arab cu o lanternă, zâmbind ademenitor, cu mâna întinsă spre el.

— *This is the tomb of the qeen Udjebten. Please. Follow me!*[17] spuse el.

Locul nu era prevăzut cu lumină electrică. Singura sursă de lumină părea să fie lampa ghidului. În labirintul culoarelor, domnea o temperatură rece şi plăcută. Solul avea multe hopuri, iar tinerii germani nu se vedeau nicăieri. Probabil mai exista şi un alt ghid. Primul mergea înainte, cu felinarul ridicat. El se opri în faţa unui perete.

— Three tousand years![18]

Părea extraordinar. Ai fi crezut că frescele acelea fuseseră pictate în ajun. Animalele pictate ce reprezentau bogăţia defunctei regine, hieroglifele, personajele şi, mai ales, două scene extrem de ciudate. Cu un deosebit realism erau pictaţi câini care se cuplau cu capre... Ghidul zăbovi ceva mai mult în faţa lor. Această cuplare veche de trei mii de ani era surprinzătoare. Felinarul continuă să lumineze pereţii mormântului în timp ce ghidul îl conducea către interior. Un incredibil labirint de culoare strâmte. În care la tot pasul erau capcane şi înfundături. Domnea un miros de mucegai, în ciuda uscăciunii aerului.

De germani, nici urmă.

Malko habar nu avea unde se află. Lăsându-se condus de ghid, pierduse orice reper orientativ.

— *Come, come!* făcu ghidui arătându-i intrarea într-o nouă încăpere.

Egipteanul îi făcu loc să treacă înaintea lui. Nu pătrunse, însă bine, că felinarul se stinse brusc, iar Malko rămase încremenit în întunericul absolut. Simţi că-i ţiuie urechile, iar inima începu să-i bată cu putere. Aşteptă câteva secunde. Apoi: întrebă:

— *Are you there?*[19]

Nu auzi niciun răspuns. Simţi că cineva este lângă el. În mod instinctiv, se lăsă în patru labe, blestemându-se că nu-şi luase bricheta cu el, şi se deplasă câţiva metri. În locul unde stătuse se auzi o răsuflare gâfâită. Apoi, o conversaţie grăbită în limba arabă.

---

17 Acesta este mormântul reginei Udjebten. Urmaţi-mă. Vă rog! (n.a.)

18 Trei mii de ani. (n.a.)

19 Sunteţi acolo? (n.a.)

Fusese atras într-o capcană! Germanii îl atrăseseră în acest mormânt, unde puteau să putrezească şi lui oasele… Malko se deplasă încet, depărtându-se de intrare. Din păcate, nu ştia ce configurație are încăperea. Cu siguranță, era la fel de goală ca şi celelalte. Poate că mai avea şi o altă ieşire.

Din nou, auzi o răsuflare grea şi o mână îl prinse de umăr. Încercă să se degajeze, dar două brațe vânjoase îl prinseră pe la spate, imobilizându-l. El începu să strige, sperând va atrage atenția lui Krisantem. Dar zidurile erau mult prea groase…

Fu ridicat de la pământ. Ce putea face? Din nou, auzi o conversație. Întunericul din jur era total şi halucinant. Malko încercă să găsească o soluție. Bărbatul care-l imobilizase părea a fi chiar ghidul, dată fiind corpolența lui. Ce aveau însă de gând să-i facă? Să-l înjunghie, cu siguranță, nu. Căci ar fi putut să o facă până acum.

Malko dădu o lovitură zdravănă de picior în spate, iar „ghidul" său scoase un urlet ascuțit. Îl nimerise acolo unde era mai sensibil.

În patru labe, Malko încercă să fugă. Brusc, mâna sa dreaptă bâjbâi în gol. Trupul i se izbi de sol, iar respirația i se tăie. Îşi dădu seama că atârna cu jumătate din corp într-o fosă, sau într-un puț. Scoase un strigăt puternic. Brusc văzu o lumină. O lanternă de buzunar se aprinsese şi se stinsese imediat. Îi fu însă de ajuns ca să vadă că se află într-o încăpere despărțită în două de o fosă. Îi fusese imposibil să vadă cât de adâncă este.

În clipa în care se redresă, primi o lovitură violentă de picior ce îl proiectă înapoi. O grindină de lovituri se abătu asupra sa. Era cu jumătate de trup în fosă, cu picioarele în gol. Reuşi să-l apuce pe unul din arabi de gleznă, hotărât să-şi vândă scump pielea. Acum, când elementul surpriză se risipise, celor doi atacanți le va fi mult mai greu să-l doboare. Niciunul din ei nu avea chef să fie tras în fosă de Malko. Acesta îşi aduse aminte de un puț pe care îl văzuse la piramide de curând. Avea treizeci de metri adâncime! Suficient pentru ca să-ți frângi gâtul.

În mod mod inexorabil, cei doi necunoscuți încercau să-l azvârle în fosă. Cu lovituri de picior, dar ferindu-se totodată.

Malko simți cu disperare că alunecă în hău. Încercă să se agațe de orice asperitate a peretelui. Două treimi din corp se aflau în gol. Ud de transpirație, simțea cum îl lasă puterile. Nu ştia de ce adversarii săi evită să folosească armele. Altfel, ar fi fost mort de mult timp…

Pe pipăite, Malko încerca să găsească noi asperități de care să se poată prinde, dar mâinile sale nu găseau decât scobituri foarte mici.

Urmă un nou dialog în arabă. Tipii nu se hotărau ce să mai facă. Unul dintre ei încercă iar să-l împingă în fosă. Era imposibil să-i poată rezista fără un punct de sprijin. Malko simți că-l lasă puterile. Folosind o veche tehnică judo, el se răsuci brusc şi picioarele arabului alunecară pe marginea fosei. Tipul trase o înjurătură. Malko profită de ocazie ca să-şi schimbe poziția. Dacă tot avea să cadă, măcar să fie cu picioarele înainte… în acel moment însă, mâna îi fu strivită de un bocanc; greu. Malko urlă de durere:

— Help. Help!

Numai ecoul îi răspunse. Adversarul său trecu iar la atac, împingându-l de astă dată de umeri. Malko nu mai putea rezista mult. Picioarele sale căutau cu disperare să se proptească de ceva. Brusc, piciorul stâng întâlni o scobitură în roca sfărâmicioasă şi se propti în ea. Era totuşi un punct de sprijin. Apoi piciorul drept găsi o cavitate în care intră. Avea acum două puncte de sprijin. Mâinile prinse de marginea fosei rămâneau însă vulnerabile. Un picior îi strivi degetele şi fu gata să-şi dea drumul în vid. Începu să vadă scântei, când se auzi o voce strigând:

— Prințe, unde sunteți?

Strigătul părea că vine de departe, dar pentru Malko fu ca un balsam.

— Elko, sunt aici! Fii atent!

Între cei doi arabi începu o discuție aprigă. Erau hotărâți să termine cu el. Sprijinându-se numai cu picioarele, el îşi luă mâinile de pe muchia de pământ şi rămase în echilibru. Nu putea rezista decât foarte puțin timp în acea poziție, dar tot era un câştig…

În jurul fosei se auziră paşii celor doi, care încercau să-l calce pe mâini. De astă dată nu voiau să facă lumină ca să nu-i găsească Elko. Acesta chemă din nou. Era mai aproape acum. Cei doi arabi se îndepărtară.

Vocea turcului se auzi ceva mai aproape.

— Sunteți aici. Alteță?

— Da. Zise Malko. Fii atent. Este o fosă periculoasă.

Malko respiră uşurat. Adversarii săi nu doreau o înfruntare, Elko apăru agitând o lampă cu acetilenă.

— Am găsit-o lângă intrare, zise el.

Îl ajută pe Malko să iasă afară, apoi îl cercetă din cap până-n picioare.

— Sunteți murdar, ce s-a întâmplat?

— Am fost atadat. Nu ați văzut pe nimeni?

— Nu, în afară de cei doi germani care au luat-o la fugă, acum câteva minute. Am venit imediat încoace, pentru că mi-am dat seama că ceva nu este în regulă.

Adversarii săi ignoraseră până în ultimul moment prezența turcului, altfel l-ar fi lichidat uşor pe Malko, dat fiind întunericul ce domnea acolo. Malko luă lampa din mâna lui Elko şi lumină fosa. Era un puț cu patru laturi, adânc de vreo zece metri. Fusese făcut pentru a descuraja pe jefuitorii de morminte. Deodată văzu ceva în fundul fosei. Lăsându-se pe burtă, el coborî lampa cât putu de adânc în interior. Se auzi un şuierat puternic. Instinctiv, el îşi retrase brațul. Avu însă timp să desluşească în beznă un şarpe lung şi negru. Era o cobră! Malko rămase paralizat de oroare. Ochii săi puteau desluşi acum o mulțime de şerpi ce colcăiau în fundul fosei, gata de atac.

Dacă ar fi căzut acolo, nimic nu l-ar mai fi putut salva. Nu se găsise încă niciun antidot împotriva veninului de cobră, care paralizează sistemul nervos în câteva minute. Iată aşadar de ce arabii nu voiseră să utilizeze armele. În acest mod, moartea sa ar fi putut părea accidentală. Ăn toate picturile vechi egiptene, cobrele regale erau reprezentate drept gardieni ai mormintelor.

— Să mergem. Îi spuse el turcului. Poate că mai sunt şi alți şerpi în ungherele astea. Nu are sens să ne mai hazardăm pe aici.

Cu greu găsiră drumul către ieşirea din ruine. Când văzu iar lumina soarelui, Malko simți cum un val de bucurie îi inundă sufletul. În depărtare, dintr-un autocar se revărsa un puhoi de turişti veseli.

Cine oare pusese la cale eliminarea sa?

Capitolul XI

— Este un mormânt abandonat ce nu face parte din circuitul turistic. Îi explică Magda Butros. Toți ghizii ştiu despre fosa cu cobre. Şerpii au fost aduşi acolo pentru turnarea unuil film, apoi au fost abandonați. A fost o simplă neglijență din partea autorităților. Se ştia că nu vine nimeni pe acolo. În mod normal, intrarea în ruine este blocată cu un grilaj încuiat în permanență.

Malko voise să se întoarcă în acel loc, în tovărăşia Magdei Butros. Mel Smith şi ea fuseseră extrem de speriați aflând ce li se întâmplase.

Acum, intrarea era ferecată cu un lanț enorm, de parcă nimic nu se întâmplase. Malko îi spuse egiptencei:

— Nemții nu au găsit singuri locul acesta. Cineva a trebuit să le indice. De altfel, cei ce m-au atacat erau arabi. Unul din ei, un tip gras, avea o ditamai mustața… Pe celălalt nu l-am văzut.

— Acest semnalment este ceva comun pe aici.

— Să ne întoarcem, zise Malko.

Acesta îşi frământa mintea încercând să găsească răspunsul.

Abu Sayed, palestinianul, responsabil cu măcelul de la *Sheraton,* se afla în continuare la Cairo. În mod normal, el nu avea cum să-l cunoască pe Malko. La fel, şi cei doi germanii. Cu toate acestea, ei l-au atras în mod conştient acolo de unda nu mai trebuia să iasă viu. Cu siguranță, doreau să scape de supravegherea lui. Altcineva trăgea însă sforile. Ardea de nerăbdare să se întoarcă la hotel *Tulip* şi să le pună câteva întrebări nemților. Dar ce ar fi putut să le reproşeze? Nici măcar nu-i văzuse în mormântul abandonat.

— Nu vreți să spuneți nimic agenților din Mukhabarat?

— Nu încă. Zise Malko. Prefer să-i supraveghez în continuare. O se se enerveze când vor vedea că sunt încă viu. Poate vor face vreo prostie.

— Poate aveți dreptate, dar eu una nu înțeleg nimic din toată povestea asta. Ce vor de fapt?

— Habar n-am. Ca să schimbăm subiectul, nu ați vrea că luăm cina împreună?

— Nu, soțul meu s-a cuminții foarte mult în ultimul timp.

— Ce vă face să credeți asta?

— L-am urmărit, mărturisi Magda. Credeam că are întâlnire cu o târfă. Ei bine, nu. S-a dus să se roage la moscheia Al Hussein!

— Ce minunat. Nu mai este mult şi va începe să-şi împartă averea săracilor!

Din cauza fervorii religioase ale lui Ashraf Butros, el avea să ia cina singur. Şi încolțit de asasini!

★

Ashraf Butros nu reuşea să închidă ochii. Alături de el, Magda dormea dusă. Ashraf se perpelea înnebunit de nelinişte şi furie. Nu putea să înțeleagă cum de eşuase atentatul împotriva lui Malko. Asta se datora faptului că încredințase misiunea unor neprofesionişti…

Gorila lui, Khaled, se ocupase de totul. Era în strânsă legătură cu o rețea de jefuitori de morminte care locuiau în satul Sahara. Ei cunoşteau locul ca pe propriul lor buzunar şi îi sugeraseră să se folosească de fosa cu cobre. Străinul nu avea să fie descoperit acolo săptămâni în şir. Poate luni… Nu ceruseră decât două sute de livre, cu condiția ca victima să fie adusă de cineva. Faptul că negocierile fuseseră făcute prin intermediul lui Khaled, îl punea pe el oarecum la adăpost.

Din nefericire, cei doi hoți nu ştiau că Malko este însoțit de Elko. S-au speriat şi au lăsat totul baltă. Acum, agentul CIA ştia că cineva vrea săl omoare şi că cei doi germani erau implicați în complot. În plus, aceştia erau acum convinşi că au scăpat de urmăritor. La fel credea şi Mansour… Iar el, Ashraf Butros, era vârât peste cap în rahat. Numărătoarea inversă începuse şi i trebuia să facă pe dracu-n patru ca să repare greşeala.

★

Hildegard Müller şi Otto Mainz se pregăteau să împartă un picior de vițel la restaurantul *Arabesque.* Amândoi erau posaci. Tânăra nemțoaică, se juca distrată cu furculița în aşteptarea unei beri.

— Nu-mi place deloc ce s-a întâmplat azi, spuse ea.

— Nici mie. Dar n-am avut încotro, mărturisi Otto.

— Ce-ar fi să o întindem de aici pe motocicletă? sugeră ea. Am putea trece în Sudan, iar de acolo, în Etiopia. Nu se vor grăbi să ne caute… Pe urmă, vindem motocicleta şi cu banii luați pe ea ne mai descurcăm o vreme…

Otto Mainz scutură din cap.

— Libienii ne vor găsi oricum şi ne vor pune să dăm socoteală. Nu le place să fie trădaţi. Şi apoi, nu putem trăi în Africa tot restul vieţii. Sau vrei să putrezeşti într-o închisoare din Germania?

— Nu. Dar mi-e cam frică. Ce i s-a întâmplat tipului care ne-a urmărit?

— L-au azvârlit într-o groapă cu şerpi veninoşi, zise Otto. Un accident stupid, adăugă el cu cinism. Un turist pierdut.

El îşi mai turnă un pahar de vin roşu şi puse mâna pe mâna fetei.

— Curaj. Peste câteva zile se va termina totul. Dacă treaba ia o întorsătură proastă, ne refugiem la ambasada prietenilor noştri din Est.

★

Abu Sayed trebui să treacă pe lângă cafenea fără să se oprească. Ca în toate serile, la aceeaşi oră, Mansour era acolo, dar acum nu era singur. Un bărbat ras în cap şi cu ochii ascunşi după nişte ochelari fumurii eră aşezat lângă el.

Integristul îi făcu însă semn să vină la masa lor. Se supuse fără entuziasm. Încălca toate regulile de securitate şi asta putea duce la mari necazuri.

— Frate. Ashraf, fratele nostru, lucrează pentru aceeaşi cauză ca şi noi. Voia să te cunoască.

— Este o mare imprudenţă, zise palestinianul. Trebuie să păstrăm nişte reguli de siguranţă. De ce voiai să mă vezi?

Abia reuşea să-şi stăpânească furia. Doar Mansour şi nemţii ar fi trebuit să fie la curent cu faptul că el se află la Cairo.

— Acţiunea noastră împotriva Marelui Satan a eşuat, spuse Mansour.

Abu Sayed vru pe moment să se ridice de la masă şi să plece. Asta mai lipsea acum! Integristul nu părea însă deloc tulburat. Părea picat din altă lume…

— Dar asta este foarte grav! explodă palestinianul. Îşi va continua ancheta. Acum are certitudinea că prietenii mei din Germania sunt aici cu un scop precis. Este extrem de imprudent să ne vedem aici!

— Sunt sigur că nu ne-a urmărit, spuse Ashraf Butros. Frate, avem nevoie de ajutorul tău. Avem o nouă idee ca să reparăm greşeala făcută. Noi avem mare nevoie de germani. Când urmează să te întâlneşti cu ei?

Abu Sayed simţea cum laţul se strânge în jurul gâtului său.

— Mâine, dar nu am de gând să mă duc. Este prea periculos. Nu îi voi mai vedea decât în ajunul acțiunii finale.

— Dar avem absolută nevoie de ei, frate, insistă Butros. Am un mijloc pentru a-l supraveghea pe american ca să-i întind o capcană…

— Ca şi prima dată… făcu Abu cu amărăciune în glas. Dacă vrei să-l vezi, du-te în locul meu. Dacă te prind cei din Mukhabarat, ai grijă să nu vorbeşti şi să te rogi lui Allah ca să-ți dea forțe să reziști la tortură.

El le explică unde şi cum putea să-i întâlnească pe complicii lor, apoi se ridică privindu-l cu reproş pe Mansour. Apoi se îndreptă cu paşi repezi către casă. Nu înainte de a mai face un ocol ca să dejoace o eventuală urmărire. Noul aliat nu-i inspira nici cea mai mică încredere, cu chipul lui buhăit şi mâinile umede.

★

Malko se instalase pe acoperişul-terasă a clădirii Clubului Soleiman Paşa, aflat pe Talaat Harb, de unde putea să supravegheze intrarea hotelului *Tulip.* Cei doi germani nu se arătaseră încă. Dar motocicleta lor stătea sus pe trotuar… Pentru musulmani, începea o nouă săprămână.

Elko Krisantem se plimba pe străduțele învecinate, având grijă de maşina 504.

Era ora patru şi jumătate. Soarele începuse să coboare, iar funcționarii, să-şi părăsească birourile. Atunci îşi făcu apariția şi Hildegard, însoțită de tovarăşul ei. Malko se repezi pe scări. Până ce nemții desfăcură lanțul motocicletei, el ajunse în stradă. Hildegard era deja în şa, în spatele lui Otto. Elko era la colțul străzii, la volanul maşinii. Motocicleta făcu ocolul pieței şi intră pe strada Talaat Harb, pe sens interzis, îndreptându-se către piața El Tahrir.

Malko încercă să-i urmărească, dar se izbi de o coloană de maşini şi fu nevoit să se întoarcă într-un concert de claxoane indignate, în timp ce motocicleta mergea în zigzag pe sensul interzis. Din fericire, egiptenii erau prea buni, altfel l-ar fi linşat.

Hildegard se uită în jur. Otto Mainz o lăsase în fața unui mic anticariat, aproape de Ambasada Danemarcei, în golful Geziret. Avea întâlnire cu Abu Sayed, cu care se mai întâlnise o dată. Trebuiau să pună la punct ultimele detalii. Ea văzu o maşină R.16 oprită în față, cu un bărbat la volan. Avea ochelari fumurii şi era ras în cap. Acesta îi zâmbi şi-i făcu un semn cu mâna. Cum fata nu făcu nicio mişcare, el coborî din maşină şi veni spre ea.

— Abu nu a putut veni, iar eu îl înlocuiesc, spuse el. Urcați, vă rog, în maşină.

Tânăra nu ezită. Numai un membru al complotului putea să cunoască numele lui Abu.

Maşina demară. Hildegard era nervoasă. Bărbatul de lângă el nu-i inspira încredere. De altfel arabii în general nu-i plăceau.

— Când vom acționa? întrebă ea. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai riscant.

Butros zâmbi dulceag.

— Totul este aranjat. Va fi peste trei zile.

— Ce ştiți despre agentul americanilor?

Butros era să-i spună adevărul. Dar se gândi că poate să mai aştepte un pic.

— Cred că totul s-a petrecut cu bine. Afirmă el cu un zâmbet forțat pe chip. Fiți sigură că nu m-aş afla aici cu dumneavoastră, dacă ați fi în pericol. Sunt un om cunoscut în această țară.

Opri maşina în fața plajei pustii. Soarele încă dogorea destul de tare. Hildegard îşi şterse pe blugi mâinile umede de transpirație.

— Otto vrea să vadă arma, zise ea. Să vadă dacă este în stare de funcționare. Altfel putem da de bucluc în ultimul moment.

— Vă voi duce mâine acolo, promise Butros. Ne vom întâlni aici la aceeaşi oră. Acum trebuie să vă explic şi să vă arăt câteva lucruri.

El demară către nord, uitându-se cu coada ochiului la nemțoaică. În contrast cu chipul el rigid, trupul mlădios avea unduiri senzuale. Sânii liberi sub tricou erau extrem de provocatori. Trecură peste podul El Gala'a, trecând peste Giza, apoi începură să meargă de-a lungul Nilului. Ashraf începu să-i explice detaliile privind itinerariul, locurile, distanțele. Fata îşi nota totul într-un carnețel. Apoi egipteanul luă drumul spre piramide. La ieşirea de pe Pyramids Road, o cabană modernă, păzită de soldați se ridica pe un promotoriu, în stânga şoselei.

Ashraf încetini viteza.

— Suntem obligaţi să lovim aici. Zise el. Este casa pentru weekend a preşedintelui. Aş vrea să cuneaşteţi locurile…

Cei doi continuară drumul către deşert. Ashraf Butros era tulburat de prezenţa acestei fete înalte şi blonde, atât de diferită de cele cunoscute de el. Era sigur că atentatul nu avea să se producă aici, dar avea chef să se plimbe cu ea în afara oraşului. Spera că se va întâmpla ceva care să-l apropie mai mult de ea. Opri maşina şi lăsă geamul în jos. Un vânt proaspăt sufla dinspre est, plăcut după aerul sufocant din Cairo.

— Mai aveţi ceva întrebări? o întrebă el.

Hildegard îndreptă spre el ochii albaştri şi reci.

— După aceea, ce vom face?

— Dacă totul se desfăşoară cu bine, veţi fi sub protecţia noilor autorităţi şi vă veţi putea odihni. Într-un hotel, desigur…

— Şi dacă totul se duce naibii? întrebă cu brutalitate fata.

— Vă vom scoate din ţară. Totul este pus la punct. În cel mai rău caz, vă veţi refugia la Ambasada Germaniei Democrate.

— Mi s-a acrit de toate ţările astea împuţite, oftă Hildegard. Aş vrea să mă întorc în Germania.

Ea se întinse, iar sânii i se conturară semeţi prin tricou. Ashraf îl privea aţâţat. Cu o altă femeie, nu ar fi aşteptat atât. Asta însă îl paraliza, deşi îl excita atât de mult. El puse mâna pe coapsa plină a fetei şi zise cu o voce schimbată:

— Nu vorbiţi prea frumos despre ţara mea.

Hildegard îl măsură din ochi şi realiză starea în care se afla.

Un zâmbet slab îi lumină chipul când spuse:

— Să plecăm de aici, n-am chef să mă regulez cu dumneavoastră.

Ashraf nu putea să-şi creadă urechilor. Acest mod brutal de a vorbi îl făcu să se roşească până-n vârful urechilor. Răsuci, cheia în contact şi făcu cale-ntoarsă. Hildegard izbucni în râs, apoi se aplecă şi îl mângâie între picioare cu un gest tandru.

— Haide, haide! Sunt o mulţime de fete în jur. Eu, una, am gusturi ceva mai speciale. Dar văd că sunteţi bine garnisit…

Vorbele ei puseră puţin balsam pe rană. Of, fetele astea străine erau imposibile! El se opri în piaţa El Tahrir, în faţa muzeului şi spuse:

— Vin să vă iau mâine, la aceeaşi oră, ca să vă duc să vedeţi arma.

— OK, făcu Hildegard.

Ea ieşi din maşină şi trânti portiera. Egipteanul se uită după silueta ce se mişca în paşi ca de dans, cu şoldurile suple, urmărită de privirile concupiscente ale bărbaților din jur. Pântecele îi ardea. Nu regreta că fusese la întâlnire în locul lui Abu Sayed. Chiar dacă asta însemna un risc pentru el. Acum trebuia să-l convingă pe Mansour ca să le arate nemților prețiosul său Sam 7. Apoi, să termine de pus la punct a doua capcană pentru agentul americanilor. De la Magda şia că americanii lucrează încă pe cont propriu, fără să colaboreze cu Mukhabarat-ul. Asta îl avantaja.

★

Magda Butros abia mai vedea în fața ochilor de supărată ce era. Fusese cât pe-aci să calce un pieton care voia să traverseze strada. Cu o oră mai devreme ar fi fost capabilă să-şi împuşte soțul dacă ar fi avut o armă la ea. Din nou îl urmărise după ce plecase de la birou. Fusese prea intrigată de figura cu moscheia. Convinsă ca Ashraf făcuse totul dinadins şi îşi bătuse joc de ea, observând că este urmărit.

De astă dată însă, se lămurise! Mai întâi, când o văzu pe blonda cu o crupă de invidiat, iar apoi, când văzu că cei doi au plecat spre deşert Torturată de gelozie, Magda se tot întreba unde puteau cei doi să facă dragoste. Desigur, în maşină. Avea să adulmece canapelele. Dar nu asta era important. Ca o nebună, ea apăsă pe accelerație. Trebuia să se răzbune. Imediat. Altfel, putea să-l ucidă. Ca un vârtej, ea intră în biroul lui Mel Smith. Americanul o privi surprins.

— Hei, ce s-a întâmplat? Ai dat cu maşina peste cineva?

— Nu-i nimic, făcu Magda. Unde-i Linge?

— Trebuie să vină peste o oră. Am ceva noutăți pentru el.

Magda Butros surâse cu înțeles.

— Foarte bine. Spuneți-i că accept să cinez cu el diseară.

Capitolul XII

Cu mâinile în buzunar. Ashraf Butros o privea pe soția sa, alb de indignare. Aceasta luase o rochie din dulap şi o îmbrăcase, întrebându-l cu un surâs ambigu:

— Cum arăt?

— Total indecent!

Vocea lui Ashraf fu ca o plesnitură de bici. Magda aşeză cu grijă pe pat rochia din dantelă neagră cu corsaj transparent.

— Oricum, o să mă îmbrac cu ea…

— Unde te duci?

Ea îi răspunse cu un zâmbet angelic:

— Dar tu, tu unde erai în după-amiaza asta? Nu ar trebui să mă întrebi. Ți-am spus doar că am o cină de afaceri cu Mel Smith şi cu prietenul lui.

În seara aceea, Ashraf o găsea pe soția sa deosebit de atrăgătoare, cu machiajul ei sofisticat şi cu pantofii cu tocuri i foarte înalte. Mai ales că folosea un parfum amețitor… El se apropie de ea şi o atinse. O uitase deja pe Hildegard. Magda făcu un salt înapoi.

— Să nu îndrăzneşti să pui mâna pe mine!

Cu mişcări lente, ea îşi scoase halatul de mătase şi rămase într-un sutien negru şi în ciorapii lungi prinşi într-un portjartier fin de culoare roşie. Ashraf crezu că face infarct.

— A, ți-ai pus şi ciorapi!

— De ce. Nu-ți place?

El scoase o înjurătură şi o prinse de umeri.

— Unde te duci?

— Ți-am mai spus. La o cină de afaceri.

— Şi pentru asta trebuie să te îmbraci ca o cocotă?

Ea îşi îmbrăcă rochia fără să se grăbească, atentă să nu agațe dantela şi remarcă cu glas suav:

— Dar, dragă, chiar tu mi-ai cumpărat hainele astea de cocotă. Ca să te excite. Ce vezi rău dacă se mai bucură şi alții?

Ea îşi închise fermoarul de la spate. Îşi aranjă din nou părul şi îşi luă poşeta. Genele false îi dădeau o expresie şi mai provocatoare ca de obicei. Ea se uită în mod ostentativ la micul ceas Seiko, încrustat cu diamante: era ora nouă şi un sfert.

— Sunt deja în întârziere.

Ashraf nu mai înțelegea nimic. Era pentru prima dată când Magda îl provoca astfel.

El îi bară drumul.

— Ce te-a apucat?

— O să-ți povestesc mâine, răspunse Magda zâmbind. Dar tu, ce planuri ai în seara asta?

— Am o întâlnire. Cu un bărbat, adăugă el exasperat.

— La fel ca în după-masa asta.

Magda trânti uşa în urma ei şi alergă la maşină. Soțul ei o privi plecând, cu stomacul prins într-un cleşte de gelozie. Aşadar, ea îl urmărise şi văzuse că s-a întâlnit cu Hildegard. În acea seară, avea întâlnire cu Mansour Karoun... Brusc îi veni o idee, liniştindu-i furia. Magda tocmai îi furnizase un pretext excelent ca să se debaraseze de adversarul său. Un bărbat ca Butros care dobora un străin care-i făcea curte nevestei sale nu era vinovat. Avea să fie lăsat în libertate provizorie. Împuşca astfel doi iepuri dintr-odată.

★

— Dansăm?

Malko o privi pe Magda cu luare aminte. Aproape că nu o mai recunoştea. Stătea picior peste picior într-un fotoliu adânc, cu rochia bine ridicată pe coapsele garnisite cu ciorapi negri de nailon. De sub tivul rochiei se ițea capul roşu al unei jartiere, iar sânii provocatori erau şi mai excitanți sub dantela neagră transparentă. Ochii ei aveau o strălucire neobişnuită, iar glasul avea un accent mai strident. Pe scurt, arăta exact ca o femeie decisă să se dăruie.

— Cu plăcere, răspunse el.

Cinaseră la restaurantul hotelului *Méridien*. Lup în saramură, pate de foi gras şi desert. Magda se servise din belşug cu vin Omar Khayyam, neluându-şi ochii de la Malko. Tot ea insistă după aceea să urce la etajul 23, la night-club. Ea se îndreptă către ringul de dans.

Îndată ce o simți lipindu-se de el, toate îndoielile lui Malko se risipiră. Magda Butros se freca de el ca o pisică în călduri, agresându-l cu muntele lui Venus şi cu capul sprijinit de gâtul său. Când îi puse mâna pe coapsă, ea se lipi şi mai tare de el. Dansară astfel trei slow-uri la rând. Fără să schimbe nicio vorbă, lucru de altfel inutil. Brațele Magdei erau încolăcite în jurul gâtului lui Malko. Acesta simți o căldură în pântece, iar alcoolul îi accelera fluxul de sânge. Când orchestra schimbă ritmul, tânăra femeie se uită la ceas şi spuse:

— Să plecăm.

Ashraf Butres aştepta singur în Mercedesul său, cu toate luminile stinse. Maşina staționa pe străduța pe care se afla Consulatul Italiei. Avea la îndemână un pistol automat, cu un glonț pe țeavă.

Era ora unu şi jumătate noaptea. El era nebun de furie. Se amăgea singur la gândul că cina începuse târziu şi că Magdei îi plăcea enorm să danseze. O şi vedea parcă în brațele bărbatului blond. Din cauza enervării sale, fusese destul de brutal cu Mansaur care tergiversa lucrurile, iar întâlnirea cu nemții fusese fixată pentru a doua zi. La gândul că Magda îl înşela, îi venea să o ucidă. Ca să-şi mai omoare timpul, îşi aprinse pipa, iar fumul parfumat îi făcu bine.

Magda apăsă cu hotărâre pe butonul etajului 10. În ascensor mai erau şi alte persoane, iar Malko nu făcu niciun comentariu. Spre încântarea sa, ceilalți bărbați se uitau la Magda cu ochi pofticioşi. Când liftul se opri. Magda ieşi cu paşi siguri şi, fără să privească în urma sa, se îndreptă spre apartamentul lui Malko.

El îi deschise uşa, iar ea se duse direct spre pat şi se lungi pe el.

— Dă-mi ceva de băut. Un coniac.

Malko scoase o sticlă de Gaston De Lagrange şi umplu pe jumătate un pahar rotund. Ea bău totul dintr-odată. Puse paharul pe covor şi se lăsă pe spate, cu piciorul stâng îndoit, iar cu dreptul în afara patului. Capul ei era îndreptat către Malko într-o invitație mută. Când buzele lor se întâlniră, mâna egiptencei se crispă pe gâtul lui Malko şi îl lipi de trupul ei. Limba Magdei era ca un lasou. Malko îi cuprinse genunchiul în palmă, apoi alunecă pe picior în sus. Magda fremăta, iar sărutarea ei deveni şi mai înfocată. Când degetele lui îi atinseră pielea de deasupra marginii ciorapului, ea îl muşcă de buză. Mâna lui urcă în continuare până îi atinse pântecele. Nu mai apucă însă să o mângâie, căci egipteanca îl trase peste ea.

Rămaseră înlănțuiți un moment, apoi el se eliberă în grabă, îi ridică rochia şi o pătrunse lent. Corpul Magdei fu scuturat ca de frisoane. Cu o mână, Malko o cuprinse de spate ca să o tragă spre el. Iar cu cealaltă, o susținea de ceafă.

Imediat. Magda începu să se mişte ritmic, într-un tangaj senzual, ce se acceleră din ce în ce mai tare. Malko o simți încordată la maximum, concentrată asupra plăcerii. Brusc ea rămase nemişcată şi scoase un țipăt scurt, urmat de o suită de gemete întretăiate. Era atât de bine, încât Malko juisă şi el. Cei doi rămaseră încleştați minute în şir fără să scoată nicio vorbă. Machiajul Magdei se stricase, dar ochii ei erau la fel de strălucitori.

— Nu eram sigură că voi face dragoste cu dumneavoastră când am venit aici, zise ea în cele din urmă. Voiam doar să-i dau o lecție soțului meu.

— Cu toate astea, ați fost destul de provocatoare…

Magda îl privi tulburată.

— Ştiu că m-am purtat ca o femeie ordinară. Dar când m-ați atins, nu am mai avut chef să mă prefac. Ştiam că voi fi a dumneavoastră. Şi v-am dorit.

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să plec…

Malko o prinse de mâini.

— Mai stați un pic.

Ea se zbătu râzând, răsucindu-se cu fața în jos. Malko profită şi îi desfăcu fermoarul rochiei, apoi o mângâie pe spatele gol. Magda se potoli ca prin farmec.

— Ce mâini plăcute aveți! oftă ea.

Malko îi desfăcu şi sutienul. Magda părea că nu observă. Cu mişcări gingaşe, el îi scoase rochia şi sutienul. Sânii ei erau grei, albi şi duri. Magda închise ochii când simți mâinile lui Malko pe ei.

— Era păcat să şifonați această rochie frumoasă, spuse Malko încetişor. Ea îl ajută să o dezbrace, rămânând numai cu ciorapii şi portjartierul. Malko se întinse peste ea, cuprinzându-i sânii în palme şi jucându-se cu sfârcurile lor. În contact cu pielea caldă, simți cum se excită iar. O posedă din nou. Pe la spate. Imediat, ea se dezlănțui, cu chipul ascuns în aşternut, gâfâind la fiecare zvâcnitură a lui Malko.

El se abținu. Nu ştia dacă va mai putea avea o altă şansă de a profita de această superbă femelă. La urma urmelor, de ce să nu-şi satisfacă toate poftele?

Când Magda îi înțelese intențiile, scoase un țipăt şi încercă să scape de sub trupul lui. Malko însă o țintui de pat cu o mişcare lipsită de brutalitate, dar eficace. Tânăra femeie țipă, dar nu de durere…

Malko începu să o lucreze pe-ndelete. Ea se lăsă în voia lui de parcă ar fi fost moartă. Malko era în culmea încântării. Luase femeia altui bărbat, care, în plus, era şi adversarul său…

Încetul cu încetul, simți că fesele violate de el se pun în mişcare. Magda se mişca imperceptibil. Magda îi venea în întâmpinare, nelăsându-l să iasă din ea. Malko simți că nu mai poate rezista mult. Cu un elan suprem, el o penetră până la rădăcină, explodând. Ea țipă de parcă ar fi juisat a doua oară. Din nou rămaseră nemişcați, ceva mai mult ca prima oară. Parfumul Magdei, amestecat cu sudoare, avea un miros acrişor. Ea se răsuci cu o grimasă de durere. Chipul îi era răvăşit de plăcere, ochii ei aveau cearcăne negre, iar gura îi era umflată. Un ciorap se desfăcuse, iar jartiera roşie era răsucită ca un şarpe.

— M-a durut, dar a fost extraordinar, zise ea, aprinzându-şi o țigară. Malko o privi gânditor. Ce transformată era! Ea lăsă în jos ochii umbriți de genele lungi.

— Poate că nu mă credeți, dar este pentru prima dată când îl înşel pe Ashraf.

— Sunt flatat să aud asta, zise Malko.

— Probabil că nu voi mai face niciodată dragoste cu dumneavoastră.

— De ce ați făcut-o în seara asta?

— Pentru că l-am văzut pe Ashraf cu o femeie. Am văzut cum a plecat cu ea.

— Credeți că asta va aranja lucrurile?

— Nu, dar aşa mă simțeam eu mai puțin ridicolă.

Malko se simți puțin ruşinat de a fi profitat de această situație. Magda se ridică. În ciuda oboselii, Malko încă o mai dorea. Ea îl privi ciudat.

— Am impresia că mi-ați făcut un copil, zise ea. Niciodată nu am simțit asemenea împlinire.

Poate împrejurările fuseseră de vină. Ea îşi îmbrăcă rochia, iar el o ajută cu fermoarul. Magda îşi refăcu machiajul.

— Vă rog să mă conduceți, sunt incapabilă să şofez.

Era normal, mai ales că mai şi băuse…

Malko ar fi dorit să o mai rețină, să o aibă alături de el când se va trezi în zori, dar fu nevoit să i se supună. Ei coborâră din hotel, traversară holul şi ieşiră afară.

Magda se opri brusc şi scoase un strigăt.

— Dumnezeule! Uite-l pe Ashraf!

Malko văzu un Mercedes negru, cu farurile stinse şi cu o antenă telefonică. Magda îl privi cu chipul obosit.

— Nu trebuie să ne vadă.

Deja îi văzuse. Malko se blestemă că nu-şi luase revolverul. Era prea târziu. El o trase pe Magda de braț.

— Să urcăm din nou. Rămâneți la mine până dimineață.

— Nu. Nu vreau să ies de aici în rochie de seară ca o târfă. Unde vă este maşina?

Ea o luă la fugă şi pătrunse pe scărița ce lega intrarea în hotel de parchig. Malko descuie uşa maşinii lui.

— Urcă repede.

Mercedesul aprinsese farurile. Malko porni. Magda nu mai scotea nicio vorbă. După ce făcură un ocol considerabil ei se opriră în fața casei Magdei. Ea îl privi. În ochi i se citea frica.

— Veniți cu mine. Mi-e frică să nu mă aştepte în casă.

Era greu de refuzat. El opri motorul şi coborî. Magda plecă fugind spre peronul casei. Deodată se opri brusc. Silueta unui bărbat apăru din grădina ce înconjura casa. Bărbatul era ras în cap. Ashraf Butros avansa spre Malko ținând în mână un revolver automat.

Capitolul XIII

Magda Butros scoase un țipăt sălbatic şi se aruncă între cei doi. Ashraf întinse brațul, cu degetul crispat pe trăgaci, urlând:

— Wişka![20] Pleacă de acolo!

20 Târfă! (n.a.)

Dintr-o străfulgerare. Malko îşi dădu seama de situaţie. Viaţa sa depindea acum de Magda. Dacă ea îşi asculta soţul, acesta avea să-şi golească arma în pântecele lui. Nu ar fi trebuit să-şi lase pistolul la hotel... Magda se năpusti asupra armei şi reuşi să-l prindă de pumn pe soţul ei. Cu viteza unei cobre, ea îşi înfipse dinţii în mâna lui făcându-l să scape pistolul. Ashraf scoase un ţipăt de durere.

Cu o lovitură de picior. Malko îl proiectă sub o maşină ce staţiona acolo. Lupta devenise egală...

Ashraf Butros se aruncă în patru labe să-şi recupereze arma. Magda se întoarse spre Malko şi spuse cu o voce aproape calmă:

— Plecaţi, altfel riscăm să se enerveze din nou.

Zis şi făcut. El se urcă la volanul maşinii sale. Ashraf urla ca un apucat:

— Târfă! Eşti o târfă ordinară!

— Nici tu nu eşti mai breaz, se auzi răspunsul Magdei.

Malko demară. În oglinda retrovizoare, el o văzu pe Magda intrând în casă, urmată de soţul ei.

Magda Butros îşi aruncă geanta într-un colţ al camerei şi îşi înfruntă soţul. Cu chipul răvăşit de furie, acesta o privea cu ură. Ar fi vrut să o ucidă.

— Ticăloaso! Te-ai culcat cu nenorocitul ăla!

— Ce te face să crezi că am făcut-o? îl întrebă ea calmă.

Ashraf o apucă de braţ şi o târî în faţa oglinzii.

— Uită-te la tine! Uită-te la ochii tăi!

Într-adevăr, numai aer de femeie cinstită nu avea... Ea se întoarse şi spuse simplu:

— Am băut mult în seara asta. Mă simt extrem de obosită. Lasă-mă acum, vreau să dorm. Oricum, tu mai înşelat azi cu o târfă blondă. Te-am văzut cu ochii mei.

Ashraf îşi recuperă pe loc sângele rece. După ce se gândi puţin, spuse:

— Aceea nu era o târfă. M-am întâlnit cu ea din alt motiv.

— Ce motiv?

— Nu ştiu dacă pot să-ţi spun...

Magda ridică din umeri.

— Aceleaşi poveşti dintotdeauna... Numai minciuni gogonate.

Ashraf se apropie de ea.

— Nu-i adevărat. Este vorba de un complot împotriva preşedintelui Sadat. Fata aceea este o teroristă germană, venită aici ca să ia parte la atentat. Am primit sarcină de la şefii mei să o supraveghez.

Magda se uită cu atenție la soțul ei. Brusc îşi dădu seama că acesta spunea adevărul.

— Ce istorie mai e şi asta? făcu ea cu o voce mai moale, lăsându-se să cadă pe canapea.

Ashraf începu să-i povestească despre cum amicul său, Mohammed Riah, numărul 3 în Mukhabarat, îi ceruse să se prefacă a fi în opoziție şi să intre în cercul complotiştilor. Ori de câte ori dădea cu ochii de piciorul ei dezgolit deasupra ciorapului, îşi simțea gura uscată.

— Ar fi trebuit să-i laşi să-şi facă treaba, oftă Magda.

Cunoscându-i aversiunea față de preşedinte, această reacție nu-l surprinse pe Ashraf. După un moment de tăcere, el puse mâna pe genunchiul rotund.

— Lasa-mă. Făcu Magda făsă să se mişte.

Fără să scoată o vorbă, Ashraf o luă în brațe şi începu să o sărute frenetic. Mai întâi, Magda nu-i răspunse la sărutări.

Atunci, el începu să o muşte şi să o lingă peste dantela neagră. Când se întoarse la fața ei. Magda era deja docilă. Ca să nu rupă vraja, el îşi scoase membrul de care era atât de mândru şi îl înfipse în pântecele femeii sale. Întâlnirea lor fu atât de puternică, încât orgasmul i se declanşă imediat. El explodă la câteva secunde după ea. Fusese minunat. Magda îl împinse uşurel.

— Nu mai pot!

— Ți-ai făcut norma în seara asta. Ripostă el cu ranchiună în glas. Doar erai la hotelul lui şi ştiu că te-ai dus în cameră la el. M-am interesat.

Ea îl privi drept în ochi, apoi zise cu o voce ce trăda o anumită tandrețe.

— Ascultă, vrei să-ți spun adevărul? Chiar am avut de gând să te înşel. De aceea m-am şi dus la el. M-am lungit pe patul lui. Am cochetat cu el.

— Şi apoi, te-a avut.

— Nu. N-am putut să o fac. Deşi băusem o grămadă, n-am putut să o fac. M-am ridicat şi am plecat. Acum, nu mai vreau să vorbesc de asta. Dacă te vei potoli şi nu vei mai trage clopotele la toate târfele, nici eu nu o să te înşel. Altfel, până la urmă, cine ştie… Să ne culcăm. Mor de somn.

Ashraf se culcă. Prefera să-şi creadă soția. Magda adormi îmbrăcată şi fără să se demachieze. Fusese o seară grea… îşi spuse că se comportase ca o târfă ordinară.

★

Mansour Karoun o măsura dezgustat pe Hildegard Müller ai cărei sâni îl sfidau prin cămaşa transparentă. Ea sosise la întâlnirea cu Ashraf Butros împreună cu Otto. Ca să dejoace o eventuală urmărire, cei doi lăsaseră motocicleta lângă terenul de golf. Otto Mainz se afla în interiorul bungaloului şi examina lansatorul de rachete. Integristul îi spuse lui Ashraf în arabă:

— Ai de gând să lucrezi cu târfa asta?

— Nu cu ea, ci cu tovarăşul ei, îl corectă Butros. Au venit împreună. Ea trage foarte bine cu revolverul, ştii doar că a ucis doi bărbați în Germania…

Asta nu-l impresiona prea mult pe Mansour. Celelalte bungalouri erau pustii şi noaptea se lăsase de o jumătate de oră. Era de preferat. Mansour nu ar fi vrut ca Hildegard să fi fost văzută de cineva în casa lui. Ashraf îi spuse fetei râzând:

— Ştiți că soția mi-a făcut o scenă de gelozie din cauza dumneavoastră.

— Ah, de ce?

— Ne-a văzut împreună.

Tânăra se crispă imediat.

— Când? Ieri?

El îi observă nervozitatea şi se corectă.

— Nu. A fost o simplă întâmplare. A trecut pe lângă noi şi ne-a văzut. Din păcate, n-am făcut nimic…

— Viața-i nedreaptă uneori, zise nemțoaica.

Ea nu mai avu timp să continue. Otto tocmai ieşea din casă.

— S-ar putea să funcționeze, spuse el. Pare în stare bună, iar bateria este încărcată. Cu tipul acesta de arme însă, nu se ştie niciodată. Se poate ivi ceva chiar în ultimul moment. În fine, vom vedea.

— Ați folosit adesea genul acesta de armă?

— De vreo zece ori, zise neamțul. Este simplu. Mai ales când ținta este în apropiere.

— Vin să vă caut la hotel pe la nouă dimineața, zise Butros. Vom veni împreună aici ca să luăm lansatorul şi plecăm apoi spre obiectiv.

Mansour asculta conversația fără să înțeleagă. Ashraf îi traduse, iar el aprobă.

— Acum, plecați. Vreau să mă rog.

Hildegard tocmai voia să coboare din maşina lui Ashraf Butros oprită pe strada Qasr El Nil, când se opri ca fulgerată. Un bărbat tocmai se urca la volanul unei maşini 504 ce era parcată în față la Air France. Tânăra nemțoaică exclamă furioasă:

— *Gott în Himmel!*

Otto se întoarse brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Tipul acela. Este blondul de la ruine. Credeam că a murit.

Ashraf înghiți în sec. Cei doi nemți scăpărau de furie privind la maşina 504 ce se îndepărta. Un timp, ei vorbiră în limba lor. Apoi Otto îi spuse cu vocea alterată:

— Am terminat. Vă lăsăm baltă! Ne-ați luat drept nişte tâmpiți. Tipul ăla ne-a urmărit tot timpul. N-avem chef să ne trazim cu lațul în jurul gâtului... Trebuia să-l eliminați demult. Am avut încredere în voi. Mâine ştergem putina. Gata.

Cei doi se pierdură în întuneric, lăsându-l pe Ashraf consternat. Alergă repede după ei şi îi prinse din urmă la intrarea în hotelul *Tulip.*

— Bărbatul acela nu este periculos. Îl avem continuu sub control. Oricum, urmează să-l eliminăm. Aveți paşapoarte false şi ar fi de ajuns un simplu telefon la Ambasada Germaniei de Vest ca poliția egipteană să vă bage la zdup...

Otto spuse rânjind:

— OK. Dar ar fi suficient, ca odată închişi, să povestim ce trebuia să facem noi aici ca să primim felicitări. Credeți că Mukhabarat-ul n-ar fi fericit să pună laba pe prietenul dumneavoastră care deține un Sam 7? Şi să descopere întreaga filieră? Chiar şi dumneavoastră ați fi în pericol. Doar i-ați mărturisit deja lui Hilde că sunteți o persoană de vază.

Ashraf simți că-i îngheață sângele în vine.

— Ascultați-mă. Dacă renunțați la tot, vom fi cu toți într-un mare rahat. Doar nu vreți să fiți returnați în Germania de Vest. Terminați-vă treaba aici şi totul va fi bine…

Urmă o nouă discuție în limba germană, apoi Otto îi spuse:

— OK. Dar cu o singură condiție. Vrem să vedem cadavrul blondului. De nu, cu risc sau fără risc, noi plecăm. Iar dumneavoastră o să fiți şi mai în rahat decât noi…

Capitolul XIV

Abu Sayed mânca nişte frigărui din carne de cămilă direct pe duşumeaua camerei ce îi servea drept laborator, când auzi paşi pe scară. Cu o mişcare automată, el apucă pistolul-mitralieră Scorpio ce nu-l părăsea niciodată. Era însă doar proprietarul său.

— Vă caută un prieten. Îi spuse el.

Palestinianul simți cum i se strânge stomacul. Nimeni nu cunoştea ascunzătoarea asta, în afară de Mansour Karoun. El coborî în fugă scara neagră de murdărie şi se trezi cu Ashraf Butros! Îl cuprinse o furie oarbă, dar egipteanul nu-l lăsă să spună niciun cuvânt.

— L-am văzut pe Mansour la moscheie. S-a ivit o problemă gravă.

— Şi dacă v-a urmărit cineva? făcu Sayed roşu la față.

— Nu m-a urmărit nimeni. Îmi cunosc doar meseria. Ştiu cum să dejoc orice urmărire.

El privea curios şirul de pachete de mărimea unor țigări groase, aliniate pe duşumea. Palestinianul nu-i lăsă timp să întrebe ceva.

— L-ați ratat şi a doua oară pe agentul american, spuse el cu reproş.

— Partea proastă e că l-au văzut cei doi germani şi nu mai vor să colaboreze…

Palestinianul dădu din cap, descurajat. Aşa se întâmplă când vrei să faci treabă cu nişte diletanți…

— Au perfectă dreptate. Ar fi o nebunie…

— Nu-i adevărat. Eu dețin controlul asupra situației. Mukhabarat-ul nu va afla nimic de la el. Trebuie totuşi să scăpăm de tipul ăsta. Este condiția fără de care nu vor accepta să dea lovitura. Dumneavoastră sunteți un specialist… Cu explozivii pe care îi aveți, este uşor…

Abu Sayed îl privi de parcă ar fi spus o enormitate. Era clar că egipteanul habar nu avea pe ce lume se află. Cu un zâmbet ironic, îi spuse:

— Accept numai dacă am la dispoziție cincisprezece zile. Vreți să enervăm Mukhabarat-ul? Nici nu s-au liniştit bine spiritele cu explozia de la *Sheraton.* Aşa că nu este momentul să tulburăm iar apele. Sunteți la dumneavoastră acasă şi puteți găsi mai uşor o soluție. Eu unul am fost angajat pentru o treabă precisă, restul nu mă priveşte. Deja am riscat enorm ca să-i fac pe plac dementului acela de Mansour.

Văzând stupoarea de pe chipul lui Ashraf, el adăugă:

— Spuneți-i lui Mansour că e treaba lui. Şi, mai ales, nu mai veniți pe aici. Ne aflăm într-un cartier popular, unde se află totul.

Ashraf Butros ştia că palestinianul avea dreptate. Venind aici, în această casă, încălcase toate regulile impuse de securitatea acțiunii. Însă se simțea prins într-un angrenaj ce îl depăşea.

Abu Sayed îl conduse la ieşire. Ashraf se întoarse la cafenea. Dar Mansour dispăruse. Intră şi în moscheia pustie. Îi era imposibil să-l sune, căci nu avea telefon, iar ca să meargă la el acasă, era un risc prea mare… Butros se urcă în maşina sa Renault, mai discretă decât Mercedes-ul şi coborî pe strada Al Azhar. Circulația lentă îi permise să reflecteze la situație. Agentul americanilor trebuia lichidat în douăzeci şi patru de ore.

★

Malko formă pentru a douăzecea oară numărul lui Mel Smith. Nu răspundea însă nimeni. La Cairo nu te mai mira nimic… în vreme ce Krisantem stătea de pază în fața hotelului *Tulip,* el trecea în revistă situația, instalat confortabil în balconul apartamentului său. Situația era dramatică. Ajunsese să se joace de-a v-ați-ascunselea cu cei doi terorişti germani, în timp ce complotul se urzea chiar sub nasul său. Nu poseda nici infrastructura necesară şi nici aparatură potrivită ca să ducă la bun sfârşit treaba. În plus, se afla într-o țară străină, a cărei limbă nu o vorbea, iar Magda Butros dispăruse de la incidentul cu soțul ei, întâmplat cu două zile în urmă.

Era imposibil să mai continue aşa.

El îşi puse haina şi plecă pe jos către sediul centralei CIA. Bineînțeles, Mei se afla în biroul său. Malko se aşează în fața americanului.

— Mei, nu mai putem să ne jucăm cu focul.

— Ce vreți să spuneți? făcu Smith.

— Vreau să spun că trebuie să prevenim Mukhabarat-ul în legătură cu cei doi terorişti germani. Riscăm să se întâmple o catastrofă. Dacă nu ar pune la cale ceva serioas, nu ar fi atentat la viața mea. Iar faptul că acum mă lasă în pace, înseamnă că nu-i mai jenez. Nu vi se pare deloc suspect?

Mel Smith oftă.

— Aş fi vrut să le ofer egiptenilor soluția pe tavă. Aşa au procedat şi israelienii acum trei ani.

— Vă înțeleg, dar vă jucați cu o bombă cu explozie întârziată, fără să ştiți momentul în care va arunca totul în aer. Dacă în curs de patruzeci şi opt de ore nu am descoperit nimic, va trebui să spunem totul Mukhabarat-ului.

— După atentatul de la *Sheraton,* însuşi Sadat a dat instrucțiuni precise pentru găsirea lui Abu Sayed... Nu trebuie subestimat. Dacă oamenii lui nu-i aduc pe vinovați pe tavă, s-a zis cu ei. Sadat a eliminat toate rețelele opoziției din țară în loc să le pună sub observație.

— Aş avea nevoie de Magda Butros, zise Malko. Am senzația că soțul ei a acaparat-o de tot. Nimic nu-i mai uşor decât să supui o nevastă infidelă...

Mel Smith zâmbi cu subînțeles.

— Sunt sigur că farmecul dumneavoastră european va ieşi din nou învingător. Eu am ales-o pe Magda ca să lucreze pentru noi, tocmai pentru că este o femeie excepțională. Vă urez noroc.

Malko ieşi din nou în strada plină cu gaze de eşapament. Era timpul să-l caute pe Krisantem.

★

De la o fereastră a restaurantului *Méridien,* Magda Butros privea la înaltul turn neterminat al noului *Sheraton,* aflat de cealaltă parte a Nilului. Fusese puțin stingherită să vină cu soțul ei aici, unde cu două zile mai devreme se destrăbălase cu Malko. Ashraf insistase, desigur nu din cauza unei mâncări excelente. El se arătase excesiv de tandru, învăluind-o cu priviri arzătoare şi atingând-o cu piciorul pe sub masă. Era încântată şi tulburată. Era deci suficient să-şi înşele bărbatul ca acesta-să devină blând ca un mieluşel... Cu toate acestea, avea impresia că ceva îl preocupă, după nervozitatea cu care făcea cocoloaşe din fărâmiturile de pâine.

— Ce-i cu tine? îl întrebă ea.

— Mă gândeam la amantul tău, zise el cu brutalitate. Îmi pare rău că nu l-am omorât.

Ea zâmbi tandru.

— Nu fii prostuț. Ai fi avut necazuri. Nu-mi mai vorbi de el. Nici nu este amantul meu şi ți-am spus că nu-l mai văd. Cel puțin în particular...

— Ştii de ce a venit în Egipt?

— Desigur. Lucrează pentru CIA. Este pe urmele unui complot urzit împotriva lui Sadat. De ce?

— Nu-ți mai aduci aminte ce ți-am spus aseară? În legătură cu fata cea blondă?

— Ba da. Aşa că amândoi lucrați în aceeaşi problemă...

Ashraf o privi cu un zâmbet ciudat.

— De ce mă priveşti aşa?

— Te-am mințit, spuse Ashraf în şoaptă. Magda îşi scutură pletele negre, cu un zâmbet trist.

— Eram sigură. Şi când te gândeşti că aproape te-am crezut.

În ochii ei erau lacrimi. Ashrat o luă de mână.

— Nu-i ce crezi tu. E adevărat că am întâlnit-o pe blondă din motive politice. Numai că eu nu lucrez pentru Mukhabarat, ci împotriva lui.

— Împotriva lui! Ce vrei să spui?

— Nu încerc să denunț acest complot, ci fac parte din el.

Ea rămase tăcută câteva clipe, digerând cele auzite, apoi, cu o voce schimbată, spuse:

— Eşti nebun de legat!

— Credeam că nu-l agreezi pe Sadat, remarcă el.

— Bineînțeles că nu, dar...

Ea lăsă fraza neterminată. Apoi murmură:

— Poate fi periculos.

— Ştiu asta. Există cineva care mă urmăreşte. În clipa când va avea o certitudine, mă va denunța Mukhabarat-ului. Este chiar bărbatul cu care te-ai întâlnit

— Ce?

Ea tăcu. Chelnerul venise să ia comanda. După ce acesta se îndepărtă, Magda simți un nod în gât. De când îl cunoscuse pe Ashraf, ştiuse că ambiția îl va împinge să facă o nebunie Şi iată că avusese dreptate. Avea cincizeci de milioane de dolari, o nevastă superbă şi era în anturajul lui Sadat. Ce-şi putea dori mai mult?

— Ce te împinge să faci asta? îl întrebă ea.

— Vreau să fiu şeful Egiptului, zise el cu o voce gravă. Prietenii mei saudiți mi-au dat să înțeleg că ar trebui să facem ceva ca să aducem țara în sfera de influență arabă... Iar eu voi fi artizanul acestui deziderat. Numai că, pentru moment, mă aflu într-un moment prost.

Magda închise ochii. O apucase amețeala. Şi ea, care lucra pentru americani, cei mai credincioşi aliați ai preşedintelui!

— Renunță! Este o nebunie tot ce vrei să faci!

— Este prea târziu! Am intrat deja în legătură cu complotiştii. Dacă m-aş retrage acum, risc să mă denunțe. Oricum, agentul americanilor este pe urmele mele. Dacă nu scap de el imediat, sunt pierdut. Suntem pierduți, se corectă el.

— De ce îmi spui toate astea? îl întrebă ea cu o voce plângătoare. Este oribil. Îl simpatizez pe acest bărbat.

— *Wişka.* Făcu scârbit Ashraf. Este normal după ce te-ai tăvălit cu el.

— Ți-am mai spus, nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci nu trebuie să-ți pese de el.

Ea scăpă paharul din mână.

— Nu vreau să mai ascult nimic! strigă ea. Trebuie să renunți şi basta. Eu voi încerca să te apăr dacă pot.

— Sigur că poți, spuse Ashraf cu răceală. Trebuie însă să mă ajuți să scap de acel tip. Odată ce nu te-ai culcat cu el, n-are importanță.

Magda era profund tulburată. Nu fusese amestecată până acum într-o crimă. Gestul violent al soțului ei o flatase oarecum. Acum îi cerea să-i fie complice. El o privi drept în ochi.

— Ei, accepți să mă ajuți? Sunt soțul tău. Doar nu mă vei pune în balanță cu un străin care, în plus, m-a făcut ridicol.

Magda era profund îndrăgostită de soțul ei, iar amintirea lui Malko îi ardea în sufletul şi trupul. Se simțea îngrozitor de vinovată.

— Ce vrei să fac?

Butros nu-şi arătă satisfacția. Vocea îi fu neutră, de parcă era vorba de ceva lipsit de importanță.

— Trebuie să-l lichidez fără să pară o crimă. Pentru asta, am nevoie să-i spui anumite lucruri. Are încredere în tine şi nu i se va părea nimic suspect.

Magda era înspăimântată, dar nu mai putea da înapoi. El plăti consumația şi o întrebă:

— Vrei să mergem să dansăm?

Ea dădu din cap că nu şi se îndreptară către lobby. Până acasă nu mai vorbiră deloc. Ashraf se vârî în pat lângă soția sa şi începu să-i explice ce trebuie să facă.

Cu mult mai târziu, când se lumina de ziuă, Magda îl auzi pe soțul ei că se scoală şi se îmbracă.

— Unde te duci?

— Am o întâlnire, spuse el. Nu fi îngrijorată.

El ieşi din cameră în vârful picioarelor. Siluetele minaretelor se decupau în lumina zorilor, iar străzile erau încă pustii. El se îndreptă spre moscheia Al Hussein, unde Mansour îşi spunea prima rugăciune a zilei.

Integristul asculta planul lui Butros fără să scoată un cuvânt, cu nelipsitul şir de mătănii de chihlimbar în mână. În moschee era puțină lume, fapt ce primejduia contactul lor. Integristul părea însă că nu-i pasă... În cele din urmă, întrebă:

— Cine va conduce?

Ashraf tăcu. Mansour spuse cu răceală:

— Bine, voi conduce eu.

Butros ezită.

— Este foarte periculos... Ați putea fi rănit.

Arabul ridică din umeri.

— Ce importanță are? O fac pentru Islam. Chiar dacă mor, principalul e că planul meu se va realiza. Voi fi un martir al cauzei noastre...

Butros îl privi cu un oarecare respect. Asemenea oameni erau capabili să schimbe lumea. Împreună cu integristul el rezumă întreg planul. După ce se despărțiră, Ashraf nu se mai gândi la pericol. Ştia că agenții din Mukhabarat făceau adesea sondaje în legătură cu el şi că un tip ca Mansour era în permanență supravegheat. Deşi putea fi învinuit de multe lucruri, puțin îi păsa... Cu mult mai mult îl supăra faptul că femeia lui se culcase cu agentul americanilor. Acest lucru nu va mai avea atâta importanță după ce acesta va fi mort.

Trecu prin fața palatului prezidențial unde îşi avusese cândva biroul. Acele timpuri aveau să se întoarcă... Curând ajunse în centru. Recepționerul de la hotel *Tulip* îl privi surprins când întrebă de cei doi germani.

— Încă dorm, zise el.

Butros îi strecură o bancnotă de o livră.

— La ce cameră?

— La 12, în capătul culoarului, pe partea stângă.

Culoarul era de o murdărie de nedescris. Pe pereți umblau gândacii într-o veselie. Butros bătu de trei ori în uşa cu numărul 12.

— Cine este? întrebă o voce de bărbat în germană.

— Prietenul dumneavoastră, zise Butros.

Uşa se deschise şi fu lăsat să intre în cameră. Avu timp că vadă o crupă cambrată şi cărnoasă, în momentul în care Hildegard, goală puşcă, se vâra în pat. Otto, cu o mână băgată sub un prosop, îl recunoscu pe Butros. Se linişti şi scoase mâna înarmată cu un Random 9 automatic.

— Ce doriți? îl întrebă el.

Hildegard îşi aprinse o țigară. Ashraf nu putea să-şi dezlipească ochii de la ea. Ridicată în şezut, ea era goală până la brâu. Ce impudice erau străinele acestea... Ashraf zâmbi.

— Am veşti bune pentru voi. Vom face ce ați cerut.

El le explică celor doi ce au de făcut. Nu păreau prea entuziasmați.

— Este pentru ultima oară că vă mai luăm în seamă... Bine. Unde vă putem găsi?

— Aveți o hartă a Egiptului?

Hippiotul se ridică şi căută într-un sac de voiaj de unde scoase o hartă.

Ashraf o examină cu atenție.

— Iată. Locul este la cincizeci de kilometri depărtare de Cairo. Acolo veți vedea maşina mea.

El plecă. În timp ce cobora scara sordidă îşi simțea inima mai uşoară. Totul era pus la punct pentru a-l elimina pe agentul americanilor. Astfel scăpa şi de amantul soției sale.

★

Magda Butros îl atrase pe Malko în biroul ei, cu un surâs fermecător.

— Domnul Smith mi-a spus că aveți nevoie de mine, ca să-i urmăriți pe cei doi germani. Am să vă dau o veste bună. Am dat recepționerului nişte bani ca să-mi spună dacă vine cineva la ei.

— Minunat, zise Maiko. Am putea lua cina împreună ca să mai discutăm.

O umbră trecu prin ochii frumoasei femei.

— Nu pot. Sunt invitată la o cină. Poate mâine.

Ultimatumul dat lui Mel Smith expira a doua zi. După aceea, eliberat de sarcina sa, putea să consacre arzătoarei egiptence timpul pe care îl merita.

Capitolul XV

— Magda Butros doreşte să vă vadă, îl anunță Mel Smith pe Malko, de cum îl văzu intrând pe uşă. Este alături…

Malko dormise prost. Visase că iubitul său castel ardea, iar logodnica sa Alexandra îl înşela cu un arab ce semăna tare bine cu Ashraf Butros. El intră cam abătut în biroul egiptencei. Din ajun, încetase să mai păzească hotelul *Tulip.* Aşa cum se înțeleseseră. Magda îl primi cu mâna întinsă.

— Bună ziua.

Vocea era de o veselie forțată. Malko puse acest lucru pe seama scurtei lor aventuri. Îi sărută mâna şi o întrebă:

— Aveți ceva noutăți?

— Da, cei doi germani au de gând să plece din Cairo. Mi-a spus recepționerul. Au anunțat că vor pleca după-masă.

Era ora unsprezece. Plecarea aceasta demonstra că tot dispozitivul se demontase, ori, dimpotrivă, că intrau în faza finală. Asta schimba totul.

— Vă mulțumesc, spuse el.

— Vă rog să nu vă supărați, dar astăzi nu pot să mă ocup de dumneavoastră, am de întocmit un raport pentru domnul Smith.

— O să mă descurc eu, zise Malko.

El coborî scările. Cine ştie unde îl vor mai duce şi astăzi cei doi „turişti". De astă dată va avea grijă să nu mai cadă în vreo capcană.

— Iată-i că pleacă.

Krisantem venise în fugă ca să-l anunțe pe Malko. Acesta aştepta în interiorul Agenției Air France. Maşina lor se afla parcată pe strada Bassiumi. Malko şi turcul mai erau încă înăuntru, când motocicleta trecu lent prin fața lor. Cei doi nemți purtau caschete de protecție integrale, ceea ce îi făcea să pară identici. Malko le dădu un avans de o sută de metri, apoi se luă după ei.

Cei doi procedau ca şi prima dată! Intrară în viteză pe Pyramids Road, iar lui Malko îi era greu să poată păstra distanța necesară. De fiecare latură a şoselei se ridicau dune cât vedeai cu ochii. Şoseaua mergea drept către sud. După ce se uită pe o hartă, Elko spuse:

— Ne îndreptăm către oaza Al Faiyum. Se află la patruzeci de kilometri de aici. De acolo pleacă un drum spre Libia şi un altul spre Luxor şi Sudan…

— Dacă apucă pe drumul spre Libia, îi abandonăm, zise Malko.

Motocicleta rula cu 70 de kilometri la oră. Malko se integră într-un mic convoi de taxiuri colective ca să treacă neobservat. Operațiunea fusese ori decomandată, ori amânată. Nemții se întorceau în sanctuarul lor libian.

— Atenție, accelerează! strigă Krisantem.

Rulau de aproape o oră. Malko ieşi din convoi depăşind maşinile din fața lor. Puternica motocicletă se vedea doar ca un punct negru în depărtare. El apăsă pe accelerație. Peisajul era în continuare deşertic, însă în depărtare se zăreau palmierii unei oaze.

Cu o viteză de 140 la oră. Malko se apropie de motocicletă. Deşertul făcu loc câmpiilor cu culturi de bumbac, nerecoltat încă. Motocicleta continua să zboare nebuneşte. De acolo de unde se aflau, ar fi putut să o ia către est şi să revină la Cairo pe drumul paralel cu Nilul, iar apoi să-şi piardă urma în marele oraş. Asta ar fi însemnat nu numai că operațiunea nu era decomandată, ci că se apropia deznodământul. Chinuit de această idee. Malko conducea cu mâinile încleştate pe volan. Drumul era semănat cu gropi imense, adevărate capcane pentru elefanți. Distanța între maşină şi motocicletă se diminuase. Un copil răsări din câmpul cu bumbac cu o ramură în mână, gata să traverseze. Malko apăsă cu putere pe claxon. Peste treizeci de metri, Malko crezu că înțepeneşte. Un ditamai tractorul ce remorca o maşină, traversă şoseaua, blocând-o.

Cu o înjurătură, Malko frână puternic. În scrâşnetul pneurilor, maşina sa făcu o piruetă spectaculoasă. Tractorul era înțepenit în mijlocul drumului. Neputând să oprească maşina, Malko izbi o latură a tractorului cu aripa dreaptă a maşinii 505. Şoferul maşinii tractate fu proiectat pe şosea. Apoi Malko trase brusc de volan spre stânga. Dezechilibrată, maşina sa ieşi de pe şosea şi se răsturnă în câmpul de bumbac strivindu-şi capota. Maşinile egiptene nu erau prevăzute cu centuri de siguranță... Malko se lovi puternic la cap, iar Elko, care apucase să deschidă portiera, fu aruncat afară, pe pământ.

Elko îşi recâpătă primul cunoştința. El văzu maşina strivită în câmpul de bumbac şi se îndreptă clătinându-se către ea. Leşinat, Malko era strivit în ceea ce mai rămăsese din partea din față a vehiculului. Turcul reuşi să deschidă portiera şi să-l tragă afară. Fruntea stăpânului său era plină de sânge. Mai multe maşini se opriră pe drum şi câțiva egipteni le săriră în ajutor. Malko deschise ochii. Turcul îl ajută să se ridice şi să se sprijine de un copac.

— Cum vă simțiți, Alteță?

Malko se redresă cu încetul şi îşi trecu o mână peste fruntea acoperită de sânge şi sudoare.

— Tractorul, şopti el. Unde sunt nemții?

Pe Elko îl durea în cot de nemți. Începu să-l pipăie pe Malko ca să vadă dacă nu are vreo fractură... Brusc, din grupul de gură-cască se desprinse un bărbat şi se apropie de ei. Pe față îi şiroia sângele, iar turcul îl recunoscu pe şoferul tractorului. Elko îi văzu ochii de nebun ce aruncau fulgere negre... Bărbatul avea cămaşa sfâşiată şi din ureche îi şiroia sânge. Cu o mişcare fulgerătoare, acesta scoase de la brâu un cuțit cu lama lată şi se îndreptă către Malko. Acesta îşi lăsase pistolul extraplat în maşină. Tot acolo se afla şi Astra lui Krisantem.

Turcul îi tăie calea.

— Alteță, fiți atent!

Malko schiță un gest de apărare. Krisantem reuşi să-l abată pe agresor din drum. Pericolul însă continua să existe. Adunându-şi forțele, Malko şi Elko săriră pe şofer şi-l trântiră jos. Deşi rănit, agresorul era neobişnuit de puternic. Reuşi să scape de cei doi şi se ridică ținând în mână şişul. Lumea privea această scenă ca la teatru. Două taxiuri plecară. Elko îl apucă pe egiptean de picioare şi îl răsturnă din nou în țărână. Nu se simțea capabil să-şi folosească lațul. Imediat se aruncă în spatele adversarului său, băgându-l cu fața în pământ. Cum bărbatul agita cuțitul în toate părțile, Elko îl lovi zdravăn în ceafă şi se lăsă cu toată greutatea pe capul lui! Nu era elegant, dar era eficace. Cu ultimele sale forțe, străinul încercă să scape de sub turc. Se zbătu cu disperare câteva momente, apoi scăpă cuțitul din mână. Elko se ridică şi se duse la Malko ce stătea sprijinit de copac, cu capul în mâini.

— Mi-e rău. Trebuie să plecăm de aici, zise acesta.

Ultimul taxi plecă în grabă. Şoferul nu avea poftă să aibă de a face cu ei. Malko îl privi pe bărbatul întins în țărână şi văzu că era mort.

— Parcă era nebun! spuse Elko. Voia să vă omoare.

Ceva îl frapa însă pe Malko. Tipul nu avea aerul unui *fellah*[21]. Mâinile sale erau prea îngrijite şi albe. Probabil că era pentru prima oară în viața lui când condusese un tractor... Malko îi căută actele. Ar fi dat orice ca să poată înțelege araba.

— Să ne întoarcem la Cairo, spuse el.

În cele din urmă, reuşiră să oprească un taxi colectiv ce redemară cu toată viteza spre oraş.

★

21 Țăran (n.a.)

Otto Mainz, alb de mânie, se întoarse către Ashraf Butros şi-i spuse cu o voce alterată:

— Cei doi sunt în viaţă!

Malko şi Krisantem tocmai reuşiseră să urce taluzul. Ashraf Butros şi cei doi terorişti germani se ascundeau în spatele unui pâlc de palmieri. Asistaseră la aşa-zisul accident şi fuseseră siguri că au scăpat de agentul american. Izbitura fusese cumplită.

Ashraf îşi prinse capul în mâini. Mai bine l-ar fi secerat cu pistolul-mitralieră chiar el. În loc să pună la cale planul acela complicat şi stupid. Mansour împrumutase tractorul de la un prieten integrist care cultiva bumbac şi aşteptase ca motocicliştii să-l atragă pe Malko în urmărirea lor. Deşi acesta căzuse în plasă, planul eşuase din nou... Era o adevărată catastrofă. Hildegard îşi recăpătă prima sângele rece.

— *Also los![22]*

Ashraf o privi înlemnit.

— Unde vreţi să plecaţi?

— V-am spus doar că plecăm, zise Otto. Imbecilul acela este mai viu ca niciodată, chiar dacă l-aţi şifonat un pic. Doar nu credeţi că avem de gând să intrăm în gura lupului. Precis că suntem aşteptaţi la Cairo. De aici, putem trece cu uşurinţă în Libia. Dacă nu putem în Libia, încercăm în Sudan, sau la naiba în praznic...

El se urcă pe motocicletă şi porni motorul. Butros se repezi la maşina sa şi ieşi cu un revolver în mână.

— Dacă încercaţi să fugiţi, vă ucid. Şi credeţi-mă că nu voi păţi nimic. Voi aveţi arme, voi sunteţi terorişti. Veţi veni cu mine la Cairo fără să încercaţi să fugiţi. Altfel, merg direct la Mukhabarat. Au elicoptere şi nu veţi ajunge prea departe... Ce ziceţi de asta?

Otto stătea nemişcat pe motocicleta ce mergea în ralanti. Hildegard privi cu jind la geanta în care avea rebolverul Random şi grenadele. Îi era mai frică de deşert decât de a rămâne. Nu puteau însă să se mai întoarcă la hotel *Tulip*. Era deja prea periculos. Otto spuse în cele din urmă:

— OK. OK, ne întoarcem la Cairo. Trebuie însă să ne găsiţi o altă ascunzătoare.

— Unde?

---

22 Să plecăm! (n.a.)

— Vă priveşte, zise calm Otto. Eu unul nu mai pun piciorul la *Tulip.* Mai bine mă duc direct la Mukhabarat…

Ashraf Butros reflectă puţin. Era imposibil să-i ducă la el acasă! Se făcuse noapte. Nici aici nu puteau rămâne. Cu siguranţă că poliţia fusese deja alertată. Brusc se lumină la faţă. Casa lui Abu Sayed! Era acolo loc pentru douăzeci de persoane. Desigur, palestinianul avea să turbeze… Nu avea însă de ales şi nici nu era pentru mult timp.

— Urmaţi-mă, le spuse el nemţilor. Dacă mă pierdeţi din ochi, ne întâlnim în parchingul din faţa moscheii Al Azhar.

Otto se supuse. Nu avea încotro. Simţise că egipteanul avusese de gând să tragă. Singura lor şansă era să-şi termine cât mai repede misiunea. Ei plecară către Cairo, în urma Mercedesului.

Când trecu prin faţa tractorului, Ashraf văzu cadavrul lui Mansour Karoun, lungit în noroiul de pe câmp. Nu ştia dacă murise în urma accidentului sau fusese împuşcat de adversarii săi. Brusc, un gând îi traversă mintea!

Sam 7!

Lansatorul de rachete se afla în bungaloul integristului. Era unul dintre primele locuri unde aveau să scotocească agenţii din Mukhabarat. Era absolut necesar să recupereze arma şi să o ducă într-un loc sigur. Cu inima cât un purice, Ashraf se gândi că americanul poate nu bănuia că fusese altceva decât un banal accident de circulaţie. Cum va reacţiona însă Magda când va da cu ochii de el?

★

Malko simţea că-i plesneşte capul de durere. Taxiul în care se aflau pătrunsese pe un mare bulevard cu două benzi de circulaţie, ce străbătea o zonă industrială. Prin ochii întredeschişi, el văzu turnul de pe insula Geziret. Cinci minute mai târziu, taxiul opri în faţa imobilului de pe Corniche Road.

Mel Smith scoase o exclamaţie de groază când dădu cu ochii de ei.

— God! Ce s-a întâmplat?

— Un accident, îi spuse turcul. Prinţul este rănit la cap. Trebuie dus imediat la un spital.

Americanul apăsă pe butonul unei sonerii şi apăru Magda Butros. Când îl văzu pe Malko. Ea se făcu albă ca varul şi rămase ca o stană de piatră. Mei o întrebă:

— Ştiți un spital mai de doamne-ajută în oraşul ăsta mizerabil?

— Spitalul militar, spuse egipteanca repede, neluându-şi ochii de la Malko. Dumnezeule, ce-a pățit?

— Le-a tăiat calea un tractor, făcu americanul. Du-l imediat acolo, să-i facă nişte radiografii.

— Dar este un spital chiar vizavi, protestă Malko.

— În spitalul acela, intră omul cu un guturai şi iese cu picioarele înainte, făcu Mei. Dincolo, la militari, l-au îngrijit pe şah. E ceva mai serios. Dar şi acolo, să vedeți ce s-a putut întâmpla. Vine un mare profesor francez să facă o operație pe cord deschis, ca să facă o demonstrație pentru egipteni. Operația decurge ca la carte, apoi bolnavul este trimis la salon. Un infirmier, deschide uşa la lift şi împinge căruciorul înăuntru. Acesta se prăbuşeşte în gol şi cade opt etaje. Operația a reuşit, dar pacientul a murit…

Malko nu reuşi să râdă. Scoase din buzunar actele lui Mansour şi i le întinse americanului.

— Mergeți la Mukhabarat. Să-l cerceteze bine pe tipul ăsta. Sunt convins că nu a fost deloc un accident, ci o nouă tentativă de asasinat.

Smith vârî documentele în buzunar şi se duse la bar, de unde scoase o sticlă de Gaston de Lagrange. Îi umplu un pahar lui Malko. Acesta îl dădu peste cap, sub privirile îngrozite ale Magdei. Apoi, plecă la spital, cu ajutorul lui Krisantem şi al Magdei.

★

Abu Sayed văzu roşu în fața ochilor. Fu pe punctul de a face infarct când dădu cu ochii de Ashraf ce venise însoțit de cei doi tineri germani. Proprietarii săi nu erau acasă. Într-un cartier atât de tipic egiptean ca El Khalili, doi indivizi ca ei erau la fel de vizibili ca o muscă în lapte. Lăsâitdu-şi baltă explozivii, el o luă la goană pe scări, urlând ca un apucat. Ashrat Butros încercă să îl potolească:

— S-a ivit ceva neaşteptat. Operațiunea noastră a fost ratată, iar agentul americanilor este încă în viață. În schimb, a murit Mansour.

— Mansour e mort? făcu palestinianul îngrozit. L-au prins cei din Mukhabarat?

— Nu, el a fost cel care a ratat accidentul, zise Butros. Nu avem însă probleme în privința asta. Poliția va crede că a murit din cauza impactului. Americanul este cu siguranță la spital, căci a fost rănit.

— Nu puteți rămâne aici, zise palestinianul. Proprietăreasa trebuie să vină cu copilul şi cu soțul ei.

— Nu avem altă soluție. Germanii nu se pot întoarce la *Tulip* şi au dreptate. Locul trebuie să fie împânzit de agenți. Aici pot fi în siguranță. Oricum, nu va fi pentru mult timp…

— În siguranță! spuse Sayed cu amărăciune în glas. Peste zece minute, tot cartierul va afla că aici sunt doi străini. Iar peste o oră, va şti şi Mukhabarat-ul. Ce vom face atunci?

Butros se uită spre zidul ce-i despărțea de curtea unei moschei.

— Vor avea timp să fugă pe acolo. Până atunci, ascundeți-i într-o cămăruță de la etaj, unde nu se duce nimeni. O să le duceți de mâncare acolo, iar dacă vine Mukhabarat-ul, femeia va spune că au fost doar în vizită şi că au plecat.

— Presimt că totul se va sfârşi prost, făcu Sayed oftând.

Ashraf nu îndrăznise să-i spună ce era mai rău. El aşteptă ca palestinianul să-i conducă pe cei doi la etajul trei, unde acesta aprinse o lampă cu ulei. În cameră, erau covoare uzate şi tot felul de vechituri. Printr-un gemuleț, se putea vedea strada. Hildegard se uita în jur cu un aer scârbit.

— Va trebui să dormim în păduchernița asta?

— Doar o singură noapte, spuse Butros. Mă duc după nişte cuverturi. Abu vă va aduce de mâncare. Otto, aş vrea să vă mai spun ceva.

Otto coborî cu cei doi bărbați, lăsând-o sus pe fată.

Butros spuse brusc:

— Trebuie să recuperăm lansatorul de rachete care se află la Mansour acasă.

— Cine se va duce după el? întrebă Abu cu răceală.

— Dumneavoastră împreună cu Otto.

Palestinianul clătină din cap.

— Eu nu cunosc unde se află bungaloul.

— Ştie Otto, zise Butros.

— Habar n-am unde e. Nu-mi mai aduc aminte, am fost doar o singură dată. Trebuie să veniți cu noi.

Butros rămase tăcut. Lațul se strângea nemilos în jurul său. Dacă refuza, nu puteau recupera arma indispensabilă atentatului. Cu cât aşteptau mai mult, cu atât creştea pericolul de a fi demascați. Era suficient ca Mukhabarat-ul să afle că integristul murise încercând să-l omoare pe agentul CIA... Aveau să tabere pe toate proprietățile. Otto şi Abu Sayed aşteptau. Butros se hotărî.

— Bine, să mergem deci. Luați-vă şi armele.

Din fericire, era deja noapte. Otto se dusă să-şi ia revolverul P.38, întovărăşit de Abu Sayed. Patestinianul era din ce în ce mai nervos. Aşa se întâmpla când îşi băgau coada toți diletanții...

Aducându-i pe aceşti hippioți în casă, Butros îi pusese viața în pericol de moarte.

Capitolul XVI

Mel Smith dădu buzna în cameră fără să mai bată la uşă. Era foarte agitat. Se apropie de patul în care stătea lungit Malko, îmbrăcat cu un halat din imitație de crocodil.

— Cum vă simțiți? îl întrebă americanul.

Malko se forță să zâmbească.

— Binişor. Puteți să decomandați locurile de la cimitirul Arlington[23]. Mă doare însă capul, de îmi vine să-mi iau câmpii...

Tocmai venise de la radiologie. Doctorul semnalase doar un simplu traumatism cranian. Avea o umflătură mare în spatele urechii drepte, dar nu avea nicio fractură. Îi făcuseră o injecție calmantă şi acum se simțea mai bine, deşi destul de slăbit.

Magda Butros fusese minunată. Aranjase cu doctorii ca să-l consulte imediat. Din fericire, spitalul militar era excelent dotat cu aparatură americană ultramodernă. Turcul se alesese cu o crestătură în pielea capului.

— Aveți ceva noutăți? întrebă Malko.

---

23 Cimitirul Armatei americane (n.a.)

— Cum să nu? Tipul este cunoscut la Mukhabarat. Este un integrist fanatic alungat din armata lui Nasser din cauza legăturilor sale cu Frații Musulmani. De atunci, a stat o vreme liniştit. Se agita doar în jurul moscheii Al Hussein, unde se întâlnea cu tovarăşii lui, la fel de trăsniți ca şi el... Nu se ştie ce căuta el pe ruta Al Fayum. Nu a lucrat niciodată pe un tractor...

— Eram sigur, zise Malko.

— V-am adus şi fişa lui.

Malko citi C.V.-ul fostului ofițer. Era edificator. Tipul efectuase călătorii destule. Îi contactase pe libieni, iar în urmă cu două luni, fusese la Mecca. Lucru absolut normal pentru un credincios fanatic ca el. Adresa sa nu-i spunea nimic lui Malko. Avea însă două case.

— Are şi o adresă secundară?

— Aşa s-ar spune. E un soi de bungalou undeva, lângă piramide, aproape de Sahara City. Mulți orăşeni se duc în weekend acolo.

— Are familie?

— Nevastă şi trei copii. Nu cred că nevasta este la curent cu treburile lui. Era un tip ascuns.

Malko se uita pe documente, gânditor. De ce încercase acel om să-l ucidă? Ce legătură putea să existe între acest fanatic şi cei doi terorişti care îl antrenaseră în deşert?

— Trebuie să preveniți Makhabarat-ul, zise el. Nu mai avem controlul asupra situației.

— Am făcut-o deja, mărturisi Smith. Sunt pe urmele lor. Le-am dat semnalmentele celor doi. Adresa şi m-am jurat că am aflat abia ieri de prezența lor aici... Mai rămâneți în spital?

Malko se uită în jurul său. Nu era un loc prea vesel.

— Nu ştiu încă. Dacă mă simt bine, plec imediat la *Méridien.* Aştept ca injecția să-şi facă efectul. Doamna Butros a acceptat să rămână lângă mine şi îl mai am şi pe Elko. Tot ce vreau e să dorm şi să mă odihnesc.

Mel îi strânse mâna cu putere şi se retrase, în timp ce Malko închise ochii. Deşi se străduia să uite totul, evenimentele din ultima vreme se învârteau nebunește în mintea sa. Magda, aşezată pe un scaun pliant lângă el, îl observa cu atenție. Liniştea de aici contrasta cu zgomotul de afară. Spitalul era amplasat într-o oază de verdeață, iar circulația era cu mult diminuată.

— Vă simțiți mai bine? îl întrebă ea. M-am rugat pentru sănătatea dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Malko.

La cuvântul „rugat”, în creierul lui se produsese un „clic”.

— Magda, mi-ați spus ieri că l-ați urmărit pe soțul dumneavoastră care s-a dus să se roage într-o moscheie.

— Da.

— În care moscheie?

După o scurtă ezitare, Magda spuse:

— Al Hussein. De ce mă întrebați?

Malko nu-i răspunse. Acolo se ducea în mod regulat integristul care voise să-l ucidă pe el. Poate că era exact piesa care lipsea din puzzle. Ashraf Butros nu era un bărbat pios. Ce motiv ar fi avut să se ducă într-o moscheie aflată la celălalt capăt al oraşului? El închise ochii, încercând să pună cap la cap tot ce ştia. Deodată, el o întrebă pe Magda, cu ochii închişi:

— Magda, ştiai dinainte că o să mi se întâmple ceva. Nu-i aşa?

Magda rămase la început tăcută. El deschise ochii, dar nu putu să-i întâlnească privirea. Mâinile ei crispate pe genunchi şi chipul ei alb vorbeau de la sine.

— Ce vreți să spuneți? făcu ea în cele din urmă cu o voce calmă.

— Încerc şi eu să-mi dau răspuns la anumite întrebări. Dumneavoastră ați fost cea care mi-a spus azi că cei doi germani vor părăsi Cairo. Primul atentat împotriva mea a fost tot din cauza lor. Mai mult, nu este o coincidență tulburătoare faptul că soțul dumneavoastră se duce se roage tocmai la moscheia frecventată de individul care a vrut să mă omoare azi?

Magda schiță un zâmbet care semăna mai degrabă cu o strâmbătură şi spuse cu o voce nesigură:

— Eu nu ştiu ce a făcut soțul meu, dar sunt sigură că niciodată nu a avut vreo legătură cu Frații Musulmani. Este un liber cugetător.

— Şi un adversar al lui Sadat în acelaşi timp, remarcă Malko.

— Nu este singurul din Egipt, spuse Magda. Nu este vina noastră dacă a promis aşa de mult şi a făcut atât de puțin…

Malko se spijini într-un cot, cuprins de amețeală.

— Magda, eu cred totuşi că îmi ascundeți un lucru foarte important. Nu ştiu ce anume, dar va trebui să-mi spuneți. Nu numai din cauza celor întâmplate între noi.

— Vă rog, nu mai pomeniți de asta. Suspină femeia. Mi-e şi aşa destul de multă ruşine.

Da. Dar se alesese cu un orgasm de toată splendoarea. Malko se întinse.

— Cred că mi-e ceva mai bine. V-aş ruga să-mi fiți ghid. Vreau să mergem acasă la Mansour Karoun.

— Dar a murit!

— Ştiu asta. Dar omul are o familie. Trebuie să mergem la el acasă. Între timp, poate vă mai gândiți la ce v-am spus. Am impresia că am putea afla multe lucruri.

— Vă înşelați, spuse Magda cu o voce ce se dorea fermă. Eu nu ştiu absolut nimic, şi sunt convinsă că vă înşelați în privința lui Ashraf.

Malko nu mai insistă. Deocamdată, nu putea scoate mai mult de la ea. Se sculă din pat şi începu să se îmbrace. Krisantem se repezi să-l ajute, iar pudica Magda se întoarse cu spatele.

Turcul îi dădu pistolul extraplat, recuperat din maşina 504 accidentată.

Fatima Karoun avea ochii roşii de plâns şi avea pe umeri un şal murdar. Prin uşa întredeschisă, Malko zări un interior devastat, cu sertarele smulse şi răsturnate şi mobilele făcute zob. O copiliță era ghemuită într-un ungher încercând să hrănească un bebeluş. Lui Malko i se strânse inima de milă în fața acestei mizerii. Doamna Karoun nu ştia nicio boabă de engleză, iar Magda trebuia să-i servească de interpretă.

— Ştie că soțul ei a murit? o întrebă Malko.

— Da. Agenții din Mukhabarat au trecut pe aici. Au scotocit totul şi au amenințat-o. Nu ştie şi nu înțelege nimic. Habar nu avea că soțul ei face politică…

Cu greu reuşiseră să descopere casa. Printre ruinele de pe o străduță din cartierul Bab El Khalq. Brusc. Malko îşi aminti un amănunt din raportul CIA.

— Karoun avea parcă un bungalou în afara oraşului. Ştie despre el?

— Da, Ştie. Mergeau acolo o dată pe săptămână în sezonul cald.

— Mukhabarat-ul a interogat-o în legătură cu asta?

— Nu, traduse Magda.

Soția lui Mansour era destul de slabă cu duhul. După multă trudă, Malko reuşi să obțină o schiță vagă a locului unde se afla casa de vacanță. Nu mai aveau nimic de aflat de la nefericita femeie, aşa că plecară. În stradă, erau aşteptați de doi gealați cu mustață şi aer dubios care îi luară la întrebări. Erau agenți ai Mukhabarat-ului. Magda îi linişti imediat şi îşi reluară în primire postul, în tovărăşia şobolanilor şi a gândacilor.

— Ce facem acum? întrebă Magda. Nu sunteți obosit?

— Ba da. Dar aş vrea să mergem chiar acum să vedem acel bungalou.

— Sunt sigură că cei din Mukhabarat au fost deja acolo. În plus, s-a întunecat şi ne va fi greu să găsim casa…

— Să încercăm totuşi, spuse Malko neînduplecat.

Krisantem îi urmă în tăcere până la maşina Magdei. Din nou se îndreptară către Pyramids Road şi pătrunseră în deşertul ce înconjura valea Nilului. De la şosea porneau numeroase drumuri laterale ce duceau la casele de vacanță. Nici unul nu era luminat. Era singura maşină ce se aventura la acea oră târzie. Malko urmărea harta improvizată şi îl ghida pe Elko. Văduva le dăduse două indicații mai precise. Bungaloul se afla la capătul unui promotoriu şi era ultima casă aflată la capătul unui drum închis, undeva la dreapta. După ce încercară vreo douăzeci de drumuri ce plecau din şoseaua Sahara City, farurile maşinii luminară un mic bungalou, ridicat pe piloni de lemn.

— Acolo trebuie să fie, spuse Malko.

Elko stinse farurile. Când coborî din maşină, Malko fu izbit de un val de aer uscat şi rece. Magda Butros coborî şi ea. Picioarele i se afundau în nisip.

Malko urcă treptele din lemn ce duceau într-o verandă mică înconjurată cu o balustradă. Uşile şi ferestrele păreau toate bine închise. Nu mică le fu surpriza când descoperiră că uşa era descuiată. La lumina unui chibrit, văzură că lanțul era smuls.

— Atenție, s-ar putea să nu fim singuri pe aici, spuse Malko.

Krisantem intră primul, cu revolverul în mână. În bungalou nu era nimeni. Malko aprinse bricheta şi văzu un pat mutat din loc şi diferite obiecte răvăşire de jur-împrejur. Totul arăta că locul fusese de curând vizitat. Mai era şi o altă cameră, complet goală. Magda Butros intră în casă.

— Mukhabarat-ul a trecut pe aici înaintea noastră, zise ea. De data asta egiptenii fuseseră mai iuți ca ei.

Malko se uită cu atenție în jur şi remarcă un prospect pe care îl cercetă. Avea o inscripție scrisă cu caractere chirilice şi o serie: 9M 300. Inima începu să-i bată cu putere.

— Aici a fost ascuns nişte material rusesc, spuse el.

— Ce putea fi? întrebă Magda.

— Nu am de unde să ştiu, zise Malko. Doar un expert militar ar putea afla, dar sunt sigur că nu este vorba de un trenuleț electric…

El puse lanterna în buzunar şi ieşi din bungalou. Pe cer se ivise luna şi, la lumina ei, putu să vadă o formă ce putea fi luată drept o altă cabană. Era însă o maşină, cu farurile stinse. Era oprită chiar la marginea promotoriului.

— Ați văzut? o întrebă el pe Magda.

— Ar putea fi doi îndrăgostiți. Este un loc retras şi liniştit… Sau poate sunt cei din Mukhabarat.

Malko era intrigat. Dacă ar fi fost egiptenii, ar fi dat un semn de viață.

— Să mergem să vedem despre ce este vorba, spuse el.

Capitolul XVII

Malko sări pe nisipul din spatele bungaloului, urmat de Krisantem. Magda rămase pe verandă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, cuprinsă de panică. Ea îi urmări pe cei doi bărbați care se îndreptau către maşina ce staționa ceva mai departe. Spera din toată inima să fie vorba de doi îndrăgostiți.

Brusc, zgomotul unui motor sparse liniştea nopții. Vehiculul porni în viteză. În spate sedeschise un geam. Instinctiv, Malko şi Krisantem se aruncară la pământ.

Mai multe focuri de armă se auziră, apoi maşina acceleră. Câteva gloanțe ricoşară în jurul lui Malko, care abia avu timp să-şi scoată arma. Reuşi totuşi să tragă câteva gloanțe ce loviră caroseria. Fusese un R.16. Acesta se făcu nevăzut. Magda Butros era împietrită de spaimă. După ce zgomoul maşinii nu se mai auzi, ea spuse:

— Sper că nu ați fost răniți!

— Iute. Să-i urmărim, strigă Malko.

Elko era deja la volanul Fiat-ului şi maşina porni imediat.

— Cine erau? întrebă Magda cu o voce de nerecunoscut.

— N-am putut să văd. Dar mă întreb ce căutau aici, la acest bungalou pierdut în deşert?

Maşina ajunse în cele din urmă pe şoseaua Sahara City. La stânga lor nu se vedea nimic, deci R.16 plecase către oraş. Krisantem mări viteza. Abia după ce trecură de Sfinx, putură să vadă semnalizatoarele roşii ale maşinii urmărite. Ea trecea de piramida lui Kheops urmând să intre pe Pyramids Road.

Urmărirea devenea din ce în ce mai dificilă. R16 era cu mult mai rapidă. Nu după mult timp ea dispăru definitiv.

Malko spuse:

— Elko. Să mergem la hotel. Trebuie să-l previn pe Mel Smith.

Uitase deja de accidentul din ajun. Uitându-se din nou la prospectul găsit în bungalou simți că i se strânge stomacul. Ştia destulă rusă ca să-şi dea seama că este vorba de un manual de utilizare a rachetei Sam 7.

★

Mohammed Riah trăgea din pipa sa gânditor. Soarele pătrundea în apartament prin marile ferestre deschise către est, de unde se putea admira Nilul. Malko căscă simțind că i se rup fălcile: nu dormise mai mult de cinci ore din cauza migrenei, timp în care studiase cartea de folosire a lui Sam 7. Nici Mel Smith nu arăta mai proaspăt. Singur, Mohammed Riah era odihnit. Telefonul sună, iar acesta răspunse. După ce ascultă mesajul, se întoarse grav către vizitatorii săi.

— În bungaloul lui Mansour a fost găsită o parte din lada în care a fost o rachetă sovietică Strella.

Se lăsă o tăcere grea. Mel Smith sorbi din cafea, iar Malko începu să se gândească. Piesele imensului puzzle începeau să se aranjeze. Strella, cunoscută sub numele de Sam 7, era o armă sofisticată. Cei doi terorişti germani erau cu siguranță acolo ca să o folosească…

— Suntem pe urmele celor doi terorişti şi a complicilor lor, spuse egipteanul. Cineva i-a pus în legătură cu Mansour Karoun. Trebuie să punem mâna pe toți membrii complotului.

— Dar despre Abu Sayed mai ştiți ceva?

— Nimic deocamdată. După weekend vom intensifica cercetările.

— Voi fi cu mult mai liniştit după ce voi reuşi să pun mâna pe Sam 7, oftă Mel Smith.

Riah se uită la ceas.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să iau nişte măsuri urgente. Vă voi ține la curent cu totul. Vă mulțumesc pentru ajutorul dat.

El îşi conduse musafirii cu mişcări grațioase. Pe hol, Malko remarcă:

— Tipul ori are simțul umorului, ori îşi bate joc de noi. Dacă i-am fi spus ce ştiam de la bun început…

— Eu unul am ascultat de ordinele primite, făcu Smith cu un aer nenorocit.

Americanul părea serios îngrijorat. El observă brusc:

— De altfel, cred că nici dumneavoastră nu mi-ați spus chiar tot ce ştiți.

— Aveți dreptate, recunoscu Malko. De aceea aş vrea să o întâlnesc pe Magda Butros când plecăm de aici. Am nevoie de maşina dumneavoastră.

— Doar nu credeți că ar putea fi amestecată în toate astea!

— Ea, nu. Dar sunt sigur că ştie multe lucruri…

Malko intră uşurel în biroul Magdei, făcând-o să tresară. Cu un zâmbet forțat, ea îl întrebă:

— Vă simțiți mai bine?

— Da.

— Ați mai aflat ceva nou?

— Nimic în afară de faptul că în bungaloul lui Mansour a fost un lansator de rachete Sam 7, o armă extrem de periculoasă cu ghidaj cu unde infraroşii. Ideală pentru comiterea unui atentat…

Malko crezu că Magdei i se face rău. Era cadaverică la față.

— Ce aveți? o întrebă el.

— O, nimic, nimic. Dar ceea ce îmi spuneți este îngrozitor…

Malko o privi gânditor. Cum să a determine să cedeze? Ea se uită la ceas.

— Scuzați-mă, vă rog. Trebuie să mă întâlnesc cu soțul meu în golf.

Ea îl lăsă pe Malko mai mult decât mirat. Dintr-odată, redevenise soția fidelă. Mai mult decât mişcător. Dar poate că mai exista şi un alt motiv pentru care se împăcaseră…

Fulgerat de o idee, Malko intră în biroul lui Mel Smith.

— V-a spus ceva? îl întrebă acesta când îl văzu.

— Nu. Ştiți cumva unde este biroul lui Ashraf Butros?

— Desigur. Este în Salah Salem Street. De ce. Vreți să-l întâlniți?

— Vreau numai să verific ceva. Veniți cu mine.

Americanul nu mai puse nicio întrebare. Cei doi ajunseră în Salah Salem Street, iar Smith opri maşina în fața unui bloculeț modern făcut din piatră roz. Imobilul părea pustiu. Pe o placă, scria în engleză şi arabă: Ashraf Butros and Co. Second floor. Malko apăsă pe butonul de subsol. Potrivit aşteptărilor, ajunse într-un garaj subteran în care erau mai multe maşini. Una singură îl interesa însă. O R.16, cenuşie.

El se apropie de maşină şi o cercetă cu atenție. Pe aripa din stânga, spate, găsi două urme de gloanțe, astupate grosolan cu un mastic la culoare. Era deci maşina care fusese la bungaloul lui Mansour. Avea la îndemână proba cu care avea să o determine pe Magda să rupă tăcerea. Încercă să deschidă portbagajul, dar acesta era încuiat.

Fiat-ul Magdei Butros era parcat în fața imobilului. Deci, era deja acolo. Malko urcă peronul casei şi sună la uşa apartamentului. Cerul era senin şi se anunța o zi superbă. Deşi era abia ora zece dimineața, soarele ardea destul de tare.

Uşa se întredeschise. Malko văzu o siluetă galbenă în penumbră şi doi ochi negri neliniştiți.

Magda însăşi îi deschsese uşa.

— Ce s-a întâmplat? Tocmai voiam să mă schimb. Vreau să ies.

— Trebuie să stăm imediat de vorbă, spuse Malko.

— Acum?

— Acum. Este ceva foarte important.

Cu regret, ea îi lăsă să pătrundă în casă. Avea o rochie de interior din mătase galbenă, ajustată pe trup şi închisă cu mulți nasturi în față. Ei se aşezară pe canapea.

Malko nu mai pierdu timpul.

— Magda. Am proba definitivă că soțul dumneavoastră este amestecat în complotul contra lui Sadat. Sunteți prima cu care vorbesc, dar dacă nu vreți să mă ajutați, voi fi obligat să mă adresez Mukhabarat-ului, imediat ce plec de aici.

Magda se forță să surâdă.

— Sunteți sigur că nu vă înşelați? Eu eram sigură că Ashraf nu mai face de mult timp politică.

Malko îi spuse de unde vine şi ce a descoperit. Dintr-odată expresia de pe faţa femeii se schimbă. Ochii ei se stinseră, devenind opaci.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Asta depinde numai de dumneavoastră.

— Cum adică?

— Vreau să stau de vorbă cu soţul dumneavoastră. Poate încă să lase totul baltă dacă îmi spune cum stau lucrurile şi mă ajută să stopez complotul. Am suficientă putere ca să-l protejez dacă îi denunţă pe complicii săi.

Magda Butros lăsă capul în jos. Apoi se lipi de el punându-şi capul greu pe umărul lui. Malko simţi în acea clipă că femeia nu ar fi opus nicio rezistenţă dacă ar fi încercat să o aibă acolo, pe canapea. El o respinse cu blândeţe. Malgda îl privi drept în ochi şi-i spuse:

— Aşteaptă-mă. Vreau să mă îmbrac.

★

Abu Sayed montă un amortizor la capătul ţevii revolverului său Beretta de 9 mm. Ashraf Butros tocmai plecase împreună cu Otto şi Hildegard, luând cu el şi lansatorul Sam 7. În curând avea să plece şi el, dar în direcţie opusă. Auzi scârţâind scările ce duceau la el. Era proprietăreasa. Când aceasta îşi făcu apariţia nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă. Glonţul porni pe ţeavă şi o nimeri drept în frunte. Nefericita femeie căzu ca un sac pe duşumea. Abu Sayed o privi fără niciun strop de emoţie. Dacă operaţiunea ar fi eşuat, femeia ar fi reprezentat un mare pericol pentru el. El ieşi pe palier şi strigă:

— Ahmed!

Începuse numărătoarea inversă. Dacă totul ar fi eşuat, el singur ar mai fi avut o mică şansă să scape. Nu trebuia să greşească din cauza unui sentimentalism nenorocit.

★

Magda Butros, cu chipul răvăşit de disperare, îşi făcu apariţia lângă maşina împrumutată de Mel Smith, unde Malko o aştepta. Pe terenul de golf din golful Geziret, evoluau mai mulţi jucători.

— Ashraf a plecat deja, zise ea. Partenerul lui mi-a spus că a jucat doar câteva mingi. Nu mai înţeleg nimic. El mi-a spus că vrea să termine partida.

— V-a mințit. Asta mă îngrijorează pe mine cel mai mult.

— Trebuie să ne întâlnim peste o oră. Poate că a avut de făcut vreo cursă. Cu siguranță că-l vom întâlni acasă.

Magda încerca disperată să alunge din minte ceea ce îi mărturisise soțul ei.

— Sunt dezolat. Magda. Din nefericire, eu nu mai pot aştepta. Mă duc să-l văd pe Mohammed Riah.

Cu chipul crispat, Magda se îndreptă către maşină.

— Voi merge acolo cu dumneavoastră. Riah îmi este prieten.

Capitolul XVIII

Ashraf Butros opri Mercedesul în fața restaurantului Swissair. Mâinile ude de transpirație îi trădau starea de tensiune în care se afla. Alături de el se afla Hildegard, trasă la față. Deşi nu spunea nimic, mobilitatea privirilor îi trăda nervozitatea. Otto Mainz, care îi urmărise cu motocicleta, o lăsase parcată pe aleea flancată de salcâmi. El se apropie de Mercedes. Ashraf simți un nod în gât. Îşi dăsea seama că nu este un om de acțiune. În spatele său se afla uriaşul Khaled, ce ocupa întreaga banchetă. În momentul în care avea să se dea jos din maşină, ştia că nu va mai putea da înapoi.

— Dă-te jos, îi spuse el gorilei sale.

Mâna îi tremura uşor când încuie portiera. Pistolul automat i se păru foarte greu.

— Ia pachetul din portbagaj, îi mai spuse el lui Khaled.

Uriaşul se execută pe loc. Aşa cum era împachetat, Sam 7 părea mai degrabă un covor făcut sul. Ambalajul gros ascundea mânerul şi bateria. Khaled îl puse pe umăr şi îşi urmă stăpânul. Acesta urcă repede pe peronul casei. Când îl văzură pe Butros, cei doi gardieni postați în hol se sculară imediat în picioare. Orice pachet adus în imobil trebuia bine puricat. Ashraf se îndreptă către ei. Unul din gardieni lucrase sub ordinele sale când fusese şeful Securității lui Sadat. Lui i se adresă Butros cu un glas sever:

— L-am adus un covor prietenului meu Mohammed Riah. Vrei să-l anunți?

Gardianul, servil, sări la telefonul interior. Butros era cunoscut ca milionar şi om cu relații înalte.

— Mohammed Bey vă aşteaptă. Urcați. Ashraf Başa[24]!

El se grăbi să-i deschidă uşa ascensorului. Ashraf se gândi că încă ar mai fi avut timp să se răzgândească, să-i spună lui Riah că tocmai descoperise un complot şi să-i dea pe Abu Sayed şi pe cei doi germani pe mâna Mukhabarat-ului. Acest gând era foarte tentant, dar îl cunoştea pe Anuar El Sadat. Acesta ar fi mirosit imediat adevărul. Iar atunci…

Până la uşa cu numărul 23 i se păru că a străbătut deşertul. El sună. Uşa se deschise şi în prag îl întâmpină Mohammed Riah, cu pipa în gură şi cu chipul bonom.

— Ei, ce mai faci? îl întrebă el cu zâmbetul pe buze. Mi-ai adus un cadou?

Khaled intră în apartament şi aşeză pachetul cu grijă pe parchet.

— Eşti singur? îl întrebă Butros pe Riah.

— Da. Nevasta mea e plecată în oraş. Eu trebuia să-l întâlnesc pe preşedinte, dar ştii că la ora asta încă mai doarme. Deşi m-a chemat la el la ora unsprezece, sunt sigur că nu mă va primi înainte de unu. Inch Allah…

— Inch Allah, răspunse Butros ca un ecou.

— Haide, arată-mi ce mi-ai adus, zise Mohammed vesel.

Apartamentul era aranjat cu destulă prețiozitate. Piese Ludovic XV, numeroase bibelouri şi tapițerii bogate, acopereau fiecare centimetru pătrat. Mohammed era înnebunit după luxul occidental. Era un adevărat sibarit. Uriaşul începu să desfacă legăturile pachetului, pândindu-şi stăpânul cu coada ochiului. Acesta îşi desfăcu geanta diplomat. Capacul se ridică în momentul în care Sam 7 ieşi la iveală. Privirea lui Mohammed Riah se plimbă de la armă la Ashraf, apoi se lumină:

— A, aşadar te ocupai şi tu de complot! Ai găsit arma! Felicitări! Preşedintele va fi nebun de bucurie.

Câteva clipe, Ashraf rămase imobil, cuprins de o puternică emoție. Apoi, cu o mişcare bruscă apucă pistolul aflat în servieta-diplomat. Neîndrăznind încă să-l îndrepte spre prietenul său, spuse cu o voce răguşită:

— Mohammed, te înşeli.

---

24 Domnule Ashraf (n.a.)

Numărul trei din Mukhabarat înțelese totul, dar nu-şi pierdu sângele rece. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că Ashraf Butros ar fi intrat într-o asemenea aventură! Nu era deloc stilul lui. Îşi zise că trebuie să câştige timp. Că nu trebuie să-l bruscheze.

— De ce ai venit la mine cu arma asta? Vrei să-ți arăt cum funcționează?

— Mohammed. Am nevoie de apartamentul tău, răspunse Ashraf.

— Pentru ce?

— Trebuie să scăpăm Egiptul de un trădător care a dezbinat națiunea arabă, spuse cu un ton emfatic Ashraf Butros.

— Cine ți-a băgat în cap toată istoria asta? Prietenii tăi saudiți? făcu Mohammed cu un ton bonom. Ar fi mai bine să te calmezi…

Arabul nu ştia cât de gravă este situația. Avea nevoie de timp ca să-şi de aseama. Khaled aştepta, cu capul aplecat şi cu brațele încrucişate.

— Nu este vorba de saudiți, răspunse Ashraf. Eu însă sunt un bun egiptean. Când preşedintele se va urca în elicopterul său, noi îl vom doborî.

— Tu ai de gând să loveşti? făcu Mohammed neîncrezător.

— Nu.

— Atunci, unde îți sunt complicii?

Butros nu-i răspunse la întrebare.

— Spune-mi, eşti cu noi?

Mohammed Riah scutură din cap.

— Ştii prea bine că nu. Țara asta nenorocită a suferit deajuns. Ascultă, noi ne cunoaştem de o groază de timp. Renunță la ideea asta nebunească şi îți promit te voi ajuta. Preşedintele te va ierta.

— Taci, strigă Ashraf furios. Nimic şi nimeni nu mă va împiedica să acționez!

Riah îl privi cu milă.

— Eşti nebun! Nici măcar nu ştii când va pleca preşedintele. Poate fi peste o oră, poate, peste trei. Poate să ia maşina… Ce vei face în acest caz?

— Asta nu-i treaba ta. Spune-mi. Eşti sau nu de partea noastră?

— Nu.

Cei doi bărbați se priviră sfidător. Apoi, cu paşi liniştiți, Mohammed se îndreptă către uşă.

— Khaled!

Uriaşul se mişcă şi îl prinse pe Riah în braţe. Cu o sfoară, el îl legă fedeleş şi îl aşeză lângă Sam 7.

Se auzi o sonerie. Ashraf Butros se repezi la uşă şi îi văzu pe cei doi germani. Le deschise imediat.

— Aţi trecut cu bine. Nu?

— Foarte bine. Am spus că venim să vă întâlnim…

Acum, treaba nu mai avea nicio importanţă. Peste mai puţin de o oră, totul avea să fie terminat. Zarurile erau aruncate. Fiind un tip prudent, prevăzuse folosirea unei ieşiri secrete. El se uită la ceas, apoi spuse cu un glas uscat:

— Pregătiţi-vă. Nu mai avem mult timp.

Otto îngenunche lângă Sam 7 şi îl examină. Bateria termică era montată pe lansator. Neamţul se duse la fereastră şi ţinti către cer. Apăsă apoi pe primul buton şi se aprinse un semnalizator roşu. El opri contactul. N-avea rost să consume bateria pe degeaba… El potrivi arma pe umăr. Pista de zbor a preşedintelui Sadat se afla la o distanţă de trei sute de metrii în faţa lui, la malul fluviului. Trebuia să aştepte până când aparatul va decola. Dacă se va îndrepta către nord, va fi excelent. Altfel, trebuia să tragă mai devreme.

— Totul este în ordine. Când va pleca?

— Când veţi auzi zgomotul motoarelor, vă veţi pregăti de tragere. Trebuie să rămâneţi ascunşi, să nu vă vadă nimeni din afară. Hildegard, folosiţi binoclul.

— Jawohl! spuse nemţoaica, scoţând din geantă un binoclu marca Zeiss.

Ea avea sarcina să anunţe momentul în care avea să decoleze elicopterul. Trebuia să se asigure mai întâi dacă preşedintele urca la bordul lui.

— Perfect, făcu Butros. Acum, vă las. Dacă totul se termină cu bine, nu vă mişcaţi de aici. Nimeni nu se va gândi să vă caute aici. Eu mă voi întoarce.

— De ce nu rămâneţi cu noi până la sfârşit? îl întrebă Otto bănuitor.

— Mai am de luat nişte măsuri, pentru cazul în care acţiunea noastră ar eşua. Îi explică Ashraf Butros.

— Şi unde ne vom întâlni?

— La Ambasada Germaniei de Est, zise Butros. Aveţi de ales. Ori vă refugiaţi acolo, ori veniţi cu mine.

— Unde?

— Vă voi spune la momentul potrivit, zise egipteanul misterios. Aici, nu vă pot ajuta cu nimic.

Hildegard îi spuse amicului ei câteva cuvinte, apoi îi bară ieşirea lui Ashraf.

— Nu ne place să plecați, spuse ea.

Ashraf ezită. Întâlni privirea ironică a lui Mohammed Riah. Acesta reuşise să se mişte şi stătea culcat pe o parte.

— Ce naiba vrei? îl întrebă el cu un ton agresiv, enervat de reproşul mut din ochii fostului său amic.

— Eşti nebun, zise Mohammed Riah. Nu vezi că se servesc de tine? Chiar dacă îl elimini pe preşedinte, ce se va alege apoi de tine? Te vor ucide imediat după aceea.

— Cine să mă ucidă? întrebă Butros buimăcit.

— Cei care te-au antrenat în toată nebunia asta. Vei fi definitiv compromis, vei avea mâinile pătate de sânge. Chiar dacă ai adus mari servicii până acum, te vor înlătura. Cum de un om inteligent ca tine nu-şi dă seama de toate astea?

Ashraf Butros rămase tăcut. Era genul de gânduri pe care şi le refula. Acum era deja prea angajat ca să mai poată da înapoi.

— Nu încerca să-mi schimbi părerea. Mohammed. Mai bine ni te-ai alătura, încă mai este timp.

— Nu. Ashraf. Nu vei reuşi. Chiar dacă preşedintele moare, a avut el grijă să-şi ia precauțiile necesare. Cel ce îl va ucide va fi blestemat de întreg poporul egiptean.

— Poporul! râse Ashraf. Poporul moare de foame şi îl blesteamă în fiecare zi.

— Poate că aşa este. Dar imediat după moarte, va redeveni un erou. Adu-ți aminte de Nasser. Cât de urât era în timpul vieții şi ce înmormântare a avut... Tot Egiptul l-a plâns. Numele tău va fi în veci blestemat.

Ashraf Butros se întoarse înfuriat şi-i văzu pe cei doi terorişti vorbind în limba lor. El observă că Otto avea la brâu un revolver P.38. La rândul ei, Hildegard era înarmată cu un revolver automat de mare calibru.

— Ne-am gândit mai bine, îi spuse ea. Nu pleci nicăieri.

Era pentru prima dată când ea îl tutuia. Ochii albaştri, de o duritate minerală, erau lipsiți de expresie.

— Dar trebuie să plec. Spuse Ashraf, doar v-am spus că...

— OK, făcu Hildegard, dar trebuie să faci ceva înainte de asta.

— Ce trebuie să fac?

Fata îi întinse revolverul şi spuse cu un glas liniştit:

— Descarcă-l în amicul tău. Aşa vei dovedi că eşti de partea noastră. Altfel te ciuruim noi pe tine.

El apucă arma cu un gest mecanic, pândindu-l cu coada ochiului pe Otto, care ținea mâna pe revolverul lui. Simți dintr-odată un sloi de gheață pe şira spinării.

— Haide, ce mai aştepți? făcu Hildegard cu o voce periculos de dulce, poartă-te ca un bărbat. Doar voiai să-mi fii pe plac, nicht war?

Egipteanul înțelese brusc că nu mai avea nicio scăpare. Ori el ori prietenul său trebuia să moară. Cu picioarele înmuiate, el se apropie de trupul întins pe jos. Mohammed Riah era culcat pe burtă şi nu vedea arma din mâna lui Ashraf. Acesta trase piedica şi apăsă pe trăgaci. Detonația zgudui pereții camerei. Mohammed tresări cu tot corpul când glonțul îi pătrunse în ceafă. El se răsuci, cu ochii sticloşi în timp ce un val de sânge îi țâşnea pe gură.

Ca un automat. Ashraf rămase înțepenit, privindu-şi victima. Tocmai îşi tăiase ultima cracă de sub picioare…

Hildegard se apropie de el, cu o lumină veselă în ochii albaştri. Ea îi luă pistolul încetişor. Îi puse piedica, apoi îl puse înapoi la brâu.

— *Das ist gut, sehr gut![25]* spuse ea.

Vorbea cu un ton protector, de parcă i s-ar fi adresat unui copilaş care a luat o notă bună. Ashraf o privi cu un aer rătăcit şi scutură din cap fără să poată articula o vorbă. Nemțoaica râse.

— Ce-ai pățit? Prima dată când am aruncat în aer un porc de polițai, am juisat o nebunie! Tu nu te simți excitat?

Femeia asta era de-a dreptul nebună! Butros se feri de ea de parcă ar fi văzut un şarpe cu clopoței.

— Ce păcat! Se vede că nu eşti obişnuit. O să vezi ce fantastic este. Mai grozav chiar decât toată iarba din lume! Bag-bang! Zgomotul împuşcăturii îți trezeşte toate simțurile. Să simți că trăieşti în timp ce celălalt a dat ortul poipii… Vrei să ne regulăm? Nu vei mai avea poate ocazia asta.

Butros se uită la Otto care manevrea lansatorul Sam 7. Hildegard ridică din umeri.

---

25 Este bine, foarte bine! (n.a.)

— Lui puțin îi pasă. Vino!

Ea îl prinse de mână şi îl trase în cealaltă cameră. Patul era făcut. Hildegard îl fixă pe Ashraf cu un aer devenit dintr-odată supus. Ea îşi aruncă arma pe pat şi începu să-şi desfacă blugii sub care nu mai avea nimic, Ashraf văzu apărând o tufă blondă şi o piele albă. Hildegard rămase cu cizmele în picioare. Îşi scoase bluza pe cap şi îl aşteptă cu picioarele desfăcute. Cum el nu reacționă, se apropie râzând de el, îi puse mâna stângă pe după gât şi cu dreapta începu să-l maseze între picioare, începu să-şi frece sânii de el şi să-i şoptească cu o voce răguşită:

— Haide, trebuie să mă iei.

El simți că se excită. Fata îşi dădu seama de asta, îi desfăcu fermoarul şi-i eliberă sexul. Ashraf o forță să îngenuncheze în fața lui. Docilă. Hildegard îl primi, cu capul lăsat pe spate. La un moment dat se întrerupse şi spuse cu o voce absentă:

— Îmi place să fac asta în genunchi.

Ashraf simțea că trăieşte un vis şi un coşmar în acelaşi timp. În niciuna din aventurile sale erotice nu avusese o femeie cu acest amestec de supunere şi ferocitate. Hildegard se redresă simțindu-l aproape de a juisa. Ea se retrase către pat şi se lăsă să cadă pe el. Cu picioarele desfăcute

— *Komm!*

Ashraf Butros se apropie. Picioarele fetei atârnau pe marginea patului. El o luă şi o penetră. Începu o sondeze gâfâind ca o locomotivă. Hildegard urlă:

— *Ja! Ja! Das ist gut! Ja!*

Era prea mult pentru Ashraf. El explodă, în timp ce Hildegard se răsucea sub el furioasă.

— Nu te opri! Continuă! Continuă!

El însă era terminat. Îşi aminti de fața însângerată a lui Mohammed, iar sexul său se vesteji ca un melc la soare. Fără să vrea, fu expulzat din pântecele fierbinte. Hildegard se ridică, aruncând fulgere din ochii albaştri.

— Nenorocitule! urlă ea. Nici măcar nu eşti capabil să mă aduci la orgasm. Impotentule! Poponarule! Eşti tare mândru de scula ta. Nu? Eu una am avut de-a face cu scule mult mai grozave, care m-au făcut fericită. Idiotule!

Se dezlănțuise de tot. Ashraf ar fi strâns-o bucuros de gât, dar nu avea curaj. Fiecare vorbă îl ardea ca un fier roşu. Iar el, care o dorise atât de mult... Ar fi dat orice să o audă urlând de plăcere sub el. Se retrase spre uşă, aranjându-şi hainele ca un robot. Hildegard reacționă ca violență

— Întoarce-te imediat! Câine! Vino să mă lingi!

Cum el nu făcea nicio mişcare, ea apucă revolverul şi îl îndreptă spre el. Ashraf văzu că trage piedica de siguranță. Ştia că are un glonț pe țeavă. Un spasm îl strânse stomacul şi înaintă spre ea ca un automat... Cu un rânjet oribil pe chip, Hildegard stătea în fața sa, cu picioarele desfăcute larg. Îl apucă de păr cu mâna stângă şi îi îndesă capul în pântecele ei.

— Mişcă!

Ashraf fu obligat să se execute. În timpuri obişnuite era vorba de o mângâiere pe care nu o acorda decât foarte rar, considerând-o degradantă pentru un bărbat.. Acum era cu mult mai rău. Pentru că această femeie îl umilise în tot ce avea el mai scump: virilitatea sa. Simți revolverul rece înfipt în ceafă şi auzi vocea ironică a fetei care şoptea:

— Dacă nu o faci cum trebuie, îți zbor creierii pe covor.

Cu ochii închişi, el se puse pe treabă. Hildegard îl ghida cu vorbe scurte, cu ordine obscene. În cele din urmă ea începu să se destindă. Ashraf simți cum pântecele ei începe să se mişte ritmic, iar presiunea revolverului slăbi. El acceleră mişcările circulare, iar Hildegard începu să gâfâie şi să geamă.

— Ja! Ja! Ja!

Brusc, ea se relaxă şi îşi întinse picioarele pe pat. Capul i se legăna dintr-o parte în alta, în timp ce renunță la Ashraf ca să termine singură treaba.

Egipteanul se ridică. Se afla într-un hal fără de hal. Îl durea gâtul, capul îi vâjâia, dar se trezi cu o erecție de zile mari Cum Hildegard avea ochii închişi, el încercă să o penetreze. Nemțoaica însă îl lovi între picioare făcându-l să se îndoaie din şale de durere. Toată erecția dispăru ca prin farmec.

— *Schweinehund!* Nu poți să mă laşi liniştită acum? Şterge-o de aici! *Los!* Altfel...

Ea agita deja pistolul în aer. Clocotind de furie, Ashraf ieşi din cameră. Rămasă singură, Hildegard îşi aprinse o țigară, cu ochii ațintiți sus în tavan. Otto terminase de asamblat lansatorul Sam 7. El îi aruncă o uitătură ironică lui Ashraf

— Nu-i prea uşor cu ea, nu-i aşa?

Butros se uită la ceas. Mai avea zece minute ca să o poată şterge.

Se îndreptă spre uşă, fără să se mai uite la cadavrul lui Riah. De astă dată, nu-l mai opri nimeni. El închise uşa în urma sa şi coborî cu ascensorul la parter. Gardienii îl salutară, iar el le făcu cu mâna. Ei priviră cu invidie cum se urca în Mercedesul său. Demară puternic şi o luă în direcția podului. Era cuprins de o puternică exaltare. Ar fi vrut să le strige tuturor ca are de gând să facă. Era însă prea devreme.

★

După ce traversă podul El Gama'a, Malko o luă la dreapta, pe strada ce ducea la reşedința lui Sadat. Frumoasa clădire în care locuia Mohammed Riah se afla la vreo sută de metri, la capătul străzii umbrite de salcâmi.

— Opriți maşina în față la Yacht Club. Îl sfătui Magda.

Ea spuse ceva soldatului. În holul imobilului, gardienii se ridicară când îi văzură. După ce vorbi cu ei. Magda se schimbă la față. Cu o expresie de uimire şi de fericire, ea îi spuse:

— Ashraf a venit şi a plecat!

Era o adevărată lovitură de teatru! Tipul făcea un joc dublu. Sau chiar triplu… Malko voia însă să fie sigur.

— Anunțați-l pe Mohammed Riah că urcăm la el.

Unul din gardieni apelă numărul lui Riah, care, în mod cu totul straniu, sună în gol multă vreme.

— Nu cumva a plecat şi el?

— Oamenii spun că nu, îi traduse Magda răspunsul. Au mai urcat la el un bărbat şi o femeie. Păreau nişte străini.

— Să mi-i descrie.

Din ce în ce mai îngrozită, Magda asculta descrierea paznicului. Erau exact semnalmentele celor doi terorişti germani. Cel mai teribil lucru era că Ashraf venise însoțit de un uriaş ce ducea un „covor făcut sul"…

— Să mergem sus. Treaba este foarte gravă. Trebuie să dăm imediat alarma.

Cei doi se repeziră la ascensor sub privirile nedumerite ale gardienilor.

Când ajunseră la etajul 23, sunară la uşa lui Mohammed Riah. Dar degeaba. Dinăuntru nu se auzi nicio mişcare. Malko se lipi cu urechea la uşă. Dar în zadar. Elko cerceta palierul ca un câine de vânătoare dar nici el nu descoperi nimic. Doi paznici, alertați de o menajeră, îşi făcură apariția. Ei declarară că în apartament au intrat patru persoane, dar nu a ieşit decât una singură, după descriere, Ashraf Butros.

— Cine locuieşte la etajul de deasupra? întrebă Malko.

— Un bancher, cred, răspunse Magda. De ce?

— Trebuie neapărat să văd ce se petrece acolo, înăuntru.! Dacă sar de pe terasa superioară, poate pot să pătrund înăuntru. Trebuie să încerc. Veniți să mă ajutați să intru acolo, iar după aceea, să dați imediat alarma la reşedința preşedintelui.

Însoțit de paznici, ei urcară la etaj şi sunară la apartamenul aflat deasupra apartamentului lui Riah. Uşa se deschise imediat şi în prag apăru o cameristă negricioasă. Ea spuse că stăpânul nu este acasă şi le dădu voie să intre. Malko ieşi imediat pe o terasă imensă, de unde se putea admira Nilul.

Dedesubtul ei, se afla o terasă identică. Era la o înălțime de şaizeci de metri…

— Plecați, îi spuse Malko Magdei. Elko va încerca să forțeze o uşă de serviciu, ca să creeze o diversiune. Cu niciun preț preşedintele nu trebuie să-şi părăsească reşedința. Este în pericol de moarte.

Magda Butros ieşi ca o vijelie din apartament.

Capitolul XIX

Cămilele înaintau încet pe bulevardul El Sarwat către podul El Gama'a, ce traversa Nilul. Fiecare animal avea o inscripție în arabă ce indica faptul că sunt destinate abatorului. Din fericire, niciun animal nu ştia ce soartă tristă îl aşteaptă. Cu paşi mari şi majestuoşi, cămilele îşi croiau drum printre maşini, cu aerul demn ce le caracterizează. Nimeni nu le dădea atenție, fiind un element obişnuit al peisajului egiptean.

În spatele turmei de cămile, mergea un păstor înarmat cu o bâtă, care le îndemna cu glasul şi cu gesturile. Animalele se fereau de maşini cu o agilitate incredibilă.

Primele cămile erau la intrarea pe pod. Cu lovituri de bâtă, păstorul îndreptă cămila din frunte pe drumul paralel cu fluviul. Docilă, cămila îşi schimbă direcţia în protestul claxoanelor furioase. Celelalte o urmară, aşa cum obişnuiau să facă întotdeauna. Păstorul continua să le zorească pentru a degaja cât mai repede traficul. Ele trecură prin faţa restaurantului Swissair şi îşi continuară drumul către barierele ce blocau trecerea către reşedinţa preşedintelui Sadat.

Santinelele care păzeau drumul se uitau la cămile surprinşi, şi amuzaţi. Ce căutau acolo? Drumul către abator era de cealaltă parte a podului.

Cămila din fruntea turmei se deplasa balansându-se majestuos, trecu printre bariere şi se îndreptă către gheretele paznicilor. Unul dintre soldaţi îi ieşi înainte fără să ştie ce să facă. Era greu să-i explici unei cămile că se află într-un loc interzis. Animalul trecu agale prin faţa lui antrenând şi celelalte cămile după el. Deşi santinelele începură să le lovească cu patul puştilor, cămilele îşi continuau drumul nepăsătoare. Sergentul îl căută din ochi pe păstor, dar nu zări pe nimeni. El se repezi atunci la cămila din faţă ca să o oprească cu orice preţ.

Din nefericire, animalele cu aveau niciun fel de hăţuri cu care să fie oprite. Enervate din cauza loviturilor, câteva cămile începură să-i muşte pe agresori.

Zarva era în toi când o cămilă explodă! O detunătură asurzitoare se auzi şi bucăţi de carne şi oase fură aruncate la zeci de metri depărtare. Suflul exploziei doborî la pământ pe cei din jur şi împrăştie cămilele. Multe dintre ele erau rănite şi se târau zbierând îngrozitor. Un soldat trase o rafală de gloanţe în animalul cel mai apropiat de el. Dar acesta explodă şi el, într-o uriaşă jerbă de flăcări.

★

Malko era suspendat deasupra terasei de la etajul 23. Când auzi o explozie surdă ce venea dinspre chei, urmată apoi de țipete şi de o a doua explozie. Două cămile sfâşiate în bucăți zăceau în acea parte a cheiului, în care circulația era interzisă? Câteva cămile reuşiră să fugă şi să se îndrepte către podul El Gama'a. În interiorul perimetrului prezidențial era o agitație de nedescris. Cămilele detaşate de grup ajunseră lângă clădirea în care se afla Malko. Dintr-odată, una dintre ele fu pulverizată de o explozie teribilă. Malko era consternat. Oare se încerca asasinarea preşedintelui cu ajutorul acestor amimale? Niciodată ele nu ar fi putut pătrunde în apropierea lui Sadat ca să-i pună viața în pericol. Singurul lucru pe care îl puteau face era să semene panică în zona de pază. Brusc, el realiză scopul acestei diversiuni bizare. Era diabolic. Speriindu-i pe membrii corpului de pază ai preşedintelui Sadat, teroriştii îl determinau pe acesta să părăsească în mare grabă reşedința cu ajutorul elicopterului. Pentru a-l îndrepta în raza de acțiune a lui Sam 7.

Malko începu să coboare către terasa de dedesubt. Atunci explodă o a treia cămilă. Soldații îmbrăcați în negru, ascunşi după saci de nisip trăgeau cu puştile Kalaşnikov în animalele supraviețuitoare. Era un adevărat măcel! În jurul elicopterului Sikorski începură să-se agite nişte soldați. Preşedintele dăduse ordin de plecare… Malko se uită în jos. Era atârnat în gol la o înălțime de şaizeci de metri. Nu trebuia să amețească. Din fericire, cele două terase se suprapuneau perfect. Jaluzelele de la ferestrele lui Mohammed Riah erau închise, aşa că nu putea zări nimic înăuntrul apartamentului, în schimb, cei din interior puteau să-l vadă şi să-l împuşte în orice clipă. Ținându-se de barele balustradei, el se lăsă să alunece în gol. Încercă să pună picioarele pe balustrada balconului de sub el, dar nu ajungea la ea. Atunci îşi făcu vânt şi începu să se balanseze, în acel moment, pistolul extraplat, pus la brâu, căzu în gol.

Din stradă se auzi un strigăt, urmat de o nouă explozie. Apei se auzi o rafală de mitralieră. Se trăgea asupra lui! Soldații îl luaseră drept terorist.

Cu un efort disperat, Malko îşi proiectă picioarele către interiorul terasei de la etajul 23 şi îşi dădu drumul la mâini. Căzu grămadă pe planşeul de dedesubt, rostogolindu-se, chiar în momentul în care ferestrele de lângă el fură spulberate de o rafală de gloanțe.

Acum se trăgea din interiorul apartamentului. Căderea îl salvase. El rămase câteva secunde lipit de sol, apoi se aruncă cu toată puterea în uşa de la terasă, reuşind să o deschidă.

★

Căpitanul comandant al gărzii personale a lui Sadat îl grăbea pe pilotul elicopterului.

— Repede, repede. Soseşte preşedintele.

— Ce se întâmplă?

— Nu se ştie încă. E un atac de comando împotriva preşedintelui. Sunt răspândiți peste tot şi sunt foarte bine înarmați…

În acelaşi moment, o cămilă moartă explodă cu un zgomot surd, stârnind alte rafale de împuşcături. Înnebuniți, soldații din perimetrul prezidențial începură să tragă în tot ce mişca.. Toate cămilele fuseseră doborâte, dar cadavrele lor continuau să explodeze la intervale regulate, perpetuând panica… Un automobilist care pătrunsese din greşeală pe chei fu decapitat de o rafală trasă din half-track.

Motorul elicopterului începu să meargă. Gărzile înconjuraseră platforma de decolare. Preşedintele Sadat apăru din clădire. El se urcă în elicopter însoțit de câțiva bodiguarzi. Timp de zece minute el încercase în zadar să obțină legătura la telefon cu Mubarak, şeful securității. Elicopterul se ridică în văzduh spre uşurarea tuturor paznicilor

★

Elko Krisantem era încordat ca un arc. Înarmat cu un paspartu, el încerca să deschidă încuietoarea apartamentului lui Riah. Mai mulți paznici alertați de Magda Butros încercau să spargă intrarea principală. Unul dintre ei trase câteva gloanțe în broască, dar batantul era în continuare inexpugnabil.

Din fericire, Elko avu mai mult noroc. Reuşise să deschidă uşa de serviciu. Cu o lovitură de picior, el deschise uşa şi pătrunse înăuntru. Era în bucătărie. În jur, nu era nimeni. Deodată, în uşă se ivi Khaled uriaşul, care se îndreptă spre turc cu mâinile întinse. Acesta nu reuşi să se eschiveze şi primi din plin izbitura colosului. Mâinile acestuia îi cuprinseră gâtul şi începură să-l sugrume… Elko încercă să pună mâna pe armă, dar agresorul îl văzu şi îl lovi. Krisantem dădu drumul armei şi încercă să folosească laţul. Cu greu reuşi să-l strecoare pe după gâtul egipteanului şi începu să-l strângă. Khaled scoase un ţipăt înăbuşit şi strânse şi mai tare gâtul turcului.

Clătinându-se în mijlocul bucătăriei, cei doi bărbaţi se strangulau reciproc. Elko vedea deja negru în faţa ochilor. Cu greu reuşi să distingă un cuţit aflat pe marginea mesei. Aproape că nu mai respira. Dând drumul laţului, apucă mânerul cuţitului. Cu un efort supranatural îl propti în burdihanul namilei şi îl apăsă până la plăsele.

Khaled scoase un fel de grohăit, iar degetele i se crispară pe carotida lui Elko. Acesta îşi pierdu cunoştinţa, dând drumul cuţitului. Egipteanul îl lăsase liber şi se ţinea cu amândouă mâinile de burtă gâfâind cu gura larg deschisă şi cu privirea fixă. Nu făcu nicio mişcare când turcul se redresă. Din apartament se auziră împuşcături. Fără să-i mai acorde vreo atenţie colosului, Elko sări în ajutorul stăpânului său.

Malko fotografie scena din faţa sa dintr-o singură privire. În apartament se găseau doar cei doi terorişti şi un cadavru lungit pe covor. Otto stătea aproape de fereastra dinspre nord, cu lansatorul Sam 7 pe umărul drept.

Hildegard fusese cea care trăsese asupra lui Malko cu un Random. Ea aţinti din nou arma asupra lui şi apăsă pe trăgaci. Era însă atât de enervată încât glonţul se înfipse într-un perete ceva mai departe. Malko se uită în jur după o armă. Nemţoaica trase iar, dar nu se întâmplă nimic. Revolverul era gol. Cu un strigăt furios, ea aruncă arma automată şi se repezi la un sac de mână ce era pe masă Malko se avântă spre fată şi o prinse de mijloc. Hilde începu să se zbată încercând să scape din strânsoare. De pe palier se auziră împuşcături.

Otto Mainz, bine înfipt pe picioarele îndepărtate şi cu arma îndreptată în sus, se întoarse înnebunit şi strigă cu o voce isterică:

— Ucide-l, ucide-l odată!

Malko ştia că în secunda în care îi va da drumul, fata va lua o armă şi îl va doborî. Atunci scoase un ţipăt de durere. Nemţoaica îl muşcase de mână.

De afară se auzea huruitul caracteristic unui elicopter. Preşedintele Sadat căzuse în capcana întinsă de adversarii săi. Se afla în elicopterul cu care credea că va scăpa de pericol îndreptându-se către sud. Nu ştia că va intra în curând în raza de acţiune a lui Sam 7…

Otto Mainz se aşează în poziţie de tragere şi acţionă primul buton de pe detenta armei.

Peste numai un minut, totul va fi gata. Racheta sa va atinge elicopterul şi-l va face pulbere.

Elko apăru din bucătărie, vânăt, cu trăsăturile convulsionate. Văzându-l pe Malko cum se luptă cu nemţoaica, se repezi în ajutorul lui.

— Ţine-o bine, Elko! ţipă Malko.

Turcul sări asupra fetei, îi puse un braţ în jurul gâtului şi începu să o strângă, eliberându-şi stăpânul, care se năpusti asupra teroristului.

Elicopterul preşedintelui Sadat decolase de pe platformă şi se ridica deasupra Nilului, cu direcţia spre nord. Semăna cu o uriaşă insectă neagră în lumina soarelui.

Cu privirea aţintită în vizorul lateral al rachetei, Otto era gata să tragă. Avertizorul sonor arăta că-şi reperase ţinta, iar semnalul roşu indica acelaşi lucru.

Malko realiză pericolul. Ar fi putut să-l imobilizeze pe neamţ, dar nu l-ar fi putut împiedica să apese şi pe al doilea declanşator. Atunci, nimic nu ar mai fi putut împiedica racheta să-şi atingă ţinta.

Elicopterul câştiga altitudine. Se afla acum la cel puţin patru sute de metri. Era distanţa ideală pentru Sam 7. Malko îşi aminti brusc de o informaţie înmagazinată în prodigioasa sa memorie. Se repezi la Otto şi apucă cilindrul din fibre de sticlă în care se afla racheta. Cu amândouă mâinile, el îl devie, îndreptându-l către cer.

Era şi timpul. Teroristul declanşase deja cel de al doilea buton. Urmă o explozie surdă. O dâră de fum extraordinară apăru pe cer, semnalând traiectoria rachetei. Otto Mainz se întoarse exultând de fericire.

— Am făcut-o! Am reuşit!

De bucurie, el aruncă lansatorul pe parchet, ca şi cum Malko nici nu ar fi existat. Acesta, încremenit, se uita cum racheta Sam 7 se îndrepta către elicopterul preşedintelui Sadat.

Capitolul XX

Timp de câteva momente, în cameră nu se întâmplă nimic. Dâra de fum lăsată de rachetă se lungea pe cer, îndreptându-se către elicopter sub privirea îngrozită a lui Malko. Nici măcar un avion de vânătoare supersonic nu ar fi putut evita racheta Sam 7. Dintr-odată, traiectoria dârei de fum se curbă, urcând spre cer şi îndepărtându-se de țintă.

Malko nu putea să-şi creadă ochilor. Îşi amintise de o frază pe care o citise în manualui de folosire a rachetei, găsit la Mansour Karoun acasă. Dacă racheta era trasă la un unghi mai mic de 35 de grade față de soare, razele infraroşii emise de astru atrăgeau în mod iremediabil racheta, fiind mult mai puternice decât sursa emisă de orice alt motor. Tocmai asta încercase el să facă atunci când deviase lansatorul către cer.

Otto Mainz scoase un răcnet de oroare în momentul în care cerul fu scuturat de explozie. Sam 7 tocmai se autodistrusese după cincisprezece secunde, chiar deasupra Nilului, întrerupându-şi cursa către soare... Elicopterul preşedintelui era acum un punct zburător pe care nu îl mai putea ajunge nimic.

Cu chipul răvăşit de ură şi furie, Otto îşi trase revolverul de la brâu. Un strigăt îl făcu să se întoarcă. Hildegard era pe punctul de a-şi da obştescul sfârşit. Era albastră la faţă şi cu ochii ieşiţi din cap. Turcul, care nu avea aceleaşi concepţii despre galanterie ca ale stăpânului său, o strângea de gât. Uitând de Malko, Otto îi sări în ajutor. Trase un gronţ, dar îl rată. Krisantem îşi zise că un al doilea glonţ ar fi fatal şi o îmbrânci pe faţă peste Otto. Cei doi se prăbuşiră pe duşumea, iar el putu să se degajeze. Hildegard reuşi să vâre mâna în geantă. Când o scoase dinăuntru, avea o grenadă. Crezând că fata vrea să se sinucidă, Malko se repezi la ea. Dar aceasta trase inelul grenadei şi o aruncă pe jos. Malko şi Krisantem se aruncară în acelaşi timp la podea, cât mai departe posibil. Urmă o bubuitură cumplită şi o lumină orbitoare. Malko crezu că avusese loc o explozie atomică!

Nu mai vedea nimic!

Era victima uneia din noile grenade anti-tero cu fosfor şi pilitură de aluminium. Dinspre uşă se auzi o rafală de împuşcături. El se ridică în picioare dar îşi pierdu echilibrul, încercă să-l găsească pe Krisantem, aşteptând în fiecare clipă să fie nimerit de gloanţele celor doi terorişti.

Otto Mainz şi Hildegard Müller traversară în fugă bucătăria. Ei avuseseră timp să-şi protejeze ochii, dar nu şi pentru a-şi doborî adversarii. Paznicii reuşiseră să spargă uşa chiar în momentul în care a explodat grenada lor. Singurul lor gând era să-şi salveze pielea.

— Aşteaptă, spuse Otto când ajunseră pe palier.

El scoase o nouă grenadă pe care o dezamorsă şi o aruncă în faţa ascensorului. Gardienii o văzură şi începură să urle. Bomba explodă, neutralizându-i pe toţi, în timp ce cei doi germani se năpusteau pe scări în jos, sărind treptele din patru în patru. Când ajunseră la parter, se opriră să vadă care este situaţia. De afară se mai auzeau împuşcături. Încă se mai trăgea asupra cămilelor moarte. Paznicii lui Sadat încă nu ştiau ce se întâmplase. Imobilul avea să fie în curând cercetat. Cu o grenadă defensivă în mână. Otto Mainz deschise uşa ce dădea în hol. Era plin cu soldaţi. El aruncă grenada în mijlocul holului şi se retrase.

O explozie violentă scutură imobilul. Cei doi terorişti o luară la fugă. Trei soldaţi zăceau pe dalele holului, iar ferestrele fură spulberate. Din goană, Otto mai doborî doi soldaţi care nu avuseseră timp să se adăpostească după un birou. Cei doi nu avură timp să riposteze. Nemţii reuşiră să iasă din clădire şi să fugă pe sub salcâmi. Motocicleta era acolo. Otto era atât de nervos, încât avu nevoie de câteva secunde ca să pornească motorul… Hildegard plângea isteric, vorbind fără noimă, cu stomacul strâns de frică. În curând, toată poliţia egipteană avea să fie pe urmele lor… Ea începu să-i izbească cu pumnii în spate.

— *Schnell. Schnell!*[26]

În cele din urmă, motocicleta demară, iar Otto Mainz se îndreptă spre Shari El Giza. Vântul le biciuia feţele şi îi calmă puţin. Hildegard se aplecă spre el şi strigă:

— *Wohin gehen wir?*[27]

— La ambasadă.

Când ajunse în piaţa El Gama'a o apucă pe Sarwat Street, apoi o luă la dreapta, pe El Misaha, care tăia de la nord la sud un labirint de străduţe umbrite de salcâmi. Ajunseră într-un loc liniştit, plin cu clădiri în curs de construcţie. O vilă mare şi albă, cu acoperişul înţesat de antene se afla la intersecţia cu Hussein Pasha Wasif Street. Era înconjurată de un zid înalt şi era păzită de doi soldaţi cu uniforme negre. Era Ambasada Germaniei de Est.

Otto frână şi se opri în apropiere. Vederea ambasadei îl liniştise. Aici nu mai avea de ce să-i fie frică. Hildegard era schimbată la faţă. Teroarea îi sluţise trăsăturile.

— Ticălosul de Butros nu va veni niciodată.

Un sunet de claxon îi făcu să tresară.

Un Mercedes era parcat de cealaltă parte a pieţei.

— Uite-l. Fraierul a venit totuşi.

Cu ochelarii lui fumurii, Ashraf Butros părea şi mai alb. Obrajii căzuţi îi dădeau un aer şi mai jalnic. Alături de el, Abu Sayed era extrem de abătut. El sosise primul la întâlnire.

— Ce s-a întâmplat? făcu el cu năduf. De ce aţi ratat ţinta? Am văzut totul de pe pod. De ce, de ce?

Palestinianul aproape că plângea.

---

26 Repede, repede! (n.t.)

27 Unde mergem? (n.t.)

— De vină a fost ticălosul acela de străin, omul americanilor. M-a îmbrâncit tocmai când am declanşat racheta. Totul s-a dus naibii din cauza lui.

El povesti ce s-a întâmplat, în timp ce fata îşi pierdu răbdarea. Ashraf Butros avu impresia că a făcut pe el. Era scăldat tot în sudoare. Căuta cu disperare o soluție. Dimineața, când plecase de acasă, se gândise şi la faptul că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă. Dar fusese un gând abstract. Acum însă, era ceva concret, iar timpul era scurt. Fusese văzut în clădire cu puțin înaintea atentatului, iar agentul americanilor îl bănuia mai demult. Otto şi Hildedard ştiau ce rol juca, iar Abu Sayed, care se ocupase de diversiunea cu cămilele, de asemenea. El respiră adânc încercând să se liniştească.

— Otto, mergeți să vă întâlniți cu estgermanii. Aveți un contact acolo, nu?

— Da, zise Otto.

— Du-te, spuse şi Hildegard.

El se îndreptă către ambasadă, iar Hildegard se urcă în maşină lângă Butros.

O voce aspră întrebă prin interfon:

— *Was is das?*

— Aş dori să vorbesc cu un consilier politic, răspunse Otto în limba germană. Este foarte important.

Poarta se deschise, iar el pătrunse în grădină. Pe peron îl aştepta un funcționar. Acesta îl conduse într-un salonaş. Peşte câteva momente, un bărbat cu ochelari, îmbrăcat în haine cenuşii, pătrunse în încăpere şi, fără să se prezinte. Îl întrebă ce vrea.

Otto Mainz îi relată totul, explicându-i că este un simpatizant al DDR.

— În Tripoli, am primit ordine din partea maiorului Birkenau, detaşat la libieni. El m-a sfătuit să vin aici în caz de eşec.

Când Otto formulă cererea de azil politic, interlocutorul său se scuză şi părăsi încăperea. Teroristul îşi aprinse nervos o țigară. Când diplomatul reapăru, avea chipul şi mai închistat. Cu o voce glacială îi spuse:

— Este absolut imposibil să vă acordăm azil politic. Nu ați plecat din DDR şi ați comis un act extrem de grav împotriva Egiptului... Ar fi un amestec inadmisibil în treburile interne ale acestei țări. Vă sfătuiesc să vă adresați ambasadei țării dumneavoastră. Poate că acolo veți fi ajutați.

— Dar maiorul Birkenau mi-a spus...

— Nu există niciun maior Birkenau în postul de la Tripoli, zise rece neamțul. Ați fost păcălit.

Otto se ridică vânăt de supărare. El îl apucă pe diplomat de guler.

— Ticătos afurisit! Oameni voştri m-au format în Libia! Ei m-au instruit să folosesc Sam 7! Acum nu-i mai cunoaşteți, nu?

— Nu, spuse bărbatul degajându-se. Sunteți nebun. Noi nu ştim nimic şi nu ne amestecăm în asemenea treburi.

Tipul probabil că sunase, căci îşi făcură apariția doi malaci care se repeziră la Otto. În doi timpi şi trei mişcări, acesta fu azvârlit în stradă sub privirile amuzate ale celor doi soldați egipteni.

Cu ochii plin de lacrimi de neputință, el de duse la Ashraf şi-i spuse:

— Ticăloşii nici nu mai vor să audă de noi acum... Ce e de făcut?

Butros privi îngrijorat la terorist. Se aşteptase la această reacție din partea nemților din Est. Nu ar fi câştigat nimic dacă ar fi sărit în ajutorul unor perdanți. Dacă preşedintele Sadat s-ar fi împrăştiat în atmosferă, ar fi fost poate o altă viață...

— Am prevăzut şi această variantă, spuse el. Ne aşteaptă un elicopter care ne va duce în Libia.

— Unde anume? Să mergem imedat acolo!

— Nu se poate imediat. Staționează într-o zonă militară unde nu au acces străinii. Voi veni să vă iau de pe platforma din vârful piramidei Kheops, peste o oră. În fiecare zi, turiştii se amuză şi se cațără până în vârf, aşa că nimeni nu vă va remarca în mod special.

— Dar el, ce va face? întrebă Otto arătând la Abu Sayed.

— Va fi şoferul meu. Căci vorbeşte araba. Nu vă temeți, nu vă voi abandona.

Spunând acestea, el se uită fix la Hildegard. Tânăra observă. Intuiția îi spunea că Ashraf nu minte.

— Bine, spuse ea, repezindu-l. Vă vom aştepta acolo. Duceţi-vă.

Abu Sayed devenea din ce în ce mai nervos. Era cu ochii în toate direcţiile. Dedesubtul vestei se vedea ţeava unei puşti mitralieră. Cei doi germani se sfătuiră între ei. Mercedesul demară. Otto cuprins brusc de panică spuse:

— Dar ce-ar fi dacă am cere azil libienilor? Ambasada lor este la Zamalek.

— Am putea încerca, spuse Hildegard.

Mercedesul rula cu viteză spre Salah Salem, de-a lungul Oraşului Morţilor, iar la volan se afla Abu Sayed cu mitraliera pusă pe genunchi.

Aşezat pe bancheta din spatele lui, Ashraf Butros trăia ultimele clipe de pace. Palestinianul întrebă fără să se întoarcă:

— Sunteţi sigur că elicopterul ne aşteaptă acolo?

— Absolut sigur. L-am reţinut încă de acum două zile. Îl cunosc pe pilot. În mod oficial ştie că trebuie să inspectăm forările petroliere din vest. Avem o autorizaţie din partea armatei.

— Dar nu va opune rezistenţă când va afla adevărul?

— Odată ce ne vom afla în văzduh, va face ce-i vom spune noi. Avem mijloace suficiente ca să-l convingem…

El prefera să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă elicopterul nu l-ar aştepta.

★

Malko, cu mâinile legate la spate şi cu o mitralieră proptită în stomac, cerea cu vehemenţă să fie chemat vicepreşedintele Mubarak. Nimeni nu-l asculta însă. Magda Butros era maltratată în ciuda protestelor formulate în limba arabă. Apartamentul fusese invadat de o mulţime de gardieni surescitaţi, care agitau armele. Când descoperiră cadavrul lui Riah, situaţia se înrăutăţi şi mai tare. Krisantem, care fusese lovit în cap cu patul unei arme, îşi reveni. De el aveau grijă doi zdrahoni mustăcioşi cu aspect foarte dubios.

La parterul clădirii se instituise starea de asediu. Soldaţii cercetau fiecare centimetru pătrat din perimetrul prezidenţial. Pe Nil fusese interzisă circulaţia şi încă se mai trăgea în animalele ce miroseau îngrozitor.

Mai mulți agenți din Mukhabarat El Ascari năvăliră în apartament. Unul din ei o cunoştea pşe Magda Butros şi lucrurile se schimbară puțin. După nişte telefoane date la Ambasada americană şi la biroul Mukhabarat. Totul fu lămurit. Cu o singură excepție.

— Unde este soțul dumneavoastră, o întrebă pe Magda un ofițer.

— Nu ştiu, nu înțeleg, mărturisi femeia. Se pare că a fost luat ostatic de către terorişti.

Malko nu spuse nimic. Era inutil să-l mai acuze pe Ashraf Butros. Deja nu mai era periculos. Prefera să-i lase pe egipteni să-şi spele rufele murdare în familie.

— Unde sunt ei?

— Au fugit, spuse Malko. Dar pot să-i identific.

— Veniți cu noi, zise colonelul. Vom da alarma prin radio. Cu siguranță nu au plecat din Cairo. Dacă vor comite imprudența de a intra în deşert, îi vom prinde şi mai repede. Mai întâi să mergem la Ambasada Libiei. Poate că au încercat să se refugieze acolo.

Malko îl urmă pe colonel care se urcă într-o maşină echipată cu stație de radio. Malko împreună cu Magda şi Krisantem se suiră în Dodge. Cu toată viteza, cele două maşini se îndreptară către Zamalek. Magda îi spuse lui Malko, tulburată:

— Vă mulțumesc că nu ați spus nimic. Chiar dacă acest lucru nu ajută cu nimic.

— Nu avea rost să lovesc un om căzut la pământ, zise Malko. Rolul meu a luat sfârşit. Am reuşit să împiedic atentatul. Acum este rândul celor din Mukhabarat. Dar ce l-a făcut pe soțul dumneavoastră să se bage în acest atentat? Erați la curent cu asta, nu-i aşa?

— Da, dar nu de multă vreme. El voia puterea. Era îndurerat că a fost înlăturat din anturajul preşedintelui. Prietenii săi saudiți i-au sucit mințile. L-au făcut să creadă că, dacă dispare Sadat, va putea lua el puterea. Greşea, dar nu a vrut să mă asculte…

— Unde ar putea fi acum?

— Nu ştiu. Sper că s-a gândit el la ceva. Dacă îl vor prinde îl vor ucide.

Ea spunea toate aceste simplu, cu un pragmatism disperat.

Deodată, Malko strigă:

— Iată-i!

O motocicletă uriaşă sosea din sensul opus. Malko văzu trăsăturile crispate ale celor doi terorişti germani. Din fericire, în jurul lui Malko era liber, aşa că putu să facă stânga-mprejur. Maşina Mukhabarat-ului încercă să se ia după ei, dar fu blocată în curând. Malko acceleră, depăşind coloana de maşini. Cei doi germani intrară pe podul El Gala'a, iar după aceea, pătrunseră pe Giza Avenue.

Maşina Mukhabarât-ului nu se mai vedea deloc. Malko încerca disperat să nu piardă din ochi motociocleta. Aproape că nu se mai uita în jur. Pe nicăieri nu se vedea vreun baraj al poliției. În cele din urmă, ajunse pe Pyramid Roads, drumul ce ducea la piramide.

— Doar n-or avea de gând să meargă în Libia pe motocicletă! explamă Malko.

Brusc, motocicleta încetini viteza. Malko era deja la o distanță de vreo zece metri de ea. El o văzu pe Hildegard cum îndreaptă revolvertul spre ei. Abia avu timp să se ferească. Un glonț găuri parbrizul în dreapta Magdei şi ieşi prin lunetă. Apoi motocicleta acceleră şi se pierdu într-un pasaj subteran ce ducea la Pyramids Road. Încotro se îndreptau oare?

Capitolul XXI

— *Schnell! Schnell! Immer Gerade aus![28]*

28 Repede! Repede! Drept înainte! (n.a.)

Strângându-l pe Otto de mijloc cu brațul stâng şi cu un revolver Random în mâna dreaptă, Hildegard se uita mereu în spate ca să vadă dacă Malko îi mai urmăreşte. Maşina acestuia dispăruse în pasajul subteran ce ducea spre Pyramids Road. După cum funcționa radioul egiptean, aveau o mare şansă de a scăpa de eventualele baraje. Mâinile fetei încă mai tremurau. Era reacția firească a mai multor săptămâni de angoasă şi tensiune nervoasă. Din nou, acum trebuiau să fugă într-o țară nenorocită... Era însă mai bine decât o închisoare egipteană... Otto fu nevoit să frâneze pentru a nu intra într-o turmă de măgari care traversa bulevardul. În fața lor se întindeau cât vedeai cu ochii cei doisprezece kilometri de şosea, la capătul căreia îi aştepta libertatea...

Motocicleta mugi din nou. Hildegard se întinse puțin. Îi era frică. Otto trecu peste un stop, iar ea se uită în spate. Inima i se opri în piept. Uriaşa maşină cenuşie era din nou în spatele lor!

— *Gott în Himmel!* strigă ea. Sunt iar pe urmele noastre!

Otto se întoarse cu un zâmbet crispat.

— Nu te teme, *Schmutzie![29]* Eu merg mai iute. În curând, scăpăm de el.

El acceleră atât de puternic, încât Hildegard fu pe punctul să cadă pe spate. În curând Dodge dispăru din raza lor vizuală.

★

Krisantem înjura de mama focului la fiecare obstacol. Malko se descurca aşa cum putea, folosindu-se de Dodge ca de un tanc. Paşnicii egipteni, uimiți, îl lăsau să treacă. Ba unul din ei, luat în viteză pe capota maşinii, se scuză cu un zâmbet. Malko nu înțelegea unde se îndreaptă cei doi terorişti. În direcția aceea nu era decât deşertul în care puteau fi lesne capturați. Chiar în cazul în care intenționau să meargă la Marea Roşie, ar fi nimerit în mâinele arabilor saudiți unde îi aştepta ştreangul.

Oricum, nu se îndreptau spre Libia, deoarece drumul cel mai scurt se afla cu mult mai la vest...

Magda Butros părea mai bătrână cu zece ani. Malko îşi zise că acum ar fi preferat infidelitățile soțului ei. De astă dată, îl pierduse definitiv... Malko se întoarse către ea.

— Credeți că va fi prins de poliție?

---

29 Păpuşică (n.a.)

— Dacă va alege drumul prin deşert, către Al Faiyum, există un post militar la fiecare zece kilometri, echipat cu staţie radio. Nu ar putea trece mai departe, căci elicopterele armatei i-ar găsi uşor.

Motocicleta dispăruse din nou, având un avans mai mult de cinci sute de metri.

Otto Mainz avea 130 de kilometri la oră când trecu pe lângă Shalimar. În depărtare, pe partea stângă, se zărea piramida lui Kheops, vizavi de *Mena House,* marele caravanserai amenajat pentru turişti.

Gigantica piramidă se apropia de ei de parcă prinsese viaţă. Vântul le biciuia feţele, iar în faţa lor ţopăiau o droaie de puşti ce le urau bun venit. Puteau fi luaţi cu uşurinţă drept o pereche de îndrăgostiţi veniţi în vacanţă. În schimb, nu erau decât nişte fugari nenorociţi ce doreau să-şi scape pielea

Motocicleta era acum pe drumul ce înconjura piramida Hildegard întoarse capul. Dodge era ceva mai în urmă. Fata simţi cum i se strânge inima. Pe esplanada din faţa piramidei erau o mulţime de vizitatori, egipteni cu cămile de închiriat, fotografi, negustori ambulanţi, într-un cuvânt, toată fauna obişnuită într-un loc turistic. Otto ieşi de pe drumul asfaltat şi opri foarte aproape de piramidă. Mai mulţi japonezi aşteptau disciplinaţi în faţa unei porţi din partea de sud. De cum se dădură jos din şa, fură asaltaţi de o droaie de ghizi insistenţi. Otto se uită cu regret la motocicleta sa. Urmat de Hildegard, el se îndreptă către unghiul de sud-vest al piramidei. Fiecare bloc de piatră măsura între optzeci de centimetri şi un metru înălţime. Unele blocuri erau dislocate, tocite, sparte. Otto se căţără pe primul bloc, apoi o ajută şi pe fată. Un pici le arătă o inscripţie în arabă şi engleză pe care scria: Forbidden to climb: căţăratul interzis. Era de-a dreptul ridicol. O mulţime de turişti se fotografiau căţăraţi până la mijlocul pantei. Cei doi germani începură să escaladeze încet imensele pietre, mişcându-se în zigzag pentru a-şi economisi forţele. Până la platforma din vârful piramidei aveau de parcurs o sută patruzeci de metri.

Urcaseră deja vreo treizeci de blocuri, când un poliţist egiptean îi zări şi îi fluieră. Ei se făcură că nu aud.

Poliţistul se opri lângă motocicleta lor. Doar nu avea niciun rost să-i urmărească! Avea să-i prindă la întoarcere şi să le stoarcă o livră de căciulă, pentru încălcarea legii... Liniştit, el se aşeză pe o piatră, uitându-se la ei cum urcă. Zgomotul unei maşini îl făcu să se întoarcă. O maşină mare venea într-un nor de praf. Ea se opri la câţiva metri de el. Doi bărbaţi se dădură jos şi se repeziră către piramidă de parcă ar fi pierdut trenul. Erau doi străini.

Poliţistul îi fluieră, îşi agită braţele, dar degeaba. Tipii trebuiau să se şi întoarcă, doar nu aveau să zboare în înaltul cerului...

★

Otto Mainz întoarse capul gâfâind. Nu crezuse că va fi atât de greu. Pietroaiele i se păreau din ce în ce mai mari şi abia mai putea să se urce pe ele. Parcurseseră două treimi din panta piramidei, iar la picioarele lor, cămilele se făcuseră mici. Cu maxilarele încleştate. Hildegard se căţăra ca o şopârlă. Era udă leoarcă de transpiraţie, iar geanta îi atârna de umăr de parcă ar fi avut plumb în ea. Se opri să mai răsufle puţin şi observă doi bărbaţi ce se aflau la patruzeci de metri mai jos, gâfâind din cauza efortului.

Smulgând pistolul de la brâu, ea îl aţinti spre capetele lor şi trase. Mâna îi tremura din cauza oboselii şi şansa de a-i nimeri era minusculă, dar trebuia să încerce.

Ea îşi goli încărcătorul, fără să-i nimerească, aşa că puse unul nou.

— Când vom ajunge sus, le arunc o grenadă în cap, zise ea.

Urmăritorii se lipiră de pietre fără să riposteze, fiind convinşi că vor pune mâna pe ei. Nemţii îşi continuară ascensiunea. De jos, Magda urmărea scena, cuprinsă de nelinişte.

Malko escalada bloc după bloc, cu gura deschisă şi cu plămânii încinşi. De jos, totul i se păruse joacă de copii, dar fiecare bloc însemna un efort imens pentru toţi muşchii săi. Îl văzu pe Otto cum îndreaptă arma spre ei şi se lipi cât putu de bine de lespedea de piatră. Gloanţele trecură la distanţă făcând să zboare aşchii groase de piatra milenară... De jos, din cauza vântului puternic, cu siguranţă, nu se auzise nimic. În urma sa. Elko se căţăra cu curaj, mut ca-un peşte. Malko se gândea că teroriştii îşi pierduseră mintea de frică. Era sigur că odată ajunşi în vârf, vor ceda. Îi privea cun se caţără ca doi nebuni.

Malko se uită în jos. La stânga lor se profila Sfinxul, iar mai departe, se întindea valea verde a Nilului.

Malko verifică dacă revolverul mai este la centură. Peste câteva minute avea să ajungă la vârf.

★

Otto puse primul piciorul pe platforma din vârful piramidei Kheops. Sprijinindu-se într-un băț, el se redresă clătinându-se pe picioare. Îl cuprihse o amețeală atât de mare, încât fu obligat să se aşeze. Hildegard reuşi şi ea să i se alăture. Ea rămase culcată cu fața în jos, epuizată şi cu ochii închişi, încercând să-şi revină. Vântul sufla cu putere măturând platforma.

Otto îşi zise că, dacă s-ar fi sculat în picioare, ar fi fost luat ca un fir de pai… Hildegard se întoarse şi privi cerul.

— Vezi ceva? îl întrebă ea.

Otto scrută orizontul. Nu se vedea niciun norişor, doar câteva păsări şi smogul ce acoperea Cairo la stânga deşertului. Priveliştea era amețitoare. Sub ei, două mogâldețe continuau să se cațere în mod inexorabil… Fata scoase din geantă o grenadă defensivă. Atingerea cu metalul rece o învioră.

— Le arăt eu lor! Cum îşi arată capul, praful se va alege de ei!

Urmăritorii mai aveau acum de parcurs vreo douăzeci de metri. Dacă stăteau în mijlocul platformei, erau feriți de gloanțele lor şi puteau arunca grenada. Mai trecură câteva minute. Liniştea era aproape totală. Otto se ridică într-un cot şi privi către vest. Dintr-odată, el scoase un strigăt de bucurie:

— Uite-i!

Hildegard observă un punct negru ce avansa cu rapiditate în direcția lor.

Era un elicopter. Inima i se umplu de bucurie. Totuşi mai funcționa ceva în nenorocita asta de țară. Uitând de pericolul reprezentat de cei ce se cățărau sub ei, ea se ridică în picioare. Otto o trase iute înapoi.

— Ce, eşti nebună? Vrei să te nimerească?

El scoase piedica grenedei, gata să o lanseze. Elicopterul se apropia din ce în ce mai mult. Era un aparat Bell cu cinci locuri, vopsit în albastru şi alb. Prin ferestrele negre nu se putea zări înăuntru. Nu putea fi însă nimeni altul decât Ashraf Butros care venea după ei. Peste câteva ore, aveau să fie în Libia. La adăpost.

Elicopterul era foarte aproape, rotindu-se deasupra piramidei. Cercurile erau din ce în ce mai strânse. Otto îi făcea semne cu brațele. În interiorul aparatului se puteau zări acum trei bărbați. Zgomotul motorului acoperea vocile lor. Otto își aminti brusc de urmăritori. Ar fi fost o tâmpenie să se lase prinşi la un pas de salvare.

Aruncându-se din nou în patru labe, el se apropie de marginea platformei. Blondul se afla la cinci metri distanță. Îi putu vedea trăsăturile obosite şi mâinile crispate pe un bloc de piatră. De la distanța asta nu-l putea rata. El puse în funcțiune mecanismul de întârziere a exploziei grenadei. Începu să numere în gând: unu, doi, trei…

La cinci, el aruncă grenada.

Malko înregistră gestul neamțului cu oroare. Nu putea face nimic. Ar fi trebuit să apuce revolverul, dar s-ar fi dezechilibrat şi ar fi căzut. Aşa că rămase nemişcat, lipit de piatra aspră a piramidei, rugându-se din tot sufletul ca grenada să explodeze departe de el. Ştia însă că asemenea maşinării aruncă schije mortale la mare distanță. Nu-l mai vedea acum pe adversarul său, care era ascuns după muchea platformei, dar ştia grenada va fi aruncată de acolo. Motorul elicopterului stârnise un vânt furios care îl forța să se țină cu putere de blocul de piatră pentru a nu fi smuls.

★

— Otto! urlă Hildegard încercând să acopere huruitul asurzitor. Elicopterul se afla acum chiar în spatele neamțului.

Acesta auzi un zgomot surd. Acoperit în parte de zgomotul infernal al motorului şi avu o senzație ciudată, de parcă ar fi primit o serie de lovituri de pumn în spate. Tocmai voi să spună ceva, dar gura i se umplu de sânge. Brusc apăru şi durerea ce îi strivi pieptul şi îi tăie picioarele. Căzu în genunchi şi reuşi să vadă cum, prin uşa întredeschisă a elicopterului, Abu Sayed îl țintește cu o mitralieră.

Apoi, un nor negru i se lăsă peste ochi şi se prăbuşi cu faţa în jos. Scăpă din mână grenada care se rostogoli alături de el. Hildegard plângea ameninţând cu pumnul. Elicopterul se apropie şi mai mult. Iar Abu Sayed se pregătea să o ucidă şi pe ea, dar nu mai avu timp. Suflul motorului o dezechilibră. Cu un strigăt de groază, ea căzu în vid chiar în clipa în care grenada, exploda, ciuruindu-l pe Otto cu schijele ei. Elicopterul făcu un salt într-o parte şi se îndepărtă ca o uriaşă insectă rănită, pierzând din altitudine.

Malko o văzu pe Hildegard căzând şi o auzi cum ţipă când se lovi cu capul de un bloc de piatră. Terorista rămase nemişcată, ca o marionetă de cârpă. Malko reuşi să se cațere pe platformă, urmat de Krisantem.

Otto Mainz zăcea ghemuit într-o baltă de sânge, cu chipul devastat de explozia grenadei. Elicopterul era acum de mărimea unui punct negru, proiectat pe cer în asfinţitul soarelui. Malko ridică de jos geanta neamţului şi se odihni câteva clipe. Era complet epuizat. Cu toate astea, începu să coboare piramida cu o încetineală de melc. Se opri o clipă lângă trupul neînsufleţit al fetei. Ochii ei sticloşi fixau cerut fără să-l vadă.

Malko auzi sunetul unor sirene dinspre baza piramidei. Mai multe maşini ale poliţiei sosiseră şi din ele se revărsau valuri de poliţişti. Toţi se repeziră să ia cu asalt piramida lui Kheops. Câteva momente, Malko rămase liniştit. Nu mai avea niciun motiv să se grăbească. Se întreba dacă Ashraf Butros avea de gând să fugă în Libia. Egipteanul era un om prudent. Mai ceva ca cei doi terorişti. Aceştia erau în ochii lui doar nişte martori periculoşi. Piatra era rece sub mâinile sale, iar vântul ce sufla cu putere era aproape îngheţat. El privi deşertul galben în care se pierduseră atâtea speranţe şi visuri. Dintr-odată, se simţi teribil de obosit.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă îngrijorat Elko.

— Da.

★

Ashraf Butros se uită la harta de pe genunchii pilotului şi îl întrebă pe acesta pentru a nu-ştiu-câta oară:

— Unde ne aflăm?

Degetul pilotului indică un punct aflat la mijlocul distanţei între Cairo şi frontiera libiana.

— Aici.

— Cât mai avem până la graniţă?

— Două ore şi jumătate de zbor. Dar…

— Dar ce?

Fără să-şi dea seama strigase. Se întunecase de două ore şi zburau doar în lumina lunii şi a stelelor. Aparatul zbura foarte jos, pentru a evita radarele. Până atunci nu încercase nimeni să-i intercepteze, dar se putea întâmpla. Armata aeriană a Egiptului mai avea încă ceva avioane de vânătoare în stare de funcționare, iar radarele de la frontieră îşi făceau datoria. La această altitudine nu riscau să fie detectați. Singurul inconvenient era că se consuma foarte multă benzină…

— Poate că ar fi mai înțelept dacă ne-am întoarce, spuse timid pilotul. Nu cred că vom putea ajunge la frontieră.

— Nici vorbă, urlă Butros. Mergem mai departe.

Abu Sayed nu spuse nimic. El luase decizia de a-i elimina pe cei doi terorişti, atunci când au observat că nu au o scară. Oricum ştiau prea multe şi ar fi putut să-l recunoască. Poate că mai avea o şansă de supraviețuire dacă reuşea iasă basma curată…

Ashraf Butros se gândea la spânzurătoarea ce-l aştepta la Cairo. Anuar El Sadat nu obişnuia să se poarte cu mănuşi cu trădătorii şi cu cei ce atentau la viața sa. Mai ales cu un fost prieten ca Ashraf. Acesta se aplecă asupra hărții, ca şi cum astfel l-ar fi putut ajuta pe pilot. Se aflau într-o vale în Western Desert. Căuta în van numele unui sat sau a unei oaze de unde să poată cumpăra carburant. Ar fi trebuit să coboare spre sud, spre oaza Baharia. Numai că acolo era armata care putea să-şi pună întrebări în legătură cu acest elicopter fără ordin de zbor sau de misiune… Nici spre nord nu puteau zbura, căci era zona cea mai bine păzită. Trebuiau să meargă mai departe… În mod inexorabil, ei se apropiau de marea depresiune Qattara. Acolo unde nici beduinii nu se aventurau. Nu erau nici animale şi nici vântul nu bătea. Nu era nimic în afară de nisipul arzător, ziua, şi înghețat, noaptea. Ar fi fost bine să ocolească depresiunea, dar astfel ar fi lungit şi mai mult cursa, cheltuind şi mai mult din prețiosul carburant.

Pilotul văzu revolverul aşezat pe genunchii pasagerului său şi nu mai insistă. De când decolase, era resemnat. Poate dacă ar avea vântul în spate vor putea depăşi depresiunea şi să ajungă aproape de frontieră. În acest caz, puteau întâlni o caravană. Cu dolari şi cu arme se pot face multe. Armata nu se aventura pe acele coclauri.

Ashraf Butros nu lăsa nicio clipă din ochi linia întunecată a orizontului, pândind zgomotul turbinei şi cadranele slab luminate ale tabloului de comandă de la bord. Simți că îi era foame şi sete, dar nu avuseseră timp să ia ceva de mâncare cu ei. Se lupta din greu cu gândul de a face cale-ntoarsă. La civilizație. Oricum, nu ar fi fost pentru multă veme…

El îşi aprinse o țigară şi încercă să se relaxeze, gândindu-se la milioanele de dolari care îl aşteptau în Elveția. Sadat nu avea să fie etern. În plus, în Orient se putea aranja orice, cu condiția să plăteşti prețul sângelui…

Douăzeci de minute se scurseră în zgomotul monoton al motorului. Abu Sayed moțăia în spate. Brusc. Ashraf simți că i se face rău. Zgomotul motorului se schimbase. Îl privi pe pilot.! Acesta era ca de piatră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am impresia că s-au înfundat filtrele de aer. Cu mizeriile care sunt în benzină…

— Ce este de făcut?

— Trebuie să aterizăm. Nu avem altă alegere. Poate vom reuşi să remediem. Vom pleca în zori.

Slabă speranță. Cu inima strânsă, Butros privi la hăul negrii de sub el. Trebuia să lupte. Apoi privirea îi căzu pe altimetru. Acul indicator cobora pe contrasens, indicând apropierea de pământ.

O rafală scutură aparatul. Pilotul aprinse farurile de aterizare ce luminară deşertul. Mai trecură câteva minute. Turbina motorului scotea un zgomot din ce în ce mai ascuțit. Patinele atiseră solul într-un imens vârtej de nisip. Timp de câteva minute nu văzură nimic, în afara câtorva beculețe aprinse la bord. Apoi se lăsă un întuneric total.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Butros speriat.

— Am întrerupt contactul. Vreau să economisim bateriile.

Elicea se rotea încă fără zgomot. Ashraf deschise uşa glisantă din partea sa şi primi în faţă o val de aer cald. Sări pe pământ iar picioarele i se înfundară până la glezne în nisip. Liniştea era impresionantă. Pilotul i se alătură, cu un aer descurajat.

— Mă tem că nu vom mai putea pleca, spuse el. Filtrele sunt neutilizabile. Ar trebui schimbate.

— Şi bineînţeles nu aveţi filtre de rezervă spuse Ashraf disperat.

Era condamnat să rămână captiv în deşert din cauza unor amărâte de filtre! O adevărată insultă adusă inteligenţei.

— Mâine dimineaţă pornim către nord. Există un drum la sud de depresiunea Qattara. Dacă dăm de el vom găsi cu siguranţă ajutoare. Pe acolo, trec destule camioane şi caravane.

— Dar dacă nu ajungem acolo?

Pilotul ridică neputincios din umeri.

— Mai sunt şi contrabandişti, beduini nomazi, care se mai aventurează uneori pe aici.

★

Tăcerea se lăsă din nou.

Până la ziuă mai erau cinci ore. Ashraf Bulros se urcă în cabină. Abu Sayed era tăcut în întuneric, cu ochii închişi, stând la pândă ca o pisică. Ashrat încercă să adoarmă. Dar după tumultul din Cairo, liniştea minerală a deşertului îl tulbura. Avea impresia că este deja în mormânt.

Capitolul XXII

Trei elicoptere Sikorski zburau în formaţie deasupra deşertului. Soldaţii erau aşezaţi în cadrul marilor portiere dreptunghiulare aflate de ambele părţi ale aparatelor de zbor, cu picioarele atârnate în gol, prinşi în centuri de siguranţă. Scrutând deşertul, Malko se afla în cabină, alături de pilot, cu gradul de maior în Mukhabarat El Ascari. De aproape trei ore, zburau în cercuri concentrice, apropiindu-se de frontiera libiană.

În aparatul din faţă se afla Magda Butros. Ea însăşi îi telefonase preşedintelui Sadat ca să-i ceară aprobarea de a merge în căutarea soţului ei.

Malko îl întrebă pe pilot:

— Unde ne aflăm?

— Suntem la sud de depresiunea Al Qattara. Este o regiune complet nelocuită... Nicio caravană nu trece pe aici, deoarece nu există nicio sursă de apă. Chiar şi contrabandiştii o evită. Aici numai moartea poate fi găsită. Mulţi oameni au dispărut fără urmă. Este de ajuns o furtună de nisip. Un cadavru este uşor de acoperit. Numai dacă nu au venit mai întâi vulturii...

— Sunteţi convins că sunt morţi?

— Aproape sută la sută. Nu aveau nici apă, nici provizii de mâncare. Şi suntem încredinţaţi că nu au intrat în Libia. Singura lor şansă ar fi să fi fost găsiţi de contrabandişti. Dacă nu i-au ucis pentru bani şi arme...

Perspectivele erau într-adevăr sumbre. Malko se gândi la Magda Butros. Capul îl durea. Era o săptămână de când îşi prelungise sejurul în Cairo, la cererea Mukhabarat-ului. Cunoştea hotelul *Méridien* pe dinafară şi făcuse zilnic baie în piscină. Magda venise în fiecare seară în apartamentul lui. Uneori cinaseră acolo, alteori ieşiseră la vreun restaurant mai bun din Cairo. Făcuseră dragoste doar o singură dată de la dispariţia lui Ashraf. Fusese în ajun. Magda sosise cu o fustă extrem de ajustată, prinsă în nasftiri pe ambele coapse, şi cu o bluză din mătase. După trei păhărele cu votcă, Malko încercă să-i desfacă trei nasturi, iar ea nu opuse nicio rezistenţă. Dar când voi să o ia, Magda se feri, dăruindu-i însă o felaţie rapidă şi eficace. Ea îşi aranjase apoi machiajul şi plecaseră să cineze.

Malko auzi brusc o voce din staţia radio. Pilotul răspunse ceva, apoi elicopterul se roti, îndreptându-se către vest.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Numărul doi a găsit ceva, anunţă pilotul. Încă nu ştiu ce poate fi. Este vorba de un reflex în lumina soarelui.

Malko privi în jos. Un aparat zbura ceva mai jos, confundându-se aproape cu nisipul deşertului. Deodată văzu ceva strălucind. Inima începu să-i bată mai repede. Era un elicopter. Vocea din radio se auzi iar.

— Sunt ei! zise pilotul.

Celălalt Sikorski se rotea deasupra elicopterului imobilizat. Ţeava unei mitraliere ieşea pe uşa deschisă. Nu era însă periculoasă...

— Ei nu se află acolo, spuse pilotul.

Primul Sikorski ateriză într-un nor de nisip galben. După ce praful se potoli, Malko îi văzu pe soldații ce se repeziră la elicopter. Unul se sui la bord. Iar ceilalți cercetară aparatul. Celelalte două elicoptere se învârteau în cerc deasupra ca nişte vulturi.

Unul dintre soldați făcu un semn înspre nord. Ceva se auzi la radio, iar pilotul traduse.

— Se pare că s-au îndreptat spre nord. Acolo este un drum.

Avionul se îndreptă imediat spre nord. Malko nu vedea nicio urmă. Numai dune de nisip cât vedeau cu ochii.

— Nu puteau ajunge prea departe, spuse pilotul.

Peisajul era de-a dreptul înspăimântător. Niciun semn de viață, nici măcar o pasăre sau un şarpe. Doar nisip şi iar nisip. Malko luă un binoclu şi scrută orizontul. Deodată avu impresia că vede o muscă. Închise ochii şi îi redeschise. Musca era încă acolo. De fapt erau trei la număr… Cu o voce tulburată, el îi spuse pilotului:

— Cred că i-am găsit.

Imediat elicopterul coborî în direcția indicată. Malko văzu trei forme lungite la câțiva metri unele de altele. Erau trei cadavre.

Sikorski ateriză uşurel, ridicând un nor de praf ce-i înecă pe toți. Echipajul coborî. Căldura era copleşitoare. Nimeni nu scotea vreo vorbă. Magda Butros alerga spre ei.

★

Cel mai îndepărtat cadavru era a lui Ashraf. La cel puțin o sută de metri. Chipul îi era intact de parcă tocmai ar fi murit cu câteva clipe mai devreme. Trăsăturile lui, ca de ceară, aveau liniştea eternității. Numai gura deschisă avea un rictus îngrozitor, arătând cauza morții, setea. O mână era crispată pe un revolver automat. Poate că a vrut să se sinucidă… Unul dintre soldați îl întoarseră. Era plin de nisip. Ceilalți soldați se ocupau de Abu Sayed şi de pilot. Cei trei fugari parcurseseră o distanță de optzeci de kilometri, fără apă şi mâncare.

Nisipul foşni în spatele lui Malko. Magda apăru lângă el, cu chipul tras. Vântul îi agita pletele întunecate. El îi văzu degetele crispate, cu încheieturile albite. Soldaţii formau un cerc tăcut în jurul ei. Încet, ea se aplecă să-i închidă ochii soţului ei, dar pleoapele erau prea uscate. Se ridică şi spuse câteva cuvinte în arabă colonelului care conducea misiunea. Acesta se aplecă şi începu să caute în buzunarele mortului, de unde scoase câteva teancuri de dolari, un încărcător, un portofel şi două agende: una neagră şi alta roşie. El începu să le răsfoiască repede. Întârzie ceva mai mult asupra carnetului roşu, pagină cu pagină. Apoi i-l întinse Malgdei. Colonelul dădu un ordin.

Unul dintre soldaţi alergă către elicopter şi reveni cu o lopată Ajutat de camarazii săi, începu să sape o groapă.

— Va fi îngropat aici? întrebă Malko.

— De ce nu? zise ofiţerul. Noi, musulmanii, nu suntem asemenea creştinilor. Nu avem nevoie de coşciug. Trupul trebuie să se întoarcă în ţărână. Nu contează în ce este pus. Clima de aici îl va conserva multă vreme.

Treaba merse destul de repede. Într-o jumătate de oră, groapa era gata. Un alt soldat aduse o foaie de cort verde în care fu învelit cadavrul. Doi soldaţi îl coborâră în mormânt. Magda era nemişcată, strângând între degete carnetul roşu. În curând, mormântul fu acoperit cu nisip. Atunci, ea îşi deschise geanta şi scoase un sul de pânză. Malko recunoscu steagul egiptean. Ea îl desfăcu şi îl întinse peste movila de nisip. Avu loc o scurtă discuţie în arabă între ea şi colonel. Apoi acesta cedă ridicând din umeri.

Alte două morminte se aflau ceva mai departe. Se dădu semnalul de plecare şi toţi se îndreptară către elicoptere. Malko se urcă împreună cu Magda. Se aşezară alături, aproape de portieră. Huruitul motoarelor deveni insuportabil, apoi grelele aparate se desprinseră de sol ridicându-se majestuoase.

Magda Butros întoarse capul, uitându-se către sol. Mormântul acoperit cu drapelul se vedea clar. Aparatul Sikorski se îndrepta spre est, iar pata de culoare rămase în urmă, pierzându-se în galbenul nesfârşit al nisipurilor. Magda îl privi fix pe Malko.

— Eram sigură că a murit. Voiam însă să-l mai văd o dată. Ştii că am fost foarte îndrăgostită de el.

Era pentru prima dată când îl tutuia.

— Ştiu. Răspunse Malko. De ce ați luat acest carnet? Ce reprezintă?

— În el, îşi nota numele tuturor amantelor. Voiam să aflu adevărul. Din totdeauna am dorit acest lucru. Pe ceilalți îi interesează numai complicii lui. Acum, este toată lumea mulțumită.

Liniştea se lăsă în timp ce se îndreptau către est. După cinci ore de zbor, ajunseră în valea Nilului.

„În Cairo se aprindeau luminile, iar soarele se pregătea să dispară. Dinspre nenumăratele minarete se auzeau vocile muezinilor care îşi chemau credincioşii la rugăciune.

— Aş vrea că ieşim undeva la cină, îi spuse Magda lui Malko. Mă voi face foarte frumoasă. Meriți cu prisosință o recompensă. Cel puțin pentru această călătorie istovitoare.